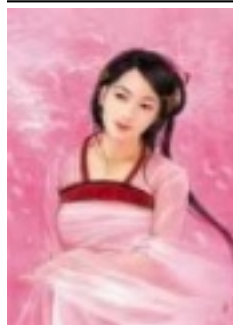

Vinh Hoa Phú Quý

Contents

Vinh Hoa Phú Quý	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	2
3. Chương 3	4
4. Chương 4	8
5. Chương 5	10
6. Chương 6	13
7. Chương 7	17
8. Chương 8	21
9. Chương 9	24
10. Chương 10	27
11. Chương 11	30
12. Chương 12	33
13. Chương 13	36
14. Chương 14: Tâm Sự Của Phạm Tăng.	41
15. Chương 15	43
16. Chương 16	46
17. Chương 17	49
18. Chương 18	52
19. Chương 1: Thái Thái	54
20. Chương 2: Lan Chỉ	55

Vinh Hoa Phú Quý

Giới thiệu

Edit: lovelyNguồn: <http://tulien.wordpress.com>Tối hôm qua bị vợ hỏi : " Nếu anh xuyên qua cổ đ

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/vinh-hoa-phu-quy>

1. Chương 1

Chương 1

Edit: lovely

Nguồn: tulien./

Cung cấp nhà cửa, cung cấp xe; cấp tiền cho vợ mua quần áo, mua giày da, mua trang sức; cấp đứa con mua sữa bột; ngày lễ ngày tết tặng quà cho cha mẹ . Ở mặt ngoài nhìn ta tựa như thành phần tri thức giải giang tinh anh, trên thực tế bất quá chỉ là một người thường vì sinh kế không ngừng bôn ba mà thôi.

Vợ là một “đam mỹ lang”, không có việc gì hay ngồi trên mạng xem tiểu thuyết, thảo luận ‘công’, thảo luận ‘thụ’, có đôi khi còn cùng ta nói giỡn, hỏi ta là ‘nữ vương thụ’ hay là ‘phúc hắc công’. Ta lúc đó chỉ gõ đầu nàng một cái, cũng không so đo với nàng .

Kỳ thật nàng không biết, ta nguyên bản chính là bisexual man (người song tính), lúc trước cũng từng cùng các loại nam nữ hoang đường quá. Tới khi muốn yên ổn xuống, ta mới đem điều này bỏ qua, sau đó kết hôn, bắt đầu thật sự kinh doanh gia đình của chúng ta.

Gần nhất vợ yêu thích thể loại văn cổ đại thể thiếp tranh đấu , mỗi ngày dán vào máy tính hai mắt tỏa sáng.

Ta mang theo con trai ngồi trên thảm ngoạn trái banh. Lấy trái banh ra chỗ khác, hắt nước mắt lưng tròng, đem lại gần hắt, hắt lập tức vui vẻ ra mặt. Đứa con ngốc của ta, thật sự là nhìn đâu cũng đáng yêu.

Vợ bỗng nhiên lên tiếng hỏi ta:” Nếu anh xuyên qua thành cổ đại nữ tử thì làm sao?”

Ta thuận miệng đáp :” Thích ứng xã hội, dung nhập cuộc sống.”

Vợ lại hỏi:” Cũng có thể thích ứng việc sinh con ?”

Ta hôn lên khuôn mặt phấn nộn của con trai, đáp:” Đương nhiên, vì sống sót như thế nào cũng được, đừng tưởng rằng chỉ có nữ nhân thích ứng cao !”

Vợ lại hỏi:” Ở nhà giàu người ta bắt thể thiếp cùng sở hữu một chồng thì sao? “

Ta mỉm cười :” Đáp án giống như trên, sinh lý đều có thể nhẫn nại đừng nói chi tâm lý. Yêu đúng ‘ngựa đực cổ đại’ đó là bản thân tự tìm tội chịu. Có phú quý cứ hưởng không tốt hơn sao, không cần giống đời này làm như trâu như ngựa.”

Vợ cười to, ôm lấy ta dùng sức hôn vài cái!

Không nghĩ tới ngày hôm sau liền một lời thành sự thật, ngủ tỉnh lại, ta biến thành một bé gái 3 tuổi nhà giàu ở cổ đại.

Cha mẹ có của cải cùng tiền bạc, còn có đại ca chiếu ứng. Nghĩ tới vợ đang có nghề nghiệp, nhà ở xe cộ cũng vừa mới mua, cuộc sống thực chất không cần lo. Huống hồ nàng vẫn đang tuổi trẻ xinh đẹp, tái giá cũng dễ dàng. Chính là đứa con ngốc nghếch của ta , thực làm cho ta đau lòng lại luyến tiếc, về sau thật sự sẽ không còn được gặp lại sao?

Ta hai tay chống má đỡ lấy thân thể 3 tuổi, u buồn vô hạn.....

2. Chương 2

Vinh Hoa Phú Quý

Tác Giả: A Đậu

Chương 2

Edit: lovely

Nguồn: tulien./

Buổi sáng tỉnh lại, bà vú giúp ta lau mặt, súc miệng, rửa tay, sơ hai búi tóc nhỏ, mặc vào áo váy hồng phấn, mang hài đầu thổ hồng nhạt, đeo hạng quyển cát tường bằng vàng. Ta mang theo một hàng dài người, gồm bà vú, bọn nha đầu, đi thỉnh an.

Bắt đầu các nàng đều muốn ôm ta đi, nhưng ta nghĩ muốn tập luyện đi đứng nên bản thân chậm rãi bước đi, làm cho các nàng, một đám đại nhân, cũng chỉ phải chậm rãi đi theo sau đôi chân ngắn ngủn của ta. Hình ảnh rất có cảm xúc. Có địa vị thật tốt a, nếu không ta chỉ có thể lê hai tiểu đoản chân đuổi theo các nàng, hoặc là bị bắt buộc ôm đến ôm đi. Tuy rằng không phải là bé trai, nhưng phụ thân là con trai duy nhất trong thế hệ đồng lứa, ta lại là con vợ cả, tuy rằng tuổi còn nhỏ nhưng không có người dám chậm trễ đối đãi.

Ba tuổi là tuổi thích nghi tốt nhất. Tính cách chưa định hình, sẽ nói không nhiều lắm, cũng không cần hiểu rõ sự, gặp qua người khác cũng không nhiều. Bởi vậy về thu thập tin tức của bản thân thực dễ dàng. Nhất là mẫu thân đứa nhỏ này là chính thất, sinh vài đứa con đều đã lớn, phân viện sống một mình, cho nên suốt ngày mang theo ấu nữ ta đây bên người. Nàng lại là quản gia, ở bên người nàng ta rất nhanh đều hiểu biết hết thảy trong nhà.

Thỉnh an tổ mẫu, sau đó tổ mẫu uy ta uống một chén sữa. Ta không thích uống sữa, bắt quá vì để tương lai thân cao cũng liền nhịn. Sau đó nha đầu uy ta ăn điểm tâm.

Từ biệt tổ mẫu, đi đến bên mẫu thân. Mẫu thân đang nghe người báo cáo gia sự, đem ta ẵm xuống, làm cho Thúy Bình dạy ta chơi đánh túi lưới. Ta phải đành hứng thú chơi.

Không có việc làm cùng với áp lực cuộc sống, không cần không ngừng đuổi theo kế hoạch, chức vụ, hoặc sáng hoặc tối cạnh tranh cùng tính kế, còn phải vĩnh viễn mỉm cười đón chào sếp và khách hàng. Cuộc sống thoải mái lại phú quý như vậy, ta thích ứng rất hay.

Đợi cho chuyện gia sự an bài tốt xong, mẫu thân mới sai người ta đem điểm tâm trái cây vào, đều là thứ ta thích ăn, uy đến bên miệng ta, hỏi:” Bé con, ngày hôm qua ngủ ngon không? Sét đánh có sợ hãi không?”

Ta miệng cắn đồ vật, trong mắt nhìn chăm chăm túi lưới, trước gập đầu, sau đó lắc đầu.

Nàng cười, lại hỏi ta thức dậy lúc nào, buổi sáng ăn nhiều cơm không, bên cạnh bà vú nhất nhất trả lời. Túi lưới chơi vài hình đa dạng, nàng cho ta đến ngoài vườn chơi.

Ta làm cho người ta mang theo lồng chim của ta, ở trong vườn đông sờ sờ, tây nhìn xem, quơ được sâu xanh mập mập liền dứt cho chú chim tiểu Thúy ta nuôi. Ta không cho người khác hỗ trợ, khó khăn mới có thể đi chơi, đương nhiên phải để bản thân hưởng thụ lạc thú này. Đem chim đi dạo, móm cho chim ăn, cơ bản là hưởng thụ cuộc sống hưu trí.

Móm chim ăn xong, đi uy cá. Uy cá xong, chơi trốn tìm. Chạy đã mệt, ngồi chơi đu dây. Nghỉ ngơi tốt, tiếp tục chạy. Ba tuổi bé gái có thể làm chuyện thực không nhiều lắm, nhưng không phải đều là chữ ‘chơi đùa’ sao? Ta cùng đứa con ngốc một tuổi kia của ta đều ngốc đến không khác nhau, trẻ con luôn hồn nhiên vô tư mà, hướng chỉ với thân phận hiện tại của ta, chơi đùa vĩnh viễn luôn khoái trá.

Thăng đến Thúy Bình, người hầu bên cạnh mẫu thân, đến bảo ta đi ăn cơm trưa. Cơm trưa là cùng ăn với tổ mẫu, ngồi chung bàn còn có các tỷ tỷ ở các phòng. Ta là trước mắt tuổi nhỏ nhất trong cùng thế hệ, mà mẫu thân cùng các thẩm thẩm phải đứng ở bên người tổ mẫu hầu hạ nàng ăn cơm.

Trừ bỏ ngày đầu tiên bởi vì trưởng bối đứng, ta ngồi ăn cơm, mà có rất nhỏ không thích ứng, ta cũng không biểu hiện ra ngoài. Dù sao ta biết tương lai ta cũng sẽ giống như các nàng, ta vẫn thản nhiên.

Tổ mẫu hỏi ta:” Bé con, buổi sáng đã làm gì?”

Ta mở từng ngón tay đếm cho nàng nghe:” Đánh túi lưới, ăn trái cây, đem chim đi dạo, uy cá, chơi trốn tìm, đánh đu dây”, trên cơ bản mỗi ngày làm đều giống nhau, nhưng nàng mỗi ngày đều phải hỏi một lần,

làm không biết mệt.

Tổ mẩu cười đến toe toét: ” Tiểu nhóc so với ta cùng các thái thái chuyện làm còn nhiều a.”

Ta gật gật đầu, khiến tất cả mọi người đều cười.

Trong phủ, món ăn đều rất mới mẻ, mỗi ngày đều đổi đa dạng thức ăn.

Thức ăn khi đi công tác xa hay cơm vợ nấu tuy rằng ăn ngon, nhưng chủng loại không nhiều, không giống nơi này, mỗi bữa cơm đều là hưởng thụ.

Ta vận động không nhỏ nên lượng cơm ăn cũng lớn, cùng so với ta lớn hơn 5 tuổi thất tỷ tỷ không sai biệt lắm. Các nàng mỗi bữa đều ăn ít giống như con gà con, thật sự là lãng phí một bàn hảo đồ ăn này.

Ăn cơm xong rồi, lại nghe các nàng trò chuyện trong chốc lát, tổ mẩu mới khiến cho mẫu thân, các thẩm thẩm đi ăn cơm, cũng phóng các tỷ tỷ của ta đi trở về. Ta được ở lại, cùng nàng ngoạn hồng dây thường trong chốc lát, lại sờ soạn một phen lá bài . Trên cơ bản bởi vì ta tuổi quá nhỏ, chúng ta ngoạn bài chỉ là ở so lớn nhỏ, nhưng người già tính thường giống như trẻ nhỏ, nàng cùng ta ngoạn tựa hồ cũng rất thích ý.

Sau đó ta ngủ trưa với tổ mẩu. Đúng là thời điểm thân thể phát triển, một ngày mười hai canh giờ, ta ít nhất phải ngủ tám canh giờ. Không ai quản thúc ta, ngoại trừ việc giống các tỷ tỷ sáng sớm đi thỉnh an, ta luôn luôn ngủ thật sự sung túc.

Chờ ta tỉnh, ta phải đi tìm các tỷ tỷ. Các nàng buổi sáng phải đọc sách học cầm kỳ thư họa vân vân, buổi chiều mới là thời gian nghỉ ngơi. Tới rồi chỗ của tứ tỷ, nàng lớn tuổi nhất trong lứa con gái chưa xuất giá trong nhà. Nàng dạy ta nhận thức vài chữ, giảng cho ta vài chuyện xưa về nữ tắc, cũng không quản ta có nghe hiểu không, sau lại ở bàn cờ dạy ta một ít đơn giản quy tắc cờ vây vân vân. Sau đó nàng thêu hoa, ta bản thân tự ngoạn, một buổi trưa liền hồn trôi qua.

Ta sớm nghĩ muốn cấp bản thân một kỳ nghỉ dài hạn, hiện giờ nguyện vọng đạt được, nhưng “ kỳ nghỉ dài hạn” này lại tựa hồ hơi dài quá.

Hưởng lạc, bất quá là hai chữ dễ dàng làm nhất của thế gian mà thôi, mà trách nhiệm và nghĩa vụ của một tiểu thư khuê các phải gánh vác cũng không tính khó lắm. Huống chi đãi ngộ phúc lợi lại tốt đến như thế.

Về phần tâm lý sẽ có thống khổ, tịch mịch, ghen tị giãy dụa, với ta mà nói là không tồn tại. Ta là một nam nhân, tình trường phong nguyệt đều đã kiến thức, đã trải qua không ít. Cái gọi là tình yêu hay tình cảm mãnh liệt cũng sớm làm ta chán ghét. Cho nên ta lạc đường vẫn biết quay lại, thành gia lập nghiệp, chỉ cầu yên ổn cuộc sống.

Cho nên đáy lòng nam nhân có ý tưởng gì ta còn không rõ sao ? Cho dù ta là bisexual, cũng không thể nào yêu một cổ đại ngựa đực nam nhân. Bọn họ nhất cử nhất động đều giống ta ở quá khứ, tuy rằng ta không có kiêu ngạo như bọn họ, cùng một lúc có nhiều nữ nhân như vậy. Nhưng nếu ta sớm từ giả cuộc sống sinh hoạt khi đó, lúc này lại như thế nào đi để ý bọn họ hiện tại?

Tuy rằng cũng không phải ta tự nguyện lựa chọn, nhưng chỉ cần đối với một người gặp dịp thì chơi, giữ vững địa vị bản thân, sau đó chung thân hưởng thụ vinh hoa phú quý , không phải so với đi làm việc còn dễ dàng hơn sao.

Buổi tối phụ thân ngủ ở một chỗ di nương nào đó. Mẫu thân liền bế ta ngủ trong phòng nàng, trước khi ngủ còn dạy ta đếm đếm tính toán, tựa hồ là vì làm chuẩn bị về sau quản lý sổ sách cùng quản lý gia đình.

Đây là một ngày điển hình của bé gái ta, của một tiểu thư khuê các.

3. Chương 3

Vinh Hoa Phú Quý

Tác Giả: A Đậu

Chương 3

Edit: lovely

Nguồn: tulien./

Sau sinh nhật 4 tuổi không bao lâu, có lẽ là cảm thấy được ta có thể hiểu biết, mẫu thân bắt đầu thật sự dạy ta học chữ. Bàn tay nhỏ nhỏ cố sức cầm bút lông, thường xuyên dính mực đầy mặt và tay, làm cho tổ mẫu và mẫu thân rất buồn cười.

Khi 5 tuổi đã biết viết không ít chữ phồn thể, vì thế ngày lành của ta đến đây, có rất nhiều tập thư có thể đọc. Chữ cũng viết ra hình dạng một chút.

Sáu tuổi lại biết thêm cờ vây cùng quốc hoạ.

Bảy tuổi là thời điểm thay răng, ta mang hàm răng thiếu mất răng cửa, vừa nói chuyện liền hở miệng, bắt đầu đi theo mẫu thân bên người học gia sự.

Tám tuổi thời điểm bắt đầu học nữ hồng.

Chín tuổi thời điểm bắt đầu học đánh đàn.

Mười tuổi thời điểm bắt đầu học trù nghệ cùng các loại quy củ của đại gia tộc.

Từ đó ta bắt đầu rời giáo trình của tất cả tiểu thư khuê các. Tuy nói mới trước đây bảy tuổi là đến trường, nhưng thời điểm này chương trình học cùng hiện tại có thể nói là cách biệt một trời. Cầm kỳ thư họa, nữ hồng gia chánh, trù nghệ quy củ, ta một cái tiểu bé gái mỗi ngày vội vô cùng.

Các tỷ tỷ khác không có bận rộn như ta, bởi vì ta là cháu gái đích tôn, đại khái tương lai sẽ gánh vác trách nhiệm đám hỏi, cho nên trong nhà đối ta bồi dưỡng cũng tận hết sức lực.

Ta không có gì chướng ngại tâm lý, xem như là bồi dưỡng công việc mới đi. Huống hồ đều là chút tu thân dưỡng tính gì đó, hoàn toàn có thể xem như giải trí. So với trước kia, lúc ta thi vào trường cao đẳng, học hết ngày dài lại đêm thâu; tốt nghiệp được vào GRE, mấy năm công tác va chạm, ở xã hội học được nhân tình ấm lạnh; ở thời điểm cạnh tranh thăng chức gặp được thị phi cùng người khác ngáng chân; ở thời điểm giao dịch gặp gián điệp buôn bán thiếu chút nữa không thoát khỏi sóng to gió lớn; còn có áp lực nuôi gia đình... nên so với chúng, những chuyện này không đáng kể chút nào.

Ít nhất ta còn có thời gian đọc sách, đem chim đi dạo, uy cá, hái hoa tươi tặng tổ mẫu và mẫu thân. Ta chưa bao giờ có tâm sự. Tuy rằng trong gia tộc nhiều người nhiều miệng, khó tránh khỏi có chút tranh chấp xấu xa, nhưng một ít sự này đều thực dễ dàng giải quyết, ta cũng cũng không để ở trong lòng. Mỗi ngày cuộc sống đều tương đương khoái trá.

Dinh dưỡng cân đối, lượng cơm ăn rất lớn, hơn nữa có thời gian ngủ trưa, buổi chiều tản bộ...bởi vậy thân thể ta không giống như các tỷ tỷ nhu nhược tựa hồ gió thổi sẽ gục. Ta tương đương rắn chắc, chưa bao giờ sinh quá bệnh, bởi vậy cũng thực may mắn vẫn chưa bị hưởng qua vị thuốc Đông y chưa sót khó ngủ. Trên tay vì nguyên nhân đánh đàn và nắm bút lông mà sinh ra bạc kiến, bởi vì mài mực cùng viết chữ nên bắp thịt cũng không tệ lắm.

Quy củ đã muốn thấm vào nhất cử nhất động mỗi ngày của ta. Trở thành một phần tử của thời đại này, tự nhiên phải tuân thủ quy tắc nơi này. Quản gia cùng viết chữ luôn xuất sắc nhất, cầm kì thi họa đứng thứ hai, nữ hồng trù nghệ chỉ cần biết là đủ. Mẫu thân nói cũng thế, dù sao nữ hồng biết làm sẽ quen tay thôi, bình thường cũng không cần ta làm. Về phần trù nghệ, lại chỉ cần biết ăn là được. Lời ấy cực hợp lòng ta.

Cùng mẫu thân bàn bạc xong rồi tờ danh sách đồ cưới của thất tỷ, ta mang theo Lan Chi, Phong Lan, Lan Huệ, Lan Du đi tản bộ trong vườn. Các nàng, một người cầm cần câu và mỗi câu của ta, một người dẫn theo hộp điểm tâm cùng rượu trái cây, một mang theo nhuyển điểm, một cái cầm quyển sách ta đang xem nhiều ngày, đi theo phía sau im lặng không lên tiếng.

Dung mạo của thân thể này thuộc loại đoan trang hào phóng, ấn theo tổ mẫu nói, ung dung khí độ cái gì đều có. Ta tuyển nha đầu đều là thông minh thanh tú, xinh đẹp như hoa. Ta vốn chính là nam nhân, tự nhiên nguyện ý trước mắt đều phải là mỹ nhân.

Mới đi đến đình tạ, phát hiện thất tỷ đang ngồi nơi đó gạt lệ. Nàng thân thể mảnh mai, đa sầu đa cảm, thường xuyên vì một câu thơ nào đó, hoặc là trong nhà hạ nhân nào đó lỡ miệng, liền khóc cả buổi, ta thật sự đã thói quen. Nhưng nàng ở thi từ tài nghệ tốt lắm, rất có tài hoa.

” Thất tỷ tỷ, sao ngươi lại khóc?”

Nàng thấy ta, dùng khăn lau nước mắt,” Sắp qua mùa hạ, rất nhiều hoa đều héo tàn. Ngươi nhìn dòng nước này mang theo tàn hoa, không biết đi đến nơi nào. Nghĩ như vậy, ta liền khóc thay cho hoa một hồi, xem như đưa tiễn.”

Nàng thực sự ý tứ. Ta mỉm cười, ở bên người nàng ngồi xuống, tiếp nhận cần câu mỗi câu súp đi ra ngoài,” Hoa nở rồi cũng tàn, huống hồ sang năm còn có thể nở lại. Vì sao phải khóc chứ?”

” Thật sự là tiểu hài tử, chỉ biết ăn trái cây”, nàng nhéo nhẹ mũi ta, lại hơi hơi thở dài nói:” Sang năm hoa đã không phải là hoa hiện tại.”

Ta thật không hiểu nàng đang khóc cái gì, có lẽ bởi vì sắp lập gia đình, không biết đối phương tương mạo thế nào, không biết tương lai sẽ như thế nào nên trong lòng bất an đi? Hoặc là thật sự đang vì hoa rơi mà khóc? Cô gái tâm sự rất khó đoán a.

” Thất tỷ tỷ ăn chút điểm tâm không? Ta đem theo rất nhiều.”

Nàng sức nở nụ cười,” Ta không có hảo ăn uống như ngươi, chính ngươi ăn đi.”

Ta không sao cả gật gật đầu, liền cắn một ngụm điểm tâm từ tay Phong Lan, lại ở trong tay Lan Chi uống một ngụm rượu trái cây. Mẫu thân tần tảo vất vả nấu nướng điểm tâm thật không sai, không chỉ có điểm tâm đa dạng, hơn nữa làm rất hợp khẩu vị không thích ngọt腻 của ta.

Chúng ta nói chuyện trong chốc lát. Trên thực tế vẫn là nàng nói, ta nghe. Từ sau khi lục tỷ xuất giá, trong nhà này nàng vốn không có ai có thể trò chuyện. Nàng cũng chỉ cùng ta ” Tiểu hài tử” nói.

Trong nhà thả loại cá ”Cầm lí” vào ao nuôi để ngắm cảnh, ta lại cho người ta thả chút cá chép vào. Mỗi ngày đều có người uy, cho nên lũ cá này rất ngốc, gặp câu liền cắn. Ta nếu muốn thật sự câu cá, một bữa cơm có thể câu một thùng nhỏ. Cho nên ta cũng chỉ là ngoạn ngoạn, nếu là Cầm lí cắn câu, hoặc là cá chép nhỏ cắn câu, ta để cho chúng nó ăn hết mỗi sau đó thả đi, ta lại thả câu lần nữa. Chỉ có đựng tới cá chép đặc biệt lớn, ta mới giật cần câu lên, cấp trên bàn cơm thêm đồ ăn, khiến tổ mẫu tươi cười không thôi.

” Đúng rồi, tặng ngươi chiếc vòng bằng ngọc đẹp lắm”, thất tỷ tỷ từ trong túi lấy ra cho ta.

Mới trước đây cát tường hạng quyển đã sớm không đeo. Sinh nhật mười tuổi, tổ mẫu từ trong kho phòng lấy ra một khối âm ngọc là của hồi môn năm đó của nàng, nghe nói là ngọc truyền thừa trăm năm, đeo vào cổ ta, làm cho ta vẫn đội. Ta tuy rằng không thích đeo vàng với ngọc, nhưng đeo ngọc này làm thân thể cực thoải mái, nhất là vào thời điểm mùa đông trời lạnh.

Ta nghiêng tới làm cho nàng đeo vào cổ ta,” Cám ơn thất tỷ tỷ.”

” Theo ta còn khách khí cái gì.”

” Ngủ ca từ Giang Nam trở lại mua mười hai tượng đất, biểu tình sinh động cực kỳ. Chúng ta một người sáu cái, bên ta vừa sai người đưa đến trong phòng ngươi, ngươi nhìn thấy chưa?”

” Còn chưa thấy, chắc là vừa rồi tỷ đến trong vườn nên đã lỡ gặp.”

” Còn có sa tanh mới mua, sáng nay nương sai người đến đo đạc cho chúng ta, hảo làm quần áo mặc mùa thu”, Trên thực tế là vì cấp nàng làm quần áo xuất giá, sợ nàng ngưng ngưng, cho nên tìm cái nguy trang.

Nàng cũng hiểu được, ửng đỏ nghiêm mặt gạt đầu.

Một trận gió nhẹ thổi tới, ta cảm thấy thật sáng khoái, nàng lại ho khan vài tiếng.

” Thắt tỷ tỷ ngồi ở đầu gió đã bao lâu? Mau trở về đi thôi, nếu không lại sinh bệnh.”

Nàng gật đầu, đứng lên.

” Người hầu đi theo thắt tỷ tỷ đâu ?”

” Ta ngại các nàng huyền não, không cho các nàng đi theo.”

” Lan Huệ người đưa thắt tỷ tỷ trở về.”

” Vâng ạ”, Lan Huệ vội đáp.

” Chỉ một chút lộ, sao lại cần đưa đi ?”, lời tuy nói như thế, nhưng nàng cũng không cự tuyệt Lan Huệ đi theo. Ta nhìn nàng từ một cô bé 8 tuổi trưởng thành thành một cô gái ôn nhu đa tình, nàng cũng thói quen ta ngẫu nhiên như tiểu đại nhân chiều cổ nàng.

Nàng đi rồi lúc sau, ta vừa vặn câu được một con cá chép to , sai Lan Du đưa đến trong phòng đại trù. Sau đó thả hết toàn bộ mỗi câu uy cá.

Rửa sạch tay, lấy qua sách, ta một bên đọc sách, một bên bản thân uống rượu. Rượu này độ cực thấp, hương vị giống như nước trái cây, ta làm như đồ uống hằng ngày uống.

Đọc sách bất tri bất giác liền say mê, thăng đến Phong Lan nhẹ giọng nhắc nhở ta,” Tiểu thư, nên trở về tập viết chữ.”

Ta mới buông thư, lại mang theo nhân chậm rì rì tiêu sái trở về.

Nương gặp ta vào cửa, ngẩng đầu cười nói:” Người như thế nào đến đâu cũng mang theo một chuỗi bánh chưng như vậy?”

” Cái gì bánh chưng, rõ ràng là mỹ nhân.”

Nương trắng liếc mắt ta một cái, tiếp tục xem sổ sách của nàng. Ta rảnh tay, bản thân tự mài mực, bắt đầu viết chữ.

Ban đêm , nương trò chuyện với ta :” Bốn nha đầu của ngươi, dung mạo đều phát triển, cũng đều 16-17 tuổi, tương lai tính thế nào, ngươi có suy nghĩ chưa ?”

” Ân, ta là tiểu hài tử, không tốt mở miệng. Nương thay ta hỏi các nàng một chút, có ai nguyện ý gã chồng liền gã, nguyện ý lưu lại ta tương lai liền mang đi.”

” Ngươi cái tiểu nha đầu nói lập gia đình cũng không e lệ”, nương trạc trạc cái trán ta.

” Cùng nương còn có gì không thể nói.”

Nàng nở nụ cười,” Khuê nữ của ta tính tình thản nhiên hào phóng như vậy, đây mới là đương gia quân sự bộ dáng. Bất quá các nàng một đám xinh đẹp như thế, ngươi không lo lắng tương lai thành tai họa?”

” Kia có cái gì lo. Đều là người đi theo ta lâu năm, các nàng tổng so với người khác tốt hơn nhiều, cũng có thể giúp đỡ ta.”

” Cũng đúng. Ta xem Lan Chi cùng Phong Lan bốn phần thành thật, lại từ nhỏ hầu hạ ngươi, tương lai ngươi dẫn theo không thể tốt hơn. Hai người kia, còn muốn nhìn nhìn lại.”

” Hỏi các nàng bản thân ý tứ một chút đi, còn nhiều năm mà . Các nàng nếu muốn lấy chồng, sẽ đề bạt vài người nhỏ tuổi khác, hiện tại bồi dưỡng cũng còn kịp.”

Nương gật đầu.

Từ lúc đến thế giới này cho tới bây giờ, ta xem như tiến vào ổ mỹ nhân. Chỉ nội trong khu vực nhỏ như thế, mà bên trong thị thiếp cùng nha đầu mỹ nhân chỗ nào cũng có. Bình quân chia đều tiêu chuẩn tương đương cao. Quyền thế địa vị là lợi hại như thế, có thể đem các tài nguyên tốt đều nắm ở trong tay.

4. Chương 4

Vinh Hoa Phú Quý

Tác Giả: A Đậu

Chương 4

Edit: lovely

Nguồn: tulien./

Như thường lệ, cùng mẫu thân đi chùa miếu thắp hương, sau đó trong tịnh am ăn chay. Vốn ăn ngon như vậy, ta mỗi lần đều kiên nhẫn đến thắp hương, trừ bỏ nguyên nhân có thể xuất môn hít thở không khí mới, còn bởi vì nơi này đồ ăn chay thật sự mỹ vị.

Tới nơi này đã mười năm, trừ bỏ học bản lĩnh khuê tú, còn có một thu hoạch chính là dưỡng sinh. Tại đây dạng nhiều thể hệ nhiều chức vị, thật sự là đem một chữ “Dưỡng” phát huy tới cực hạn. Từ đồ ăn, trà bánh, thuốc bổ, đến quy luật làm việc và nghỉ ngơi, không gì không giải.

Đều nói tuổi thọ bình quân của người cổ đại không cao, nếu như cuộc sống của họ đều có loại trình độ này, kia tuyệt đối so với hiện đại nhân sẽ sống lâu hơn. Dưới loại bảo dưỡng này, tuổi của người so với tuổi chân thật sẽ trẻ rất nhiều. Tỷ như mẫu thân, đều làm bà người ta rồi mà nhìn không hề thấy lão chút nào.

Đương nhiên, trừ bỏ loại người hay tự tìm khổ cho bản thân, làm cho bản thân sống không thoải mái. Tâm tình không tốt, dù bảo dưỡng như thế nào cũng vô dụng.

Khẩu vị của ta trong hoàn cảnh này đã xảy ra biến hóa. Ta nguyên bản thích ăn cay, hàm, nóng, những thực vật có tính kích thích mạnh, hiện tại chỉ thích ăn nhẹ, ngon miệng, ôn nhuận. Chẳng hạn như đồ ăn trong nhà, còn có đồ ăn chay nơi này.

” Người không phải đã sai Phong Lan đem cách nấu ăn ở đây học kỹ sao? Như thế nào vẫn còn bộ dáng mèo nhỏ ham ăn thế.”, mẫu thân mỉm cười nhìn ta.

” Đương nhiên là nguyên nước nguyên vị tốt nhất, nương cũng ăn nhiều một chút”, ta tuy rằng đã ăn không ít, nhưng quy củ một chút cũng không sót, nhai nhẹ, kỹ, nuốt chậm, nuốt hết mới mở miệng nói chuyện.

” Nương ăn không vô. May mắn tiểu khuê nữ của ta gửi hồn người sống trong bụng ta, người ăn lượng cơm lớn thế này nếu đặt ở nhà bình dân còn không ăn đến nghèo luôn”, nương giễu cợt ta nói.

Ta chấp nhận gật gật đầu, may mắn thân xác ta nương nhờ này xuất thân không tồi, nếu không thật đúng là nuôi không nổi ta, hoặc là phải ăn kham khổ không biết sẽ ăn bao nhiêu đau khổ mới có thể lớn được.

Nương gặp ta gật đầu, cười đến răng không thấy mắt.

Bộ dáng của ta, theo ta đánh giá, cũng nhanh đến một mét bảy, ta đối với chiều cao thực vừa lòng. Tuy rằng bộ dạng nhỏ xinh sẽ dễ dàng có vẻ nhu nhược đáng yêu, nhưng với nội tâm là nam nhân, ta vẫn là thích cao một chút. Dù sao, ta lấy ánh mắt một người nam nhân đến xem, chiều cao này mặc quần áo mới đáng đẹp nhất, cũng càng dễ dàng có vẻ uy nghiêm ung dung, có khí độ.

Lấy ánh mắt nam nhân đến xem, ta đây là dáng người ‘ma quỷ’, nhất là cặp chân rất đẹp. Lấy ánh mắt của cổ nhân xem, ta đây dáng người đầy đặn, thích hợp sinh đẻ. Hơn nữa với gương mặt đoan trang, nghe nói là vương phu vương tử, quả thực là tuyển chọn làm vợ tốt nhất.

Làm cho ta vô cùng nhụt chí chính là: đây là cơ thể của ta, về sau chỉ có thể chờ bị ‘ăn’.

Ăn cơm xong, trong phòng chỉ có hai mẹ con chúng ta, ngoài cửa có người canh gác, mẫu thân liền yên tâm cùng ta nói một ít chuyện riêng,” Tổ phụ ngươi và phụ thân nguyên bản là kỳ vọng ngươi tiến cung, bọn họ cho rằng lấy ý chí khí độ của ngươi, còn có thông minh tài trí thực thích hợp sống tại địa phương ăn thịt người kia, sẽ không gây họa đến nhà, còn có thể làm cho gia tộc và Hoàng Thượng thân thiết hơn. Nhưng là triều đình hay thay đổi, cho nên bọn họ mới không thể không tuyển Phạm gia kết thân. Tình cảnh Phạm gia cùng nhà chúng ta giống nhau, hiện giờ cũng là nhất quang vinh sẽ quang vinh, nhất tổn hại sẽ tổn hại.”

” Hôn sự tự nhiên là nghe tổ phụ và phụ thân an bài. Vô luận an bài như thế nào, nữ nhân đều vâng theo”, ta thản nhiên nói.

Nương gật đầu,” Kỳ thật nương từ đáy lòng không muốn người tiến cung, càng hy vọng người giá vào một môn đăng hộ đối. Chúng ta hai mẹ con cũng có thể thường xuyên gặp mặt. Chính là Phạm gia kia tuy rằng là con trai dòng chính, nhưng mặt trên lại còn có một ca ca ruột thịt. Người vào cửa mặt trên không chỉ có cha mẹ chồng, còn có trưởng tẩu. Việc quản lý gia tộc.....”

Ta khẽ cười nói:” Đến lúc đó tự nhiên toàn bộ do trưởng bối an bài, ta tuổi trẻ tài mọn, không dám cùng trưởng tẩu tranh chấp.”

Nương lại cười nói:” Đúng là như thế. Mới đến nhà người ta, vừa động không bằng nhất tĩnh, không tranh chính là tranh.”

” Kia Phạm gia huynh đệ tài năng thế nào?”, ta mở miệng hỏi.

Nương nhàn mi đáp,” Đây là nguyên nhân mẫu thân bắt mãn cộc hôn sự. Nhà này, con trai trưởng đã vào triều làm quan, con thứ lại chỉ ham thơ văn, tuy có tài danh, lại giống như...không thông đại sự. Hẳn thích tụ tập cùng một ít văn nhân không chính thống, tựa hồ không ham thích con đường làm quan.”

Không phải ăn chơi trác táng, chính là vô dụng toan hủ văn nhân, hoặc là kiêm cả hai loại.

Nói cách khác, theo bề ngoài nhận xét, trưởng tử Phạm gia là người thừa kế, mà thứ tử bất quá là một tộc nhân bình thường của Phạm thị thôi. Xem ra triều đình thật sự đã xảy ra chuyện gì. Tuy rằng nương và ta đều không thể biết là chuyện gì, nhưng làm cho trong nhà thà rằng đem ta, một người được tể mĩ bồi dưỡng ra, đi cùng một tên thứ tử vô dụng kết hôn. Bọn họ là nóng lòng cùng Phạm gia kết minh.

Ta gật đầu, ý bảo bản thân hiểu được.

” Cũng không phải không thể ở chung, chỉ là người cần chậm rãi dạy dỗ, làm cho hắn tiến tới. Phải cẩn thận, không thể làm cho hắn bởi vậy mà đối với người sinh ra chán ghét chi tâm.....”

” Đây là tất nhiên. Hắn cũng chỉ có mười tám tuổi, tương lai như thế nào, còn khó nói trước”, một tên trẻ tuổi chưa có định hình, đích xác có thể chậm rãi dạy dỗ.

Hiện tại nói chuyện chức tước tiền đồ còn quá sớm, có chút người rất sớm có thể gánh vác trách nhiệm, có chút lại ít nhất muốn tới sau 30 tuổi mới có thể chân chính thành thực. Cho nên đích xác không cần phải gấp gáp.

Phong chừng tiểu tử này hiện tại trong lòng đều là phong hoa tuyết nguyệt đầu. Chờ hắn đem nên trải qua đều đã trải qua, tái chịu thêm điểm suy sụp, đã biết nhân tình ấm lạnh, khi đó mới có thể nghe lọt người khác khuyên bảo.

Cho nên ta sẽ mát lạnh nhìn hắn, nhìn hắn tính cách phẩm hạnh như thế nào. Nếu là loại hồ đồ, hoặc là căn bản tâm tư âm u thì không triển vọng, còn không bằng ở nhà cả đời quần áo lụa là, đỡ phải ở trong quan trường gây họa, liên lụy người nhà. Nếu còn có thể dạy dỗ, luôn luôn có thể mượn lực tiến tới. Vô luận như thế nào, lấy chúng ta gia thế hai nhà, cuộc sống là cả đời không lo.

Bất quá ở đây, các đệ tử thế gia đích xác xuất sĩ rất sớm, các ca ca của ta cũng đều khoảng hai mươi tuổi đã thê thê thiếp thiếp.

Mẫu thân lại cười nói:” Người trong lòng hiểu được là tốt. Dứa con thứ hai kia của Phạm gia, ta thật ra đã gặp qua. Tướng mạo là nhất đẳng, nhìn khí độ cũng không tệ, chỉ là không biết như thế nào hội không cầu tiến tới. Có lẽ do vẫn còn trẻ đi. Nhưng chỉ xét theo tướng mạo mà xem, rất xứng với người.”

Ta mỉm cười, uống ngụm trà, không có trả lời.

” Về đồ cưới của người, trừ bỏ những thứ ngoài sáng, ta còn chuẩn bị cho người một thôn trang, có đất vườn có thể thu hoạch. Có một vườn nhỏ, thời điểm rảnh rỗi có thể đi giải sầu. Ngoài Điền quân sự còn có 32 tôi tớ chăm sóc thôn trang. Khế thân của bọn họ ta cũng đều cho người. Về sau có chuyện gì không có phương tiện làm được, hoặc là muốn an trí xử lý người nào, cũng có thể cho bọn họ đi làm. Coi như là cho người thêm một khoản thu. Hai ngày này người nhìn xem trước sổ sách nơi đó, chuẩn bị về sau.”

” Vẫn là nương thương ta”, vị Điền quản sự kia là người của nhà cũ của mẹ, làm việc luôn luôn thoả đáng, hơn nữa dễ nhìn, cũng rất quen thuộc với ta.

Nương thở dài:” Chỉ chớp mắt người liền trưởng thành. Người trước đây luôn một bộ dạng tiểu đại nhân không biết có bao nhiêu chộc người thương . Khi đó tổ mẫu người cùng ta hận không thể lúc nào cũng ôm người. Người cũng là người thích tự bản thân làm chuyện , một Tiểu cô nương , không thích làm cho người ta ôm. Hiện tại người sắp xuất giá, nương thực luyến tiếc.”

Ta ngồi vào bên người nàng, dựa vào vai nàng ” Nương, ta sẽ sống rất tốt”, mặc kệ Phạm gia là gia đình thế nào, mặc kệ Phạm Tằng là người thế nào, ta đều sẽ sống rất tốt.

Tựa như khi ta hạ quyết tâm nương nhờ trên thân xác bé gái 3 tuổi này. Cho dù là làm nữ nhân, ta cũng muốn sống sót. Nếu dẫn thân vào ở phú quý, liền hưởng thụ sự nhàn nhã phú quý. Dung nhập nơi này, tựa như ta vốn chính là một thành viên trong bọn họ vậy.

5. Chương 5

Vinh Hoa Phú Quý

Tác Giả: A Đậu

Chương 5

Edit: lovely

Nguồn: tulien./

Qua sinh nhật 17 tuổi vài ngày, chính là ngày ta thành thân. Trước khi lên kiệu hoa, nương vẫn không nhịn xuống được, đỏ đôi mắt.

Ta ở bên tai nàng nhẹ giọng nói:” Ta sẽ hảo hảo, ta cam đoan.”

Nàng nắm chặt tay ta một chút, liền đem ta nhét vào kiệu hoa. Hoàn thành lễ bái đường xong sẽ không còn chuyện gì cần có mặt ta. Ta đội khăn voan đỏ, ngồi chờ trên giường.

” Tiểu thư, ăn một chút gì đi?”, Phong Lan nhẹ giọng hỏi ta.

Ta gạt đầu, ăn hai khối hạch đào, lại uống một chút nước trà.

Đợi cho chú rể đến đây, sau khi vén khăn voan, ta cũng ngẩng đầu lên, lần đầu tiên đánh giá diện mạo người này. Hoàn hảo không phải cái loại môi hồng răng trắng mặt còn bú sữa, nếu không ta thực không thể nuốt nổi. Coi như có dương cương chi khí, bộ dáng đúng như nương nói, đích xác không tồi. Ta mỉm cười, hơi hơi nghiêng đầu, thùy hạ mi mắt.

Uống qua rượu giao bôi, người bên ngoài tự nhiên lui xuống, đóng cửa cẩn thận. Lúc sau chúng ta cũng chưa nói mấy câu, liền lên giường. Tuy rằng thay đổi thân thể nữ nhân, nhưng nên có hưởng thụ giống nhau không ít, trừ bỏ ban đầu đau đớn một chút, về sau thậm chí càng thêm mãn cảm thoải mái. Hơn nữa không cần vất vả mệt nhọc, nằm là tốt rồi, chỉ cần thỉnh thoảng lại giống như vô tình trêu chọc hấn một chút. Từng là Nam nhi ta tự nhiên hiểu biết Nam nhi nhu cầu, hấn sẽ như ta mong muốn thỏa mãn nhu cầu cơ thể của ta. Lần hoan ái đầu tiên từ khi đi vào thế giới này : hoàn mỹ.

Có lẽ là bị cuộc sống chần gối như vậy mê hoặc, hấn mấy tháng liền đều dài ở trong phòng ta. Nguyên bản hai thông phòng nhà đầu hầu hạ hấn : Châu nhi, Xuyên Nhân đều bị hấn bỏ qua sau đầu.

Bởi vì thường xuyên ân ái, ta rất nhanh liền mang thai. Như vậy cũng tốt, sinh ra sớm, sớm xong việc.

Lão gia coi trọng trưởng tử, thái thái càng cưng ấu tử, liên cả vợ của ấu tử, là ta đây, cũng được thiên sủng một ít. Hiện tại quyền to cai quản gia trang còn nắm ở trong tay nàng. Đại tẩu Nghiêm thị cũng xuất thân

là tiểu thư khuê các, cai quản một phần gia sự, người lộ ra ngoài thực khôn khéo, cũng bởi vậy có đôi khi có vẻ hơi không tốt.

Phạm Tăng sao ư ? Tâm địa không xấu, cũng cũng không ngoan, thư đọc không tồi, chỉ là từ nhỏ bị trong nhà sủng ái, cũng không có ý tứ tranh chấp với ca ca, bởi vậy không quá thông thời vụ, con người rất lý tưởng hóa. Hắn tổng cảm thấy được triều đình đều là một ít bè lũ xu nịnh tục nhân, mà hắn là loại thanh nhã, tự nhiên là khinh thường đi làm quan.

Phạm Tăng có vài muội muội, đều là dòng thứ sinh ra, cho nên ta thật không có em gái chồng gì lợi hại.

Còn có một cô em bà con, cha mẹ đều qua đời, gia đạo sa sút, từ nhỏ được Phạm gia nhận nuôi. Hơn nữa thân thể vẫn không tốt, tuổi lớn hơn ta, nhưng vẫn chưa hòa thân. Nghe nói nàng cùng Phạm Tăng tình cảm tốt lắm, nhưng vì thân thể cùng gia thế của nàng nên không có thể gả cho Phạm Tăng làm vợ cả. Nàng mặc dù ôn nhu yếu ớt, nhưng đối với ta lại có chút địch ý, hơn nữa thường xuyên tránh mặt không thấy. Cũng may Phạm Tăng thật không si mê giống như Cổ Bảo Ngọc, nếu không tình cảm giữa ta và Phạm Tăng sẽ không tốt, ở trong phủ sẽ rất khó sống.

Thầy thuốc xác định tin tức ta mang thai, thái thái cố ý đến dặn ta cả nửa ngày về những điều cần chú ý khi mang thai, lại bảo ta không cần mỗi ngày đi thỉnh an hầu hạ, lấy bảo dưỡng thân thể là chính. Bởi vì Nghiêm thị đến hiện tại chỉ sinh ra con gái, thai này nếu là con nam, sẽ là cháu trai đích tôn đầu tiên. Nàng tự nhiên rất xem trọng.

Lúc vợ ta mang thai, ta bản thân hầu hạ từ đầu đến cuối, ngay cả tiến vào phòng sinh bởi nàng sinh sản. Cho nên từng tháng phải chú ý gì, sẽ có phản ứng thân thể thế nào, ăn gì tốt nhất, ta rất rành mạch. Trong lòng thật không có gì lo lắng hay sợ hãi.

Chờ tới mọi người đến thăm ta đều đi rồi, ta mới từ trên giường đứng lên, nên làm gì thì àm gì, tuyệt không gây trở ngại cuộc sống bình thường. Hơn nữa được miễn thỉnh an cùng hầu hạ, ta có gần một năm thời gian có thể ngủ lười trên giường, ăn cơm cũng có thể tùy theo ý ta.

Viết chữ xong, ta tiếp nhận bát tổ yến uống một ngụm, ngẩng đầu nói:” Lan Chi, Phong Lan, trong khoảng thời gian này, buổi tối liền từ các người hầu hạ Nhị gia đi”. Về phần Lan Phương và Lan Chỉ, hai người vẫn còn nhỏ tuổi, không ngại đợi thêm hai năm nữa.

Các nàng đỏ mặt, lẫn nhau nhìn xem, nhẹ giọng lên tiếng” Vâng ạ”.

Các nàng tuổi đã không nhỏ, lúc trước lựa chọn làm của hồi môn theo ta, chỉ biết sẽ có một ngày như vậy. Phạm Tăng tướng mạo hạng nhất, lại mỗi ngày ở trước mắt qua lại, các nàng rất khó nói sẽ không động tâm.

Về phần Phạm Tăng, vốn liền đem của hồi môn của ta trở thành nữ nhân của hắn. Phía trước không bính là bởi vì cho chúng ta vẫn đang tân hôn, hơn nữa cuộc sống chăn gối của cả hai vẫn rất tốt. Nhưng khi ta mang thai, hắn cũng liền yên tâm thoải mái, hơn nữa các nàng dung mạo đều là cực phát triển, ánh mắt của hắn không phải không có loạn ngắm quá.

Như vậy tốt lắm, ta tuy rằng thích tình dục, nhưng nếu quá thường xuyên cũng sẽ thấy mệt. Hơn nữa các nàng so với những người khác càng hiểu quy củ, sẽ không ở trước khi con trai trưởng sinh ra liền tạo ra đứa nhỏ. Tương lai nếu có chút đứa nhỏ, sẽ cất nhắc các nàng làm thiếp. Đứa nhỏ tuy phải dưỡng ở bên người vợ cả, nhưng các nàng vốn chính là hầu hạ ta, cho nên chẳng khác nào dưỡng ở bên cạnh bản thân. Khi già đi cũng sẽ có người dựa vào.

Buổi tối Phạm Tăng tuy rằng qua đêm với Lan Chi, nhưng buổi sáng hai người cùng nhau đến vấn an phụ nữ có thai. Bởi vì không cần thỉnh an, ta không có rời giường. Hắn ngồi bên giường, có chút đỏ mặt nhìn ta, ” Nam nhi~” (Quên nói cho mọi người biết, nhân vật chính tên là Lâm Nam)

Ta buồn cười nhìn hắn, thân thủ nắm lỗ tai hắn, làm cho hắn cúi đầu đến, ở trên gương mặt hắn hôn một cái, ” Ta còn muốn ngủ tiếp một chút, người đi vội chuyện của người đi.”

” Ta không có vội việc gì, người ngủ đi, ta liền bên cạnh đọc sách.”

Ta gật đầu, cơ thể hiện tại của ta đích xác cần giấc ngủ, cho nên ta rất nhanh lại thiếp đi.

Buổi chiều đi tản bộ, tiện đường đi đến phòng thái thái. Mặc dù không cần thỉnh an, tình cảm vẫn phải thường xuyên liên lạc. Bồi nàng trò chuyện một lát sau, nàng liền đuổi ta trở về phòng nghỉ ngơi. Nàng lúc này thật sự thương ta.

Cơ thể của ta luôn tốt, phản ứng thai nghén không nhiều, mỗi ngày đều làm việc và nghỉ ngơi như thường, chỉ có bụng càng to ra. Hơn nữa nơi đây điều kiện tốt, có người xoa bóp mát xa, bỗng nhiên muốn ăn cái gì hoặc buổi tối ngủ không an ổn, đều tùy thời có người hầu hạ. Cũng không cảm thấy được gian nan.

Có đôi khi Phạm Tăng sẽ không để ý ta mang thai, đòi ngủ chung với ta. Buổi tối khi ta không thoải mái, hẳn cũng sẽ giống như nha đầu, hầu hạ quạ cho ta. Ở thời đại này nam nhi hành động như thế coi như là rất sẵn sàng.

Kỳ thật hẳn cùng ai lên giường, ta thật sự không quan tâm. Ta là nam nhi, không có khả năng đem tiểu tử này trở thành cái gì trọng phụ, càng cảm giác như là trở thành tình nhân. Hơn nữa là loại tình nhân lẫn nhau trong lúc đó ràng buộc không sâu, không quá can thiệp sinh hoạt cá nhân của đối phương.

Sẵn kì ngay tại mấy ngày nay. Đánh đàn vẽ tranh, loại sự tình này khi ta mang thai đã không được làm, nhưng thật ra vẫn có thể uy uy chim, tản bộ. Bọn Phong Lan đều theo ta thêu thùa may vá, may quần áo cho tiểu hài tử.

” Nhị nãi nãi, Châu Nhi đến đây, nói là có việc bẩm báo”, Lan Chỉ đi đến bên ta nhẹ giọng nói.

Châu Nhi và Xuyên Nhân là hai nha đầu thông phòng trước kia hầu hạ Phạm Tăng. Tuy rằng hiện tại đã ở trong viện của chúng ta, nhưng bình thường không tiến vào phòng ta. Ta an bài các nàng ở thư phòng hầu hạ Phạm Tăng đọc sách. Các nàng thật rất ít đến trước mặt ta.

Ta vịn tay Lan Chỉ, ngồi xuống, ” Làm cho nàng vào đi.”

Châu Nhi tiến vào lúc sau quỳ xuống, ” Nhị nãi nãi, nô tỳ có việc thỉnh bẩm báo.”

” Đứng lên nói đi”, ta thật có chút tò mò, nàng hành đại lễ là muốn nói cái gì.

Nàng cũng không đứng dậy, quỳ nói:” Theo lý lẽ, chuyện của các chủ tử, nô tỳ không nên xen mồm. Bất quá có một số việc, vì Nhị gia cùng Nhị nãi nãi nô tỳ cũng không thể không nói. Gần đây biểu tiểu thư thường xuyên cáo ốm, làm cho người ta thỉnh Nhị gia đi, vừa đi chính là nửa ngày. Trước kia tuổi còn nhỏ thì thôi, hiện tại Nhị gia đều đã lập gia đình, như vậy đừng nói đối thanh danh biểu tiểu thư không tốt, chỉ sợ đối với Nhị gia cũng có ngại. Đây là nô tỳ một chút ý tưởng, cũng không biết nghĩ đến đúng hay không. Nếu là sai lầm rồi, thỉnh Nhị nãi nãi trách phạt.”

” Nha đầu tốt, người đứng lên đi. Người có lòng là tốt rồi, bất luận đúng sai, ta cũng không phạt người”, ta ý bảo Phong Lan phù nàng đứng lên, ” Chuyện này Nhị gia nhưng thật ra đã nói qua với ta. Biểu muội gần nhất bệnh khá lợi hại. Bởi vì ta thân mình không tiện, vẫn không có đi xem nàng. Bọn họ từ nhỏ cùng nhau lớn lên, cảm tình rất tốt, trong phủ cao thấp đều biết đến, một chút lui tới xác nhận không ngại.”

Còn nói vài câu, ta phái nàng đi ra ngoài, một tay gác má, đoán tâm tư ẩn sau lời nói của nàng. Nghĩ muốn ở trước khi ta sinh sản đến loạn lòng ta? Một cái lộng không tốt sẽ dẫn đến sinh non, khó sanh.. v.v..? Hoặc là nghĩ muốn đem ta làm thương đi đối phó biểu muội ? Nghe nói từ trước biểu muội cũng rất căm thù hai nha đầu thông phòng này. Hoặc là bởi vì Phạm Tăng ở thời gian ta mang thai đều ngủ tại chỗ của Phong Lan và Lan Chỉ, đem nàng quên sau đầu, cho nên mới sốt ruột hướng ta ra tay ? Hoặc là thật sự bởi vì trung hậu, cho nên lo lắng danh dự Phạm Tăng?

Loại việc nhỏ này rất nhanh bị ta gạt sang bên, ta cầm quyển sách tiếp tục nhìn xem, dần dần mê mẩn theo.

Bỗng nhiên sách bị người rút đi, ta kinh ngạc giương mắt, nguyên lai là Phạm Tăng đã trở lại.

Hắn lại nhìn ta cười hì hì nói:” Nam nhi, người hiện tại đang mang thai, như thế nào còn làm chuyện đọc sách hao tâm tổn sức như vậy?”

” Chỉ là bản du ký, nhìn cho khỏi khờ, làm sao hội lãng phí thần. Người từ chỗ nào trở về?”

” Từ chỗ biểu muội. Ta sợ đem bệnh khí quá sang người, cho nên tắm sạch sẽ, thay đổi quần áo mới lại đây”, hần buông thư, ngồi vào bên người ta.

Ở trên gương mặt hần hôn một cái, ta nắm xoay cái lỗ tai hần cười nói:” Người gần nhất có phải hay không làm cho Châu Nhi cô nương ghen tị. Nàng mới vừa rồi lại đây theo ta nói, nói người thường đi chỗ biểu muội nơi đó, làm cho các người thanh danh không tốt. Ta khuyên nàng vài câu, rồi bảo nàng đi rồi.”

” Ta và biểu muội từ nhỏ cùng nhau lớn lên, thường xuyên gặp mặt, làm sao liên lụy đến cái gì thanh danh chứ ? Châu Nhi nàng không phải không biết.....”, hần sắc mặt có chút không tốt.

” Ta cũng thấy như vậy nên đã nói với nàng. Bất quá người cũng không nên vì việc nhỏ như vậy sinh khí. Biểu muội thân thể như thế nào? Có khỏe lên không?”

” Vẫn là như cũ, không xấu cũng không tốt, vẫn uống thuốc đều đặn”, hần dịu sắc mặt, ôn thanh nói với ta.

” Nếu không, đổi thầy thuốc thử xem? Thuốc uống nhiều quá cũng không tốt cho thân thể.”

” Ai không biết chứ. Chính là đã thay đổi vài thầy thuốc, khai đơn đều giống nhau, cũng chỉ có thể tiếp tục uống thuốc”, hần vẻ mặt có chút thần thờ u buồn.

Kỳ thật ta không ngại hần nạp biểu muội làm thiếp. Vì cô nương kia sống không lâu, cũng rất khó sinh con, tính tình mặc dù không được tốt lắm, lại không có gì tâm kế. Phạm Tăng nếu thực sự có tình ý với nàng, nàng lại rất khó xuất giá, ta thật nguyện ý thành toàn bọn họ, dù sao ta cũng không ngại. Chính là nàng dù sao vẫn là thân phận thân thích, làm thiếp ư, giống như hơi khó coi. Nhưng nếu bình thê hay sườn thê gì gì đó, ta tuyệt không có khả năng đồng ý. Lâm gia phía sau ta cũng không đồng ý.

Ta xoa bóp vành tai hần, cười nói:” Chúng ta là vợ chồng, người cũng biết ta không phải người thích ăn dấm chua, cho nên không cần cùng ta đùa giỡn hoa chiêu gì. Người nếu thực có tình cảm với biểu muội, ta sẽ không phản đối người nạp nàng tiến vào, dễ dàng cho người chiếu cố nàng, cũng không sợ có người nói nhàn thoại. Chỉ sợ làm thiếp sẽ ủy khuất biểu muội.”

Phạm Tăng có chút giật mình nhìn ta,” Nam nhi.....”

Ta dĩ nhiên hiểu được, hần là nguyện ý, vì thế cười nói tiếp :” Bất quá nếu là thân thích, còn phải được lão gia và thái thái đồng ý mới được.”

” Cám ơn người, Nam nhi. Ta thật sự nghĩ muốn chiếu cố nàng cả đời. Nàng thân thể không tốt, đi ra ngoài chỉ sợ chịu nhiều ủy khuất, ta.....”

” Ta hiểu được, ai u.....”, bụng trườn đau một chút.

” Nam nhi, người làm sao vậy?”

” Có thể phải sinh.....”, chuyện tới trước mắt, ta cũng có chút kinh hoảng, dù sao nơi này tỉ lệ sanh khó rất cao,” Trước dìu ta đến phòng sinh, sau đó gọi người đến.....”

Ba canh giờ sau, con ta xuất thế. Ở thế giới này, ta cũng có một đứa con.

6. Chương 6

Vinh Hoa Phú Quý

Tác Giả: A Đậu

Chương 6

Edit: lovely

Nguồn: tulien./

Làm một người nam nhân, ta kỳ thật không thể nào thích tiểu hài tử. Đụng tới đứa nhỏ của người thân hay bạn bè, ta cũng chưa bao giờ muốn đi ôm một cái hay hôn một cái..v.v.

Nhưng nếu đứa nhỏ của bản thân, lại không giống với. Ta lúc trước làm cha, nhìn đứa con ngốc của ta, thật sự là càng nhìn càng thích, luôn cảm thấy so với con của người khác tốt hơn rất nhiều.

Khi đó ta ôm con trai so với vợ ôm muốn nhiều hơn, đứa con ngốc cũng thân thiết với ta hơn mẹ nó. Giúp hấn đổi tã, tẩy móng cho hấn cũng không ngại bẩn. Phải biết rằng trước kia ta thuộc loại ưa sạch sẽ, thấy nước tiểu hay gì gì đó của con nhà người ta là ta lẩn rất xa, ngửi mùi hôi đều muốn nôn.

Nhưng là chuyện diễn ra trên con ruột của mình thì những tật xấu ấy toàn bộ không trị tự lành.

Ta thích tắm rửa cho con, thay quần áo, chơi đùa với hấn, hổng hấn ngủ, nửa đêm bị hấn đánh thức cũng không cảm thấy phiền. Ta từ trước chưa bao giờ nghĩ đến ta sẽ là phụ thân kiên nhẫn như vậy.

Hiện tại lại có một đứa con huyết mạch tương liên, tự nhiên cũng yêu đến tận xương tủy, tận lực chiều cố hấn, không dựa vào tay người khác.

Lão gia đã đặt tên cho hấn là Phạm Lịch. Ta thân thể tốt, dinh dưỡng vận động cũng không tồi, đứa nhỏ được sinh ra tự nhiên cũng sẽ khỏe mạnh xinh đẹp. Không bao lâu con trai liền thoát khỏi hình tượng da nhăn nheo vẻ mặt hầu tử lúc mới sinh, trở nên trắng nõn xinh đẹp hấn lên, chọc người cực kỳ yêu thương.

Ta cho hấn dưỡng thành thói quen tốt, ban ngày ăn chơi, buổi tối ngủ, cho nên nửa đêm sẽ không quấy nháo người. Ban ngày có người đến chọc hấn đùa giỡn, hấn cũng luôn tinh thần minh mẫn.

Bú sữa là một chuyện khiến ta có chút xấu hổ, nhưng vì suy nghĩ cho thân thể của chính mình và vì đứa nhỏ khỏe mạnh, ta vẫn là cho bú. Tuy rằng không quá phù hợp quy củ nhà quyền quý, nhưng thái thái và Phạm Tăng thật chưa từng phản đối. Đại khái bởi vì yêu thương Phạm Lịch đi.

Nhìn đứa con ngày một lớn dần lên, thân thể của chính ta cũng từ từ dưỡng tốt lắm, dáng người đã khôi phục nguyên trạng. Trước kia thấy vợ bảo trì dáng người rất vất vả, thường xuyên chịu đựng uống nước nhịn ăn cơm, khi đó ta liền nghi hoặc, bảo trì dáng người khó thể sao? Hiện giờ diễn ra trên bản thân ta, ta nên ăn liền ăn, nên uống liền uống, dáng người khôi phục đi theo không có gì khó. Thật sự là kỳ quái a, chẳng lẽ do vấn đề thể chất ?

Còn đang thời điểm ở cũ, thái thái tới hỏi ta:” Tăng nhi nói người đồng ý hấn nạp Tôn cô nương làm thiếp?”

Ta lại cười đáp:” Chỉ cần lão gia, thái thái không phản đối, con dâu tự nhiên không phản đối. Chỉ sợ ủy khuất biểu muội.”

Nàng vỗ vỗ tay ta, ” Nguyên bản lúc đi hỏi cưới, ta nghe nói người có khí độ ung dung. Ta thực không chọn sai dâu con. Đúng là phải như vậy, có độ lượng của chính thất mới có thể làm gia sự hưng vượng”

” Thái thái đừng khen ta, ta cũng rất sợ ý. Nếu không phải nha đầu hầu hạ Nhị gia, tên Châu Nhi kia, đến nói ta hay Nhị gia thường xuyên đi thăm biểu muội, lại luôn một phòng hai người, đối thanh danh bọn họ không tốt, ta cũng không nghĩ tới chuyện này. May mắn nàng tới nhắc tỉnh, ta mới cùng Nhị gia nói ra chuyện nạp thiếp. Nếu không, Nhị gia da mặt mỏng, còn không biết đến khi nào mới cùng ta đề đầu.”

Thái thái có chút dăm chiêu gật đầu, lại cùng ta nói cười một chút. Không quá vài ngày, thái thái liền làm chủ đem Châu Nhi gả cho người khác, rồi phái đến thôn trang làm việc. Phạm Tăng phía trước cũng bởi vì chuyện biểu muội, đối với Châu Nhi có chút bất mãn, hướng chi sau khi ta giá vào cửa, bọn họ cho dù nguyên bản có cảm tình, hiện tại cũng phai nhạt. Bởi vậy cho dù là người từ nhỏ hầu hạ hấn, hấn nhưng lại chưa nói cái gì, cũng đồng ý.

Châu Nhi kia, mặc kệ đến tốt cùng có tâm tư thâm trầm hay không, ta không có tâm tư đi nhận. Nàng ở thời điểm ta sắp sinh mà nói việc này đã khiến ta không vui. Trực tiếp mượn tay thái thái đuổi đi là tốt rồi.

Lúc Phạm Lịch ba tháng tuổi, Phạm Tăng nạp biểu muội làm thiếp. Hành gia lễ với ta xong, nàng trở thành người thiếp đầu tiên của Phạm Tăng, về sau vốn không còn biểu muội gì nữa, mà là Tôn di nương.

Bởi vì nàng thân thể không tốt, ta chấp thuận cho nàng không cần mỗi ngày đến thỉnh an hầu hạ, hảo hảo bảo dưỡng thân thể. Thật được Phạm Tăng thập phần cảm kích.

Kỳ thật biểu muội kia thuộc loại người đơn giản, có tâm tư gì toàn bộ đều viết trên mặt. Ta cũng không chán ghét nàng, không tính toán hãm hại nàng. Hơn nữa không cho nàng đến trước mặt ta, chủ yếu là sợ nàng sẽ lây bệnh cho Phạm Lịch, dù sao sức miễn dịch của tiểu hài tử luôn kém một ít.

Tân cưới mỹ thiếp, Phạm Tăng tự nhiên cố nàng nhiều hơn. Lan Chi và Phong Lan liền trong lòng có vài phần không được tự nhiên. Các nàng tự nhiên không dám cũng sẽ không muốn cùng ta tranh đoạt cái gì, nhưng đều là thiếp, tự nhiên sẽ không giống nhau.

Điểm điểm cái trán của hai nàng, ta chọc ghẹo: " Theo ta mười năm rồi, ta mới phát hiện nguyên lai là hai bình dấm chua. Lo lắng cái gì, các người có ta mà. Về sau ai sanh ra đứa nhỏ, ta liền cho các người nâng lên thân phận, tự nhiên sẽ cùng nàng ngồi ăn."

Các nàng đỏ mặt," Tiểu thư~", liên xưng hô ở nhà mẹ đẻ đều kêu ra.

Đứa con sáu tháng tuổi, rốt cục phát hiện ra chân của mình, bắt đầu ý đồ cố đem chân đưa vào miệng hẳn. Ta mỗi ngày ngắm động tác của hẳn mà vui cười không thôi.

" Người cũng nên tốt để ý đến ta chứ", Phạm Tăng không biết khi nào thì vào phòng, từ phía sau ôm thắt lưng của ta, cố ý đáng thương hề hề nói.

Ta nở nụ cười," Người nháo cái gì?", chúng ta vẫn không có chung phòng, bởi vì ta muốn bảo dưỡng thân thể, còn có thể chăm sóc cục cưng, cũng bởi vì hẳn mới nạp thiếp.

Có lẽ do đứa nhỏ là đứa con đầu tiên, cũng có thể do Phạm Lịch rất chọc người thích, Phạm Tăng đến trong phòng chúng ta không có cái tật 'Không ôm đứa con'. Không chỉ có thường xuyên ôm con, còn mỗi ngày đều đến ngoạn với hẳn trong chốc lát, hoặc là đến xem ta cho hẳn tắm rửa.

" Nam nhi~"

" Được rồi, được rồi", ta làm cho bọn Lan Chi ôm đứa con đi.

Mới đóng cửa lại đã bị Phạm Tăng dùng sức ôm lấy. Hẳn như thế nào giống như cảm dục đã lâu, rõ ràng đã có vài nữ nhân a.

Ta nhưng thật ra chính xác có điểm muốn, nên khi mới bị hẳn ôm lấy đã có cảm giác. Tuy rằng trước kia cũng từng trêu chọc hẳn, nhưng ta nghĩ đây là lần đầu tiên ta đặc biệt nhiệt tình. Thấy thân thể hẳn ham muốn, ta cũng rất vừa lòng.

Lúc sau, tần suất ban đêm hẳn tới khá cao, đứa con rất không vừa lòng, ta cũng không nghĩ muốn mệt mỏi quá độ. Cho nên có đôi khi liền đem đứa con làm lá chắn, khiến cho hẳn đạt thành một tần suất mà ta cảm thấy được thích hợp.

Phạm Lịch tám tháng tuổi, ta cho hẳn cai sữa. Đương nhiên bởi vì có bà vú, hẳn có thể tiếp tục uống sữa người, bất quá ta luôn để sữa trong bát, đun nóng cho tiêu độc rồi mới dứt cho hẳn ăn. Trừ bỏ nguyên nhân vệ sinh, ta không hy vọng hẳn vì thức ăn mà sinh ra ý lại người khác ngoài cha mẹ mình.

Ta dẫn hẳn đi tản bộ, phơi nắng. Có đứa con, lại không có công tác nặng nề, trọng tâm cuộc sống hoàn toàn đặt trên trên người nhóc búng bình này.

Hoàn toàn dựa theo cách giáo dưỡng đứa con ngốc của ta, ta sai người ta chế tác một ít đồ chơi bằng gỗ không quá quá lớn, và lá bài. Bất quá đứa nhỏ không dễ dàng lừa gạt như tiểu ca ca ở thế giới kia của hẳn. Hẳn hình như thông minh hơn. Cũng tốt, tại địa phương ăn thịt người này, thông minh vẫn tốt hơn.

Đang ôm Phạm Lịch ngắm hoa, Đông viện phía bên kia bỗng nhiên nổi lên tranh cãi âm ỉ. Bởi vì Phạm Lịch là bé trai, hơn nữa được lão gia, vốn luôn luôn uy nghiêm, rất thương yêu. Mấy tháng nay Nghiêm thị đều không được tự nhiên. Có thể do lo lắng vấn đề người thừa kế, nàng nói chuyện với ta cũng nói kiểu âm âm dương dương. Ta nghe rồi cũng bỏ qua, biết nàng không có can đảm mưu hại cháu ruột duy nhất trước mắt của nhà. Hơn nữa nàng càng thất thố, với ta lại càng có lợi. Tuy rằng ta giờ phút này không muốn tranh đoạt cái gì, nhưng bị vây ở vị trí có lợi luôn tốt hơn.

Ta mị hí mắt, nếu là chuyện tình bên kia của nàng, ta tự nhiên phải tránh một chút. Vì thế làm cho Lan Chi phân phó mọi người trong viện không được đi vô giúp vui, sau đó mang theo Phạm Lịch đến chỗ thái

thái cho qua thời gian.

Một lát sau, Nghiêm thị tóc tai bù xù tìm đến thái thái khóc lóc kể lể. Ta vội ôm Phạm Lịch lắng tránh, sau đó trở về sân của mình.

Rất nhanh được biết sự tình từ đầu đến cuối. Đại ca của Phạm Tăng vẫn ngóng trông con trai, bắt quá Nghiêm thị tựa hồ không dễ dàng mang thai. Đoạn thời gian trước hẳn có một thông phòng nha đầu mang thai, sau đó được nâng làm thiếp. Hôm nay vị thiếp kia theo trong phòng Nghiêm thị đi ra, liền trượt ngã, sau đó đứa nhỏ không có. Đã có thể nhìn ra là một nam thai.

Đại ca hẳn bởi vậy giận dữ, mặc dù không biết vị thiếp kia ngã sắp xuống cùng Nghiêm thị có quan hệ hay không. Nhưng phía trước ở trong phòng Nghiêm thị, nàng bắt vị thiếp quý thật lâu, bởi vậy tạo thành đi đứng không xong là khẳng định.

Chuyện này nói to liền to, nói nhỏ liền nhỏ. Ta nghĩ cho dù là đại ca còn muốn con trai mà tái sủng ái tiểu thiếp, lão gia cũng không thể vì một tôn tử từ dòng thứ ra mà đem con dâu cưới hỏi đành hoàng làm thế nào. Huống hồ vợ cả làm cho tiểu thiếp quý, căn bản không tính là sai lầm gì. Dù sao không ai đứng ra nói nàng đẩy người té.

Nhưng trong lúc đó cảm tình vợ chồng của bọn họ, hoặc là sự tín nhiệm, có thể đã xong rồi. Việc này đối với Nghiêm thị rất bất lợi. Cha mẹ chồng cho dù không nói, cũng sẽ cảm thấy được nàng không có dung nhân chi lượng. Trượng phu đã muốn nghi ngờ nàng cố ý hại người, cảm tình biến kém đi, về sau sẽ rất khó lại có đứa nhỏ. Sinh không ra con trai, làm cho cha mẹ chồng lại càng không vừa lòng. Quả thực là một tuần hoàn ác tính.

Nghiêm gia gia giáo thật sự không cao minh. Nếu nghĩ muốn động tay chân, bên ngoài phải càng thể hiện tị hiềm mới đúng, miễn cho còn chưa kịp làm gì, đã bị giá họa vu oan. Sủng thiếp diệt thê loại chuyện này tuy rằng trên cơ bản không có khả năng phát sinh. Nhưng làm cho chính thê bị cha mẹ chồng cùng trượng phu lạnh nhạt, thuần túy thành nhất kiện bài trí trong nhà, chuyện này sủng thiếp có tâm kế vẫn có thể làm được đến.

Nghiêm thị lúc trước ở kinh thành cũng có chút tài danh trong các tiểu thư khuê tú. Chẳng lẽ do trong nhà sủng quá mức, cho nên làm sự tình gì cũng luôn khá mãnh liệt, không thích động não? Nghiêm thị khó xử vị thiếp này không phải một lần hai lần, tuy rằng chỉ là phạt quý, hoặc mắng một chút, nhưng tóm lại làm cho người ta để lại ấn tượng nàng dung không được người. Cho nên hôm nay vừa ra chuyện, đại ca của Phạm Tăng liền lập tức nổi lên nghi ngờ, giống như pháo mồi của dây pháo bị đốt.

Chuyện như thế ước chừng từng nhà thế gia đều có, ít nhất nguyên bản ở nhà ta, ta nhìn thấy không ít. Mẫu thân cũng không tránh né không cho ta biết những bản sự này. Tương phản lại, mỗi lần ra loại chuyện như vậy, nàng đều giảng lại tình hình thực tế rồi phân tích cho ta, làm cho ta biết ai là chân chính đắc lợi, giáo dục ta về sau nên làm việc ra sao, thậm chí làm cho ta học tập một ít thủ đoạn, để trở thành người âm mưu thắng lợi.

Từ một tiểu thư khuê các trở thành dâu nhà quyền thế thật sự khá thê lương. Đãi ngộ không đề cao, nhưng phiêu lưu rất cao, hơn nữa cần phải có thông minh tài trí nhiều.

Nếu may được trụ dưới tình huống ổn định, tỷ như ta, hiểu thuận cha mẹ chồng, tuân thủ quy củ, cùng trượng phu cảm tình hòa thuận, sanh ra con trai, vì trượng phu nạp thiếp. Hơn nữa bởi vì không có cảm quyền, cũng không có đắc tội với người, ngược lại vẫn giúp mọi người làm điều tốt. Vậy trên cơ bản không có gì có thể đả kích đến ta. Cuộc sống so sánh sẽ khoái trá hơn.

Bởi vì vô luận gia tộc của ta, cha mẹ chồng, trượng phu, còn có dư luận, đều đã là chiếc ô bảo hộ ta. Ta tuân thủ quy tắc bọn họ chế định, nhất định cũng sẽ được bọn họ bảo hộ, bởi vì bọn họ phải bảo vệ quy tắc này.

Đương nhiên, cũng cần phải hiểu được cách kinh doanh.

Ta không thêm để ý Phạm Tăng có bao nhiêu nữ nhân, cũng không để ý hẳn sẽ có bao nhiêu đứa con của vợ kế. Tại thế giới này, chính thất và dòng thứ, hai chữ khác nhau một trời một vực, không phải tài năng

hoặc tâm kế có khả năng bỏ khuyết. Thiếp thất sinh con, làm chính thất như ta cũng sẽ được quyền nuôi dưỡng chúng.

Ta chỉ phải khống chế sao cho tuổi của con thiếp thất chênh lệch xa so với tuổi Phạm Lịch, ít nhất cách nhau 5 tuổi, vậy sẽ không có vấn đề gì. Khi bọn họ còn nhỏ, Phạm Lịch đã sớm trưởng thành. Huống hồ chỉ cần lòng dạ rộng lượng chút, hảo hảo lung lạc bồi dưỡng chúng, huynh đệ từ thứ ra chưa chắc không thể là phụ tá đắc lực.

Bởi vậy, những nơi ta cần dùng thủ đoạn rất ít. Chỉ cần rõ ràng có người uy hiếp ta và Phạm Lịch, như vậy đủ rồi. Mặt khác, chỉ cần đối chúng ta vô hại, ta liền mặc kệ bọn họ. Về phần như thế nào phân biệt có nguy hại hay không, cũng chỉ có thể dựa vào đầu óc cùng ánh mắt của ta, cùng với thông qua ánh mắt của hạ nhân trong toàn bộ Phạm phủ.

Chuyện của Nghiêm thị, ta tuy rằng không để trong lòng, nhưng nếu ta còn đánh đàn vẽ tranh, có vẻ quá vô tâm vô phế. Bọn Lan Chi chơi đùa với Phạm Lịch, ta cầm sách dạy đánh cờ, một bên tự hỏi kì lộ, một bên chậm rãi bài quân cờ trên bàn cờ.

7. Chương 7

Vinh Hoa Phú Quý

Tác Giả: A Đậu

Chương 7

Edit: lovely

Nguồn: tulien./

Phạm ‘tiểu trư’, mỗi ngày tới cố định thời khắc, bản thân sẽ tự động mệt nhọc đi ngủ. Ta cũng thay y phục, rửa mặt xong, tính toán kéo chăn lên giường.

Lan Phương lại đi vào đến, nhỏ giọng bẩm báo nói:” Nhị nữ nãi, Nhị gia còn đang tại Hà Đình uống rượu giải sầu.”

” Hử ? Hẳn không có đi đến chỗ Tôn di nương bên kia sao?”

” Mới vừa rồi Tôn di nương đi khuyên Nhị gia trở về nghỉ ngơi. Không biết nói gì đó, Tôn di nương khóc đi trở về.”

Ta nghĩ nghĩ, ” Lộng vài món ăn nhẹ nhắm rượu, hâm nóng một bầu rượu, sau đó nhóm bếp lò tại kia và phao một hồ trà nóng, ta lập tức sẽ tới.”

“Vâng.”

Thay một bộ quần áo thanh lịch, buổi tối cũng không cần mang trang sức, tái khoác thêm một áo choàng , trong tay lại mang một cái cho Phạm Tăng, ta dẫn theo người đi tìm hân.

” Sao lại tới đây? Chưa ngủ sao?”

” Chưa”, ta khoác thêm áo choàng cho hân, ” Dưới ánh trăng độc ảm, chẳng phải tịch mịch sao ? Ta đến uống rượu chung thể nào?”

Hân gương mặt cẩn thận nhìn ta, cầm tay của ta, gạt đầu, lại nói:” Nam nhi hôm nay cùng thường ngày lui tới rất không giống nhau.”

” Tốt hay không tốt?”

” Thường lui tới cũng tốt, lúc này cũng tốt.”

Ta đem bầu rượu lạnh của hần đặt trên bếp lò hâm nóng, rồi rót cho hần và bản thân ta một ly nhiệt rượu. Nhẹ nhàng cụng chén với hần, ta bản thân kính trước. Hần mỉm cười, cũng bưng lên rượu uống cạn. Ta gấp đồ ăn vào bát cho hần, hần đều ăn. Chưa nói chuyện gì, cứ như vậy mỗi người một chén rượu, một ngụm thức ăn, hần mi tiêm úc sắc lại tiêu tán hơn phân nửa.

Một bầu rượu uống hết, ta tính đi lấy bầu thứ hai thì bị hần ngăn cản, "Người không thể uống nữa, uống nhiều có hại cho thân thể."

"Cũng tốt, chúng ta đây sửa sang uống trà nhé?"

Hần gật đầu.

Vì thế lại dùng nước trà xanh giải rượu. Hần nhẹ nhàng mở miệng nói: "Ta cùng với đại ca thuở nhỏ thân mật khăng khít, đại ca là trưởng tử đích tôn, ta chưa bao giờ có ý niệm tranh chấp trong đầu. Chính là không biết hần nghe người ta nói gì, thế nhưng gần đây bắt đầu phòng bị ta. Ta lần lượt thoái nhượng, tỏ ý tuyệt không tranh đoạt tước vị và vị trí gia chủ. Đại ca ở mặt ngoài nói với ta là hần hiểu lầm ta, trên thực tế ta hiểu biết hần, hần vẫn là không tin ta."

Ta nghĩ hần chính là đang phiền muộn chuyện này, nhưng không nghĩ tới hần sẽ bàn về nó với ta.

"Chuyện thế gian há có thể mọi sự đều như ý? Chỉ cần không thẹn với tâm, sẽ không tất yếu phiền não. Thời gian sẽ thấy rõ nhân tâm, ngày sau mọi người tự nhiên sẽ hiểu rõ người."

"Có đôi khi thật muốn tìm nơi non xanh nước biếc quy ẩn, không màn nữa thế tục phân tranh, có thể tùy tâm sở dục sống. Chẳng sợ không còn là cẩm y ngọc thực cũng tốt."

"Còn nói ngốc gì. Người thương tâm, là bởi vì tôn trọng thương yêu đại ca, mà hần lại không hiểu được người. Nhưng người cũng không thể vì vậy nghĩ dứt bỏ hết thấy. Không muốn để ý càng phải hiểu thuận lão già và thái thái. Nếu như bọn họ biết người bởi vì thương tâm mà nghĩ rời xa bọn họ, bọn họ sẽ có bao nhiêu đau lòng?"

"Người nói đúng vậy, ta thật hồ đồ. Thật may mắn có người nhắc nhở ta, nếu không ta thành toàn tình cảm huynh đệ lại quên đi hiểu thuận cha mẹ, chẳng phải càng lỗi nặng?"

Ta mỉm cười, "Đêm đã khuya, trở về nghỉ ngơi đi. Mọi việc chỉ cần nghĩ rộng một chút, vốn sẽ không có gì không qua được."

Hần gật đầu, nắm tay ta trở về phòng.

.....

Phạm Lịch hai tuổi, ta lại mang thai. Thái thái đề nghị đem Phạm Lịch sang nàng nuôi, để cho ta an tâm dưỡng thai, ta cũng không tiện cự tuyệt. Nhưng đã muốn có thể chạy, Phạm Lịch mỗi ngày đều chạy về chỗ ta ăn điểm tâm, nói muốn xem đệ đệ trong bụng ta, buổi tối đi ngủ mới bị ôm trở về, cùng trước kia cũng không khác biệt lớn. Sau lại thái thái cai quản gia sự cũng không thoải mái, cho nên cuối cùng vẫn khôi phục nguyên trạng.

Ta đang tựa vào tháp đọc sách, Phạm Lịch đang đùa chơi bài đoán chữ, bỗng nhiên trong viện truyền đến tiếng đàn ai uyển bi thương đến cực điểm, làm ta giật cả mình.

"Là Tôn di nương đang đánh đàn trong phòng", Phong Lan nhẹ giọng bẩm báo.

Ta gật đầu, nắm tay Phạm Lịch, đính cái bụng mang theo người hầu đi đến chỗ thái thái liên lạc cảm tình.

Phạm Tăng vẫn đối xử với Tôn di nương không tồi, cho tới bây giờ chưa từng vắng vẻ nàng.

Ta cũng không có bạc đãi nàng, tiền tiêu vật hàng tháng và mọi thứ chưa từng cắt xén. Hơn nữa ta thích nữ nhân bên cạnh mình ăn mặc xinh đẹp, bởi vậy phạm là ta muốn làm bộ đồ mới, sẽ không thiếu phần của nàng. Ngày lễ tết, ngày sinh nhật còn đưa tặng nàng một hai kiện trang sức. Ngày của nàng quá đặc hần không tồi.

Bất quá gần đây, Phạm Tăng cùng đám bằng hữu kia của hắn đang truy phủng một thanh lâu nữ tử. Nghe nói nàng là tài nữ đầy bụng thi thư, tài hoa, khiêu vũ tuyệt nhất kinh thành, hơn nữa là thanh quan bán nghệ không bán thân.

Người đi theo hầu Phạm Tăng hồi báo cho ta nói Phạm Tăng cũng không có chạm qua nàng, chỉ là ngưỡng mộ tài hoa vị hoa khôi này. Ta cũng an tâm, chỉ cần hắn không làm loạn, không nhiễm trùng bệnh gì, ta sẽ mặc hắn đi hồ nháo.

Hắn mới hai mươi tuổi, kiến thức quá nữ nhân còn có hạn. Trong nhà nữ tử mỹ mạo tuy rằng nhiều, nhưng đều là con gái nhà đài hoàng. Cho nên bỗng nhiên bị cái loại phong lưu không kèm chế được, pháo hoa nữ tử này hấp dẫn cũng bình thường. Đại khái còn bởi vì nàng là thanh quan mà cảm thấy được nàng như hoa sen trong chốn thanh lâu, rơi vào bùn mà bất nhiễm. Ngoài đầy bụng thi thư tài hoa còn có thể bởi vì nàng có thân thể gì đó làm cho người ta chưa xót thương tiếc. Tóm lại, Phạm Tăng bỗng nhiên bị mê hoặc.

Trong phủ cao thấp đại khái đều biết chuyện, nhưng bởi vì ta đang mang thai, không ai nói với ta, có thể sợ ta biết mà xảy ra chuyện gì. Ta cũng vui vẻ làm bộ như không biết gì.

Phạm gia các đời đều là người đọc sách. Lấy nàng kia xuất thân, lão gia không có khả năng sẽ cho nàng vào phủ, cho dù là thiếp hoặc làm nô tỳ cũng không thể. Phạm Tăng nhiều nhất chỉ sẽ an trí một ngoại trạch, chuộc thân cho nàng, sau đó đem nàng vụng trộm dưỡng ở nơi đó.

Nhưng chuyện này cần có bạc.

Ta không có bạc. Cửa hồi môn lúc trước ta đều quẳng vào thôn trang, làm cho Điền quản sự tiếp tục mua đất, hiện giờ đều đổi thành khế đất. Tiền cầm ở trong tay cũng không dùng, ta tự nhiên là xuất ra đi làm cho tiền sinh tiền. Cho nên hàng năm tiền thu lợi từ thôn trang, ta tiếp tục cho Điền quản sự mua đất. Hiện giờ đất vườn của thôn trang đã gia tăng không ít.

Ta ở trong này có tiền tiêu vặt hàng tháng, sống phóng túng, đều có cung ứng, căn bản không cần tiêu tiền, trên tay cũng sẽ không lưu trữ bao nhiêu. Ta nghĩ Phạm Tăng chắc sẽ không không biết xấu hổ vì chuyện như vậy mà hướng ta đưa tay.

Bản thân Phạm Tăng cũng có chút vốn riêng, nguyên do Châu Nhi, Xuyên Nhân coi quản. Sau lại Châu Nhi bị phái đi ra ngoài, Xuyên Nhân rất biết điều, giao hết cho ta. Phạm Tăng không biết hắn có bao nhiêu tiền, khi xài hết tiền liền từ trong nhà lấy tiếp. Một chút bạc kia miễn cưỡng đủ an trí một tiểu trạch, còn chuyện giúp một hoa khôi thanh lâu chuộc thân sao? Khó nói à.

Đề phòng hắn điểm này, ta xuất ra một bộ phận ngân phiếu, xoay người đi đổi thành khế đất, chỉ chừa hơn một ngàn lượng bạc, khẳng định đủ cho hắn bình thường chi tiêu, không đủ cho hắn ở bên ngoài ‘kim ốc tàng kiều’. Dù sao bình thường Phạm Tăng đều cảm thấy đàm luận chuyện tiền bạc quá thô tục, cho tới bây giờ vẫn không làm rõ số lượng ngân bạc. Thật sự hảo hảo lộng.

Khi không chiếm được nữ nhân mình mong muốn, có lẽ hắn sẽ hiểu ra sự thật, sẽ biết tác dụng của quyền lợi và tiền tài. Một hòn đá giết hai con chim cũng tốt.

Tôn di nương khẳng định đã nghe được tin đồn, cho nên cả ngày hậm hực, bi bi thống thống. Ta không ngăn cản nàng, nàng bị Phạm Tăng thấy được nghe được mới tốt. Thuận tiện xem rõ Phạm Tăng có phải loại người có mới nới cũ, hay là người thích mới nhưng vẫn không quên cũ. Nếu là loại người sau, vậy hắn còn cứu vớt được. Nếu không, ta đơn giản chỉ cần chuyên tâm nuôi dưỡng tốt đứa con.

Tới rồi phòng của thái thái, một lát sau Nghiêm thị cũng đến. Ngồi chơi đến nửa buổi chiều, ta cáo từ đi về, Nghiêm thị cũng đứng dậy cáo từ nói:” Ta đưa đệ muội một đoạn đường nhé.”

Sau đó ngay tại trên đường nàng thêm mắm thêm muối nói cho ta hay tin đồn bên ngoài. Trong giọng nói ác ý cùng làm ra vẻ quả thực y chang người đàn bà chanh chua vô tình. Ta có chút buồn bực nhìn nàng. Lúc trước ta giá vào cửa, nàng rõ ràng rất có phong thái khí chất, chỉ ngẫu nhiên đối hạ nhân hơi không tốt. Hiện tại bất quá là bị trượng phu vắng vẻ hai năm, tâm tính thất thường khiến cho nàng trở nên lợi hại như thế. Quả thực giống một bà thím phố phường chanh chua.

Nghiêm khắc mà nói, ta cùng với nàng trước mắt chưa có trực tiếp xung đột ích lợi, nhưng loại chuyện tổn nhân bất lợi mình này, nàng tựa hồ rất vui đi làm. Ác ý là bởi vì thấy bản thân không hạnh phúc cho nên

không muốn thấy người khác sống tốt sao?

” Đa tạ tẩu tử quan tâm. Chờ Nhị gia trở về, ta sẽ hỏi hần một chút là chuyện như thế nào. Nhân phẩm của Nhị gia, ta rất tin tưởng, tám phần là người bên ngoài loạn truyền. Tẩu tử há có thể xem như thật sao?”

Nàng ngẩn ra, ” Người thích tin hay không thì tùy”, rồi vung khăn, xoay người đi.

Ta mỉm cười, mang theo một chuỗi mỹ nhân của ta trở về sân. Tiếng đàn đã ngừng. Lan Phương lại đây hỏi bẩm, nói Phạm Tăng đã trở về, đang ở trong phòng Tôn di nương. Ta gật đầu, đi thẳng về phòng.

” Phong Lan, những lời hôm nay Nghiêm thị nói với ta, có truyền đi ra không?”

” Không có. Tiểu thư chưa cho phép, nô tỳ và Lan Chi tự nhiên sẽ không thổ lộ một chữ ra ngoài. Bất quá không có cố ý dận dò vài tiểu nha đầu đi theo, chỉ sợ đã muốn truyền ra phủ.”

Ta gật đầu. Như vậy không lâu sau sẽ rơi vào tai thái thái và Phạm Tăng.

” Nếu Nhị gia lên hỏi các người, một chữ cũng không được sửa, nói cho hần.”

“Vâng”, Phong Lan, Lan Chi cùng nhau nhẹ giọng đáp.

Không bao lâu Nghiêm thị bị thái thái kêu lên mắng một trận, sau đó là Phạm Tăng bị thái thái kêu đi nói chuyện thật lâu. Ta không có bị kêu đi, thái thái chỉ phái người tặng rất nhiều thuốc bổ lại đây. Xem như bồi thường?

Phạm Tăng sau khi hỏi qua Phong Lan, Nghiêm thị đến tột cùng nói gì với ta, mới khá hổ thẹn đi đến phòng ta. Ta đang định ngủ, giương mắt nhìn thấy hần, cười nói:” Như thế nào lại đây? Ta nghĩ đến người ở chỗ Tôn di nương chứ.”

” Nam nhi, ta..... cũng không phải cố ý gạt người. Sự tình không phải như đồn đãi đâu.”

Ta lẳng lẳng nhìn hần trong chốc lát, thẳng đến hần bị ta nhìn đến có chút không được tự nhiên, mới mở miệng nói:” Chuyện tình của Nhị gia, ta là người cuối cùng trong nhà biết đến. Tôn di nương hôm nay ở trong phòng đánh đàn, âm hưởng lộ vẻ đau thương, ta còn lo lắng nàng làm sao vậy. Nàng hần là cũng biết đến đi. Ngược lại ta lại không chút phát hiện, thật sự là ta hổ thẹn với Nhị gia mới đúng.”

” Nam nhi, người đừng nói như vậy. Đó là bởi vì người tin ta, mới sẽ không suy nghĩ quanh co, cũng sẽ không lưu ý đồn đãi này. Là ta có thẹn với người mới đúng. Người có thai, ta mới cấm bọn hạ nhân đến trước mặt người nói láo, không nghĩ tới đại tẩu lại như vậy nói với người.”

” Đại tẩu hôm nay nói những lời kia, đem người nói thành kẻ phóng đảng trầm mê tửu sắc. Lời này ta tự nhiên là không tin.”

Phạm Tăng nắm tay ta, ngồi xuống bên cạnh ta, chậm rãi mở miệng nói:” Chuyện này ta vốn sẽ không tính toán gạt người, người muốn nghe ta tỉ mỉ kể cho người nghe. Vị Lan Đình cô nương kia tuy rằng thân hãm thanh lâu, nhưng không phải ta kết bạn với nàng ta ở nơi đó. Trước khi ta và người thành thân, có một lần ta ngẫu nhiên cứu một cô nương muốn tự sát rơi xuống nước, chính là Lan Đình. Phụ thân nàng là một tiểu quan viên, bởi vì có tội mà bị xử trảm, nàng là nữ quyến cũng bị biếm thành nô tịch, bởi vì dung mạo xuất chúng nên bị thanh lâu mua đi. Nàng vì bảo trụ trong sạch, mới nhảy cầu tự sát. Ta cứu nàng đi lên không lâu sau nàng đã bị người mang đi. Lúc sau gặp lại, nàng đã thành đứng đầu bảng thanh lâu. Nàng lên cùng ta nói, thà rằng khi đó trực tiếp chết đi, cũng không nguyện ý sống những ngày như bây giờ. Ta bởi vậy tổng cảm thấy được mình có trách nhiệm với nàng.....”

Cái lý lẽ này! Người bị cứu không cảm kích, ngược lại cố ý làm cho đối phương trong lòng chịu khổ sở. Cứu người ngược lại cảm thấy thua thiệt. Vị Lan Đình cô nương này cũng không phải dạng tốt lành gì.

8. Chương 8

Vinh Hoa Phú Quý

Tác Giả: A Đậu

Chương 8

Edit: lovely

Nguồn: tulien./

” Vậy người có tính toán gì không?”

” Ta nghĩ giúp nàng ta chuộc thân. Nàng ta mặc dù đang ở thanh lâu, nhưng vẫn là thân trong sạch, ta nghĩ lão gia và thái thái sẽ đáp ứng.”

Khờ dại, ngây thơ.

Nhưng ta hy vọng hẳn sẽ có thể nhận rõ sự thật, chuyện này có lẽ là một kinh nghiệm trau dồi bản thân.

Cho nên ta không có phát biểu ý kiến gì,” Biểu muội..... Tôn di nương gần đây lại uống nhiều thuốc lắm. Ta thân mình không tiện, người mặc dù ở bên ngoài bận việc nhưng cần cố chăm sóc nàng một chút.”

” Là ta sai lầm rồi. Ta khi làm chuyện gì, liền dễ dàng quên mất những sự việc khác, cho nên ta cũng không chú ý bệnh tình của biểu muội. Bụng của người đã lớn như vậy, ta cũng không có hảo hảo bồi cùng người. Thật sự là không nên a.”

Ta mỉm cười,” Ta muốn ngủ, người cũng đi nghỉ ngơi đi.”

” Ta hôm nay ở đây với người.”

Được rồi, bất quá là ban đêm có thêm người sai sử thôi. Ta mặc hẳn ôm lấy ta, nghiêng đầu hôn một cái lên gương mặt hẳn, nhắm mắt ngủ.

.....

Rất nhanh Phạm Tăng liền vấp phải trắc trở. Lão gia và thái thái tự nhiên không đồng ý một thanh lâu nữ tử vào phủ, vô luận nàng có phải là thanh quan hay không. Mà tú bà cũng không nguyện ý để cho Lan Đình chạy. Bồi dưỡng ra cây tiền cây bạc đang thanh xuân phơi phới làm sao tùy ý bán đi. Huống chi đối phương bất quá chỉ là nhị tử không quan không chức của Phạm gia.

Ta ngay tại thời điểm lão gia và thái thái mong chờ đứa cháu thứ hai, tại thời điểm Phạm Tăng ngày đêm rối rắm vì chuyện Lan Đình, sanh ra con trai thứ hai : Phạm Được, vẫn là lão gia đặt tên.

Phạm Được sau khi tròn một tháng tuổi, Điền quản sự truyền đến tin tức, nói Phạm Tăng đang tra lại vụ tử án của phụ thân Lan Đình, muốn lật lại bản án cho họ. Ta có chút kinh hãi. Vô luận thành công hay thất bại, hẳn có thể nghĩ đến một hướng khác đã cuối cùng khiến cho ta đối với hẳn có hơn vài phần mong đợi. Vỡ kịch xem ra có thêm nhiều phần lạc thú đây.

Phụ thân của Lan Đình là bởi vì tham ô cùng thảo gian nhân mạng mà bị xử tội. Lan Đình nói với Phạm Tăng rằng phụ thân nàng bị người vu oan hãm hại. Nhưng Phạm Tăng tra xét mấy tháng, ngay cả gia đình khổ chủ trong dân chúng bình dân đều tra vài lần, lại tra được án tử không phải án sai oan giả gì. Phụ thân Lan Đình tự nhiên cũng không phải quan tốt lành gì.

Vì thế Phạm Tăng mất mác. Hẳn cảm thấy không thể thực hiện được tình tiết anh hùng cứu mỹ nhân. Mỹ nhân đích thật là con gái của tham quan, mà quan tham như vậy đúng là loại hẳn ghét nhất.

Mất mác mấy ngày, Lan Đình cô nương không biết lại dùng lời nói gì lung lạc Phạm Tăng. Sau đó Lan Đình cô nương lại đề ra một “chủ ý” cho Phạm Tăng : chỉ cần nghĩ biện pháp sửa lại danh sách ghi chép trên quan phủ, đem nàng và một nô bộc ngày xưa trong nhà nàng trao đổi tên cùng thân phận ; vậy thì nàng sẽ không còn dính dáng với phạm nhân, tự nhiên có thể ra tiền chuộc thân. Nàng nói không cần lo lắng tú bà đồng ý hay không, nàng tự nhiên có biện pháp làm bà ấy đồng ý.

Mà vụ này vừa vắn thuộc về đại ca Phạm Tăng coi quản. Đại ca hẳn tự nhiên biết tâm tư của cha mẹ, đương nhiên không có khả năng giúp hẳn. Cho nên ta dù biết chuyện, cũng không hề lo lắng Phạm Tăng sẽ làm bậy.

Ta chỉ muốn nhìn xem, lúc hẳn vẫn kiên trì tín nhiệm không phân rõ thị phi lại nhận ra tâm tư nữ nhân hẳn thích, hẳn sẽ lựa chọn như thế nào.

Kết quả hẳn không có đi tìm đại ca, lại đến tìm ta. Phạm Dược đã muốn 6 tháng tuổi, hẳn bị đãi ngộ so với Phạm Lịch kém rất nhiều. Phạm Tăng không hề động tay ôm quá vài lần. Nhưng mà nói thật, chúng ta cũng không hiếm lạ hẳn ôm.

“..... Tuy rằng Lan Đình nàng nóng lòng thoát thân, nhưng làm chuyện như vậy ta vẫn cảm thấy được rất không thích hợp.....”

Ta gật gật đầu, tiểu tử này rốt cuộc không có ngốc.

” Người nếu làm như vậy, ai sẽ bị ảnh hưởng trực tiếp ?”

“..... Đại ca?”

” Lan Đình cô nương là hoa khôi thanh lâu, nhất cử nhất động đều có nhiều người nhìn kỹ. Bối cảnh của thân gia sợ là đã sớm bị tra thấu. Dưới dạng tình huống đó, nàng đưa ra cho người một chủ ý như thế, tương đương với làm cho đại ca ở trước mắt Hoàng Thượng và Ngự Sử không làm tròn trách nhiệm. Mọi người đều biết đến thân thể của Lan Đình, sửa lại danh sách hữu ích sao, chỉ có thể chứng minh đại ca không làm tròn trách nhiệm mà thôi. Người thật vì nàng mà làm cho trong nhà gánh vác tội danh?”

” Đương nhiên sẽ không, ta vốn chính là phản đối làm như vậy.”

” Lan Đình cô nương kia lại như thế nào sẽ biết người có thể hoàn thành chuyện này ? Dù sao người đều không phải là quan viên.”

” Thanh lâu là nơi tin tức tối linh thông. Nàng biết chức vị của đại ca ta cũng không khó.....”, hẳn bỗng nhiên mặt nhăn mày nhu,”..... Hoặc là có người lợi dụng nàng, tái đến lợi dụng ta để hãm hại đại ca?”

Ta cũng không nói đúng hay sai,” Cũng có thể nàng chỉ trùng hợp cầu tới người. Không ngại đi tra xem Lan Đình cô nương vài năm nay đều cùng ai lui tới, trong đó có đối thủ của lão gia và đại ca hay không?”

.....

Việc điều tra mất mấy tháng mới ra kết quả. Vị Lan Đình kia tuy là thanh quan, nhưng trước sau đã thân cận quá không ít nam nhân. Trong đó thật sự có đối thủ của Phạm gia.

Vì thế Phạm Tăng suy sụp. Vị nữ tử bằng thanh ngọc khiết trong cảm nhận nguyên lai đã xã giao với nhiều nam nhân như vậy, hơn nữa đã sớm mất thân. Cái gọi là thanh quan bất quá là mặt pháp của thanh lâu mà thôi. Hơn nữa nàng còn có thể là được chỉ thị đến hãm hại Phạm gia.

Phạm Tăng cảm thấy tình cảm bị tổn thương, cả ngày nhốt mình trong thư phòng không ra.

” Người lúc trước cứu nàng, nàng còn chưa điệu nhập vào trong bùn. Không ngại tra xem nàng trước kia nhân phẩm thế nào. Nếu là người tốt, vậy lúc ấy người không bạch cứu nàng, cũng không trao sai phần tình cảm này “, ở thời điểm uống trà, ta hướng Phạm Tăng đề nghị.

Vì thế Phạm Tăng lại đi thăm dò nha hoàn, tới ở nhà nàng trước kia, kể cả nha đầu muốn trao đổi thân phận với nàng. Kết quả tra ra Lan Đình từ nhỏ tính cách rất ác liệt, mới mười tuổi đã từng tươi sống đánh chết hạ nhân. Bất quá người rất thông minh, cầm kỳ thư họa đều học rất nhanh, hơn nữa bản thân có chút tâm kế. Mẹ cả mất sớm nhưng vẫn đem tiểu thiếp của phụ thân sửa trị thành dễ bảo.

Lần này Phạm Tăng không suy sụp mà trực tiếp nổi giận,” Thật không nghĩ tới nàng ta là loại nữ nhân ác độc như thế. Một ta còn tâm tâm niệm niệm cảm thấy được ta đã hại nàng, nghĩ muốn cứu nàng ra hố lửa.....”

Kỳ thật ta khá bội phục Phạm Tăng. Chuyện xưa trôi qua nhiều năm hẵn cũng có thể tra ra rành mạch. Hơn nữa hẵn rất có kiên nhẫn, chẳng sợ thẩm tra mấy tháng chỉ để tìm một người, hẵn cũng sẽ đem chân tướng tìm ra. Thật là nhân tài đáng đào tạo a. Nhân tài chuyên môn tra án ?

” Chuyện này nguyên bản do người sai lầm rồi”, ta nắm bắt vành tai hẵn, cười nói với hẵn.

” Ta sai lầm rồi ?”, hẵn ánh mắt đều trừng lớn.

Ta cười :” Chuyện xưa ‘nông phu và xà’, người nhớ chứ. Người cứu tánh mạng của nàng, sau cũng không cầu hồi báo, chuyện này đến đây xem như thanh toán xong. Nhưng là sau này gặp lại, chỉ bởi vì nàng nói một câu ‘người không nên cứu nàng, làm cho nàng hiện tại thân hãm khổ hải’, người liền cảm thấy bản thân thua thiệt nàng, chẳng phải buồn cười ? Nàng nếu thật muốn chết, cho dù bị người cứu một lần, cũng chung quy sẽ tiếp tục tìm chết. Nhưng thật ra người đó, khi gặp mặt cứu người, chẳng lẽ còn muốn hỏi ‘Có cần ta cứu người hay không ? Nếu người phải thật muốn chết, ta đây sẽ không cứu’ ? Cho nên, người theo ngay từ đầu liền sai lầm rồi. Người cứu người chưa bao giờ là sai, nhưng người sai ở nhìn lầm người. Chính bởi vì nàng dung mạo đoan chính thanh nhã, đầy bụng tài hoa, lại từng nghĩ muốn tự sát giữ thân, ngay cả tra cũng chưa tra, người liền tin nhân phẩm cùng thân thể của nàng. Trông mặt mà bắt hình dong không nói, tài hoa và nhân phẩm vốn sẽ không liên hệ nhau. Sách sử nhiều gian thần đều là tài hoa hơn người, người chân tướng tin một người viết thi từ có thể thuyết minh phẩm hạnh hẵn?”

” Nam nhi, người đã sớm biết ta nhìn lầm nàng ta?”, hẵn ôm thắt lưng của ta, cầm đặt trên vai ta.

” Ta nào có thần thông như vậy. Lần đầu khi nghe người nói, ta chỉ cảm thấy có điểm không thích hợp, cảm thấy người rõ ràng cứu người, là làm việc thiện, lại ngược lại thiếu nợ người khác. Nhưng thời điểm đó ta đang muốn sinh Dục nhi, cũng không có nghĩ sâu. Thẳng đến người tra ra phụ thân nàng là tham quan, hơn nữa nàng ra chủ ý cho người cũng không phải chính đạo, ta mới hoài nghi gia giáo và nhân phẩm nàng, mới đề nghị Nhị gia người đi tra xem.”

” Nam nhi~”, hẵn ôm chặt thắt lưng của ta ” Cảm ơn người vẫn duy trì ta, chẳng sợ ta phạm vào hồ đồ, còn giúp ta ra chủ ý.”

” Nói chuyện đó làm gì, chúng ta vốn là một thể. Bên ngoài đồn đãi chuyện này, tuy rằng đối với thanh danh người có chút tổn hại, nhưng qua một thời gian hẵn là sẽ phai nhạt. Nhưng trong khoảng thời gian này lão gia và thái thái đã vì người hao tổn không ít tâm tư, lại sợ người bị người lừa gạt, còn sợ người vì Lan Đình làm ra sự việc gì không lý trí. Người hãy thành thật yên tĩnh tại nhà một đoạn thời gian, đọc sách, hiểu thuận lão gia và thái thái đi.”

” Cũng hảo hảo bồi cùng người và các con.....”

Ta nắm hai lỗ tai hẵn, kéo qua đến bên miệng hôn một cái,” Kỳ thật lần này người khiến ta nhìn với cặp mắt khác xưa. Chuyện xảy ra nhiều năm mà người điều tra ra hết. Thật sự lợi hại.”

Hắn đỏ mặt, ánh mắt loạn phiêu,” Ta làm việc chính là luôn chuyên tâm như vậy. Chỉ cần bắt tay làm, khẳng định phải theo tới cùng.”

Phạm Tăng ngây thơ, nhưng làm việc thật chuyên tâm, cố chấp, kiên nhẫn, cẩn thận, là nhân tài đáng đầu tư. Có điều, thái độ làm người quá chính trực, ta không biết đối với tương lai hẵn đến tột cùng là chuyện tốt hay xấu.

Ở mặt tình cảm, Phạm Tăng theo chủ nghĩa đại nam tử, thấy nhu nhược liền thương tiếc, muốn bảo hộ. Hoa tâm, thấy xinh đẹp liền động tâm. Nhưng chung tình, vị biểu muội kia theo hẵn đã bao nhiêu năm, cho dù thường xuyên tranh cãi âm ỉ cũng không có vắng vẻ nàng. Thích mới nhưng không quên cũ. Là tính cách tiêu chuẩn của ngựa đực.

Ta kỳ thật có thể lý giải loại tính cách này của hẵn. Nếu như lúc trước ta nương nhờ trên thân nam nhân, trừ phi thật sự có người khiến ta ái mộ, nếu không ta cũng sẽ là ngựa đực. Trăm hoa, muôn hồng nghìn tía, mỗi loại hoa là một loại mỹ, có nhiều hoa so với chỉ một đóa tốt hơn nhiều lắm. Huống hồ ở thời đại này lại hợp pháp hợp lý. Cho nên làm nam nhân, ta cảm thấy được nó cũng không phải khuyết điểm gì.

Từ nay về sau Phạm Tăng thật sự đóng cửa đọc sách, dù xuất môn kết bạn cũng không có đi tới địa phương không sạch sẽ. Thái thái gọi ta đến khen một phen, nói ta có khí độ, gặp sự không khóc không nháo, không

có làm cho người ta chê cười. Còn nói ta biết khuyên chồng, làm cho vợ chồng cuối cùng hồi tâm chuyển ý, lại nhớ về bên ta.

Ta có chút dở khóc dở cười, nhưng vẫn tiếp nhận ưu đãi. Nàng đem một vòng bằng mặc ngọc trong cửa hồi môn cho ta. Tuy rằng không tính là truyền gia chi bảo, nhưng đó là chiếc vòng nàng vẫn mang khi còn trẻ, thật có thể biểu đạt tình cảm sủng ái của nàng. Việc này đại khái càng khiến Nghiêm thị hận ta thêm.

.....

Thời điểm chọn đồ vật đoán tương lai, Phạm Lịch cảm trúng quan ấn khiến cho lão gia thật cao hứng. Lần này Phạm Dược lại cảm trúng bút lông và sách, lão gia tựa hồ cũng không thất vọng, còn nói nghiên cứu học vấn rất tốt. Cũng may không có đồ vật gì thái quá. Ta từng nghĩ đến chuyện Cổ Bảo Ngọc chọn đồ vật đoán tương lai, vì sao lại mang lên son ? Nhà giàu người ta chọn đồ vật đoán tương lai, chính là ý tứ mong muốn may mắn, nên đưa lên chọn đều là thứ tốt, như thế nào lại mang lên son phấn nữ tử dùng?

9. Chương 9

Vinh Hoa Phú Quý

Tác Giả: A Đậu

Chương 9

Edit: lovely

Nguồn: tulien./

Phạm Dược ở ngoài đại sảnh chọn đồ vật đoán tương lai, ở nữ quyền bên này Nghiêm thị lại té xỉu. Sau khi mời thầy thuốc mới phát hiện nàng mang thai. Ta cảm thấy khá buồn cười. Vừa rồi tư thể nàng té xỉu thấy thế nào cũng giống giả, hơn nữa cố ý tuyền tại ngày hôm nay để cho người ta biết, thật có điểm ý tứ muốn tranh nổi bật.

Nàng phải tranh liền để nàng, ta và Phạm Dược lại không cần loại nổi bật này. Lúc sau, mỗi khi nàng thấy ta, đều đỉnh cái bụng còn chưa nổi lên, thái độ rất cao ngạo.

Thái thái lén dặn dò ta,” Nàng hiện tại đang có thai, người gầy nhường nhịn nàng chút đi.”

” Thái thái yên tâm, kính trọng trưởng tẩu vốn là bổn phận, huống chi nàng bây giờ còn hoài đứa nhỏ.”

Những ngày sau đó, ta liền tránh xa chỗ có mặt nàng. Bởi vì bắt đầu dạy Phạm Lịch học hành, cho nên đa số thời gian đều dùng để đọc sách và viết chữ với hắn. Hơn nữa Phạm Dược không có hoạt bát hiếu động như Phạm Lịch, chỉ thích kề cận ta cùng Phạm Lịch. Thật dễ chăm sóc lắm. Ta muốn làm gì thì làm đó, tổng không vì người không thể sống chung mà ảnh hưởng đến cuộc sống của ta và các con.

.....

Cái bụng Nghiêm thị to lên thì Lan Chi cũng mang thai. Ta liền đem nàng cùng Phong Lan thăng lên thành di nương,” Hai người các ngươi là phụ tá đắc lực của ta. Tuy rằng một người có con với Nhị gia, một người chưa có, nhưng ta sẽ không nặng nề bên nào, liền cho các ngươi cùng nhau thăng vị. Trong khoảng thời gian này Phong Lan hãy vất vả chút, kiêm luôn những công việc của Lan Chi. Về phần Lan Chi, tốt tốt dưỡng thai đi, thỉnh an đều miễn, người đi chọn bà vú và nha đầu hợp ý cho bản thân đi.”

” Cảm ơn tiểu thư”, các nàng cùng hướng ta khấu đầu.

Sau đó ta mang theo các nàng đi quỳ lạy thái thái. Sau khi hoàn tất toàn bộ gia lễ, các nàng liền thành hai vị tân di nương của Phạm Tăng. Về chuyện Lan Chi mang thai, tuy là thiệp thất mang thai, nhưng thời đại này đều xem nhiều con là nhiều phúc. Thái thái tự nhiên rất vui mừng, ban thưởng xong rồi mới để các nàng lui xuống.

” Đệ muội thật hiền lương. Nha đầu của hồi môn đều thành thiếp của Nhị gia, như vậy đệ muội không phải sẽ không có ai sai bảo sao?”

Thái thái vừa nghe, vội bảo ta đi chọn thêm vài người sai sử, ta cười đáp ứng với.

” Ta cũng tặng người cho đệ muội nhé. Chính là Xuân Đào, may vá nhất đằng đây.....”

Ta hơi ngậy ngẩn cả người, nghiêng đầu nhìn thái thái, chậm rãi nói:” Xuân Đào kia không phải là nha đầu hồi môn của tẩu tử sao?”

Nha đầu hồi môn bình thường đều là người một nhà, nào có ai đưa cho vợ của huynh đệ mình. Người khác cũng không dám nhận a, vạn nhất là nội gian nằm vùng thì sao.

Ta biết Xuân Đào. Lúc làm nha đầu hồi môn mới mười tuổi, bởi vì khéo tay, may vá vô cùng tốt, cho nên tuy rằng tuổi nhỏ cũng đi theo làm của hồi môn. Vài năm nay đã trưởng thành, dung mạo nẩy nở, thật ra là một mỹ nhân bại hoại. Hơn nữa tính tình lạnh lẽo, làm việc hấp tấp, cũng không phải dạng có tâm kế. Tuy rằng không tiện đặt ở bên người bồi dưỡng thành quân sự, nhưng làm người chuyên lo may vá cho gia đình cũng rất tốt. Nghiêm thị nguyện ý tặng, ta tự nhiên nguyện ý nhận.

Nhưng một mỹ nhân bại hoại như vậy, đại ca của Phạm Tăng chịu bỏ được sao? Nàng vội vã đuổi đi Xuân Đào, chắc không phải đã có manh mối gì chứ?

Thái thái trong mắt cũng hiện lên kinh ngạc, nghĩ nghĩ liền nói với ta:” Xuân Đào kia ta cũng biết, là nha đầu có tài năng. Nếu là tâm ý của tẩu tử người, vợ lão Nhị à, người hãy thu nhận đi.”

Đã có thái thái nói, ta liền an tâm nhận, lại cười đáp :” Vậy cảm ơn tẩu tử, ta đang cần một nha đầu có khả năng đây.”

Chờ Nghiêm thị đi rồi, thái thái trấn an ta :” Nàng sắp sinh, người hãy nhẫn nhẫn một chút. Dù sau, người tới chỗ của người, còn không phải đều theo người an bài sao.”

Ta nở nụ cười,” Thái thái nói quá rồi, ta vô duyên có nhận được một nha đầu tốt, là ta được tiện nghi nữa kìa. Nhưng ta lo lắng sẽ đắc tội đại ca, làm cho hấn hiểu lầm ta và Nhị gia.”

” Hừ, đây là vợ hấn muốn tặng người. Hấn có cái gì hiểu lầm chứ. Người yên tâm, có ta đây.”

Vì thế Xuân Đào đi vào trong viện, dập đầu chào ta.

Ta cho nàng đứng lên,” Ta vẫn còn choáng váng với chuyện này đây. Hôm nay bất quá chỉ đi đến thái thái nói giỡn, tẩu tử bỗng nhiên nói đem người cho ta. Người biết vì sao không?”

Nàng cắn cắn môi, lại quỳ xuống,” Đại nãi nãi là dung không được nô tỳ. Mặc kệ người khác nghĩ thế nào, nô tỳ chưa bao giờ muốn làm di nương. Nô tỳ nguyện ý thề với trời.”

” Đứng lên nói đi. Theo từ hôm nay, người hãy phụ trách may vá ở chỗ ta, ta nghe nói người rất giỏi mặt này. Những chuyện khác không cần lo lắng. Vào sân của ta, chính là người của ta.”

“Vâng, nhị nãi nãi”, nàng dập đầu rồi đứng dậy đi.

Dung mạo của nàng rất diễm lệ, nhất là cặp mắt tròn to như hoa đào vô cùng đặc biệt. Ta tính toán về sau đều bắt nàng mặc quần áo màu hồng. Tiểu mỹ nhân như vậy, mang theo bên người rất có mặt mũi.

Buổi tối cùng Phạm Tăng kể chuyện này, hấn cười nói:” Tẩu tử vẫn thích ăn dấm chua, mà Xuân Đào kia dĩ nhiên cũng không tệ.”

Ta gật đầu,” Đích thật là diễm lệ vô song.”

Hấn thấu lại đây hôn ta một chút,” Ta đây phải thật cách xa một chút, nàng ta có thể là người đại ca nhìn trúng.”

Ta nhéo mũi cùng lỗ tai hấn,” Tốt cho người. Nàng hôm nay liền nói với ta, nàng không muốn làm thiếp. Người ta là muốn về sau gả chồng. Người cho là ta mang đến người nào cũng đều làm dự bị cho người hả.”

Hấn ôm ta cười ha ha.

.....

Qua một đoạn ngày, tựa hồ đại ca của Phạm Tăng không phản ứng gì đối với chuyện Xuân Đào, hẳn là Nghiêm thị nghi ngờ quá độ. Ta liền trưng cầu ý kiến Xuân Đào, giúp nàng lấy chồng và vẫn lưu nàng ở trong sân như cũ, quản lý việc may vá.

Thuận tiện đem Lan Phương, Lan Chỉ gọi tới, hỏi các nàng có nguyện ý làm thiếp cho Nhị gia hay là nguyện ý lấy tôi tớ trong phủ.

Các nàng nhìn nhau, sau đó Lan Phương hỏi :”Tiểu thư, nếu như lấy tôi tớ, chúng ta còn có thể hầu hạ ngài không?”

” Tự nhiên có thể”, ta gật đầu,” Các người đều từ nhà mẹ đẻ mang đến, ta tối tín nhiệm cũng là các người. Cho dù các người lấy chồng, ta cũng phải lưu các người dùng chứ.”

Bốn Lan này, ta đều bồi dưỡng như nữ quản gia, từng người đều có năng lực và kín miệng. Nếu vừa gả cho người sẽ không làm việc nữa, ta đây mới mẻ lớn a.

Lan Phương cùng Lan Chỉ đều lựa chọn lấy chồng, cũng do có vết xe đổ của Lan Chi và Phong Lan. Phạm Tăng ngày thường ở lại chỗ ta nhiều nhất, sau đó là chỗ Tôn di nương, cuối cùng mới tới các nàng. Các nàng tuy rằng dung mạo xinh đẹp, ít nhất so với Tôn di nương xinh đẹp hơn, nhưng Phạm Tăng tựa hồ không quá để mắt đến các nàng.

Tựa như Châu nhi và Xuyên Nhi. Châu nhi bị thái thái gả cho người khác, Xuyên Nhi từ lúc xảy ra chuyện xấu giữa Phạm Tăng và Lan Đình đã đến cầu ta phóng nàng đi ra ngoài lấy chồng. Ta hỏi ý kiến Phạm Tăng một chút, rồi cho phép nàng đi.

Phạm Tăng tựa hồ chưa bao giờ để bụng hai nha đầu thông phòng. Cũng có thể do quá dễ dàng chiếm được cho nên sẽ không để bụng ? Thời đại này nam nhân quá dễ dàng đem cơ thiếp trở thành đồ vật sở hữu, thậm chí còn trao đổi đưa tặng nhau. Đương nhiên, gia phong Phạm gia không đến mức như thế.

.....

Nghiêm thị có thai lần này cũng rất khó sanh, gây sức ép một ngày, cữu tử nhất sinh mới sanh ra một bé gái. Là do thời vận không tốt sao ? Lão gia và đại ca đều thực thất vọng, thái thái cũng thở dài, mang theo ta đi vào chiếu cố sản phụ cùng đứa nhỏ. Nghiêm thị mặt trắng không một tia huyết sắc, sinh sản kỳ này thật sự làm cho nàng đại thương nguyên khí. Thân thể sợ là phải điều dưỡng vài năm, mới có thể sinh con tiếp.

Qua nửa năm, Lan Chi cũng sinh ra nữ nhân. Thái thái nói bởi vì Nghiêm thị sinh con gái nên mới dẫn theo Lan Chi cũng sinh con gái. Ta tự nhiên biết không có chuyện như vậy, bất quá cổ nhân mê tín luôn không nói đạo lý.

.....

Dạy xong Phạm Lịch rất nhiều đồ vật, cảm thấy hẳn đã có thể chân chính nắm vững cơ bản, ta muốn thỉnh một sư phó tới. Lão gia và Phạm Tăng liền tới kiểm tra Phạm Lịch. Kết quả lão gia cực kỳ vừa lòng, khen Phạm Lịch rất nhiều lời hay, lại chuyên môn thỉnh một vị sư phụ đức cao vọng trọng bao dạy tại gia. Phạm Lịch mỗi ngày đều đi học.

Phạm Lịch lúc còn nhỏ đã rất sớm hiểu chuyện. Tuy rằng bị mọi người sủng ái, nhưng mới nhỏ tuổi đã hiểu đạo lý đối nhân xử thế và xem sắc mặt người. Những chuyện này đại khái học được từ trên người đại bá, đại bá nương của hắn ; còn cả đoạn thời gian ta mang thai Phạm Dược, trong phủ đồn đãi chuyện nhảm rồi thêm Phạm Tăng vì nữ tử thanh lâu kia mà cơ hồ bỏ quên mẹ con chúng ta ; hơn nữa Phạm Dược sinh ra, Phạm Tăng đều chưa từng ôm quá đệ đệ hắn. Những chuyện coi thường và lạnh nhạt này đều kích thích hắn trưởng thành sớm.

Đối với người lớn như ta, những chuyện đó không ảnh hưởng gì, nhưng đối với trẻ nhỏ mà nói, vốn phụ thân luôn luôn làm bạn sủng ái mình bỗng nhiên không hề quan tâm mình, là đả kích rất lớn.

Hắn còn nhỏ tuổi nhưng tựa hồ đã biết phải gánh vác trách nhiệm, cho nên hắn cực nghe lời ta, cũng cực yêu thương Phạm Dược. Ta biết hắn chưa từng chịu quá chân chính ủy khuất gì, mà sớm hiểu chuyện tuy

làm cho hắn sớm mất đi khờ dại thơ ấu, nhưng biến hắn thành một tiểu nam tử hán kiên cường. Ta cảm thấy không có gì xấu cả.

Ta sủng con ta, nhưng tuyệt sẽ không đem bọn họ sủng thành kẻ không biết gì lại còn yếu đuối. Ta muốn bọn họ trở thành nam nhân có thể vượt qua mọi mưa gió và thất bại.

Phạm Dược cũng giống anh hắn. Phạm Tăng bỏ lỡ một đoạn thời gian rất dài sau khi sinh hắn, thậm chí lúc sau gặp lại Phạm Dược cũng không quá thân cận hắn, cũng không nghĩ tới phải chủ động bù đắp lại. Cho nên Phạm Dược tính tình tuy rằng ôn hòa, nhưng tính cách lại khá lãnh đạm. Trừ ta và Phạm Lịch, hắn rất ít lộ ra thật tình với người khác.

Hai người con trai này, bởi vì Phạm Tăng nhiều lần không thành thực và không quyết đoán, đều ít nhiều bị ảnh hưởng. Hiện tại hay thậm chí tương lai, bọn họ sẽ càng tín nhiệm cùng ý lại ta hơn cả vị phụ thân chỉ cung cấp tình trùng kia.

Sau khi Phạm Lịch bắt đầu đi học, ta lại mang thai. Chẳng lẽ thể chất ta đây dễ dàng thụ thai? Hay do sinh hoạt tình dục quá thường xuyên?

Ta lúc trước khi chưa mang thai sinh con, luôn dùng rau cần cấp Phạm Tăng ăn tránh thai. Tuy là phương pháp dân gian thô tục nhưng rất hữu dụng, hơn nữa người nơi này căn bản không biết. Đây là phương pháp kế hoạch mà ta và vợ đã dùng qua trước kia. Khá là hữu hiệu, lại vô hại cho thân thể. Ở sau khi ta sinh Phạm Lịch, không có đứa nhỏ gần tuổi với Phạm Lịch xuất hiện là chứng cứ rõ ràng nhất.

Bởi vì Phạm Lịch bắt đầu đọc sách, ta mới không hề cấp Phạm Tăng tránh thai để cho bọn Lan Chi sinh đứa nhỏ, lúc già rồi có thể có người an ủi và dựa vào. Ở đây, kết cục của những thiếp thất cả đời không sinh con thường không tốt tý nào.

Nhưng là bản thân ta lại mang thai. Ba đứa nhỏ đã quá đủ rồi, tái nhiều thêm ta sợ sẽ vắng vẻ một đứa nào đó, cho nên về sau vẫn tốt nhất tiếp tục cho Phạm Tăng kế hoạch hóa đi.

Lão gia cố ý rèn luyện năng lực của Phạm Tăng, liền phái hắn đi về quê dò xét sản nghiệp gia tộc của Phạm gia. Lan Chi phải chăm sóc đứa nhỏ, ta liền cho Phong Lan theo đi chiếu cố hắn. Tôn di nương nói muốn đi theo. Năng thân thể không tốt, ta để cho Phạm Tăng tự quyết định. Hắn do dự nửa ngày, cuối cùng vẫn là đồng ý.

Nắm bắt lỗi tai hắn, bắt hắn cúi đầu đến, ta nắm cả cổ hắn, cắn cái miệng hắn trong chốc lát. "Phong Lan là người tối ổn trọng bên cạnh ta, ta cho nàng đi theo chiếu cố người, cũng có thể yên tâm. Bất quá nàng dù sao vẫn là nữ tử, người phải bảo vệ tốt nàng, đem nàng mang đi ra ngoài như thế nào cũng phải hảo hảo mang người về thể ấy."

"Ta biết, nàng là đệ nhất đắc ý nhân trong lòng Nam nhi, ta làm sao dám chậm trễ", Phạm Tăng cười đáp.

"Biểu muội thân thể không tốt, người cũng phải săn sóc chút. Hảo hảo đem người bình an mang về."

"Người cứ yên tâm đi. Nam nhi, lại hôn ta một cái đi", hắn nhẹ giọng lẩm bẩm nói.

Ta theo như lời hắn, ôm cả cổ hôn hắn nhiệt tình đến nỗi khi giúp hắn khoác áo choàng đi ra ngoài, hai má hắn vẫn là hồng.

Ta ẩn ý cười, nhìn hắn mang theo hai di nương, vài thô sử nha đầu cùng người hầu, lên xe ngựa xuất phát

10. Chương 10

Vinh Hoa Phú Quý

Tác Giả: A Đậu

Chương 10

Edit: lovely

Nguồn: tulien./

Phạm Tăng đi được hơn một tháng, sai người ta đưa thư trở về. Nguyên lai bọn họ phải dừng lại giữa đường. Bởi vì Tôn di nương thân thể không tốt, một đường đi này bọn họ vốn đi một chút lại dừng một chút. Nếu không, một tháng hẳn là đã đến nơi rồi.

Lúc trước ta chỉ biết Tôn di nương nếu đi theo, tám phần sẽ gây cản trở. Lời này ta cũng không hảo nói ra. Hơn nữa cũng không phải triều đình đại sự gì, chỉ là gia sự trong nhà, kéo dài chút cũng không quan hệ, cho nên ta không thật sự ngăn cản. Tôn di nương năn nỉ vừa khóc vừa làm ồn ào, Phạm Tăng lòng nhuyển cũng liền dẫn nàng theo.

Ta chỉ không hiểu rõ nàng vì sao không đi không thể. Có lẽ chịu không nổi cùng Phạm Tăng chia lìa lâu lắm? Hoặc là muốn ra ngoài đi du lịch? Nếu là nguyên nhân thứ hai, ta đây cũng muốn đi, bất quá ta thân phận chính thất, trong bụng còn có đứa nhỏ, không thể tự do được.

Trong thư kể, vừa hay tin Tôn di nương có thai, xác nhận là trước khi xuất môn đã có nhưng nàng không biết. Bởi vì một tháng xóc nảy mệt nhọc, thai nhi không được an ổn, cho nên bọn họ đã tạm dừng lại.

Ta suy nghĩ rồi nói, "Lan Phương, người đi thông tri nhũ mẫu và nha đầu của Tôn di nương chuẩn bị hành lý. Nói Tôn di nương có thai, ta sai người chuẩn bị xe ngựa, ngày mai sáng sớm sẽ đưa các nàng đến đó hầu hạ."

"Vâng ạ."

Ta đi gặp thái thái, đem thư đưa cho nàng xem, "Con dâu đã cho những người hầu Tôn di nương chuẩn bị, các nàng ngày mai sẽ khởi hành, còn mang theo thuốc bổ và dược liệu, thái thái có dặn dò gì không?"

Nàng thở dài một hơi, "Người làm tốt lắm, ta cũng không có gì cần dặn. Chính là lão gia có thể sẽ rất tức giận. Một gia sự nhỏ nhoi như thế, Tăng nhi lại bởi vì một thiếp thất như nàng mà kéo dài, sợ là làm lão gia thất vọng rồi. Trước kia ta đã cảm thấy không nên mang nàng đi, giúp không được không nói gì, còn bắt người khác phải chiếu cố nàng, không duyên cớ bị nàng kéo chân sau."

Ta cười cười, "Cho nên Nhị gia mới lặng lẽ gửi thư cho ta, là muốn ta hỏi thái thái giúp một chủ ý."

"Hai con khỉ nhà người", thái thái cười nói, "Được rồi, lão gia nơi đó ta sẽ khuyên bảo, bất quá hẳn bên kia cũng không thể vẫn theo nàng chậm trễ. Tôn di nương có thai, tự nhiên không thể tái xóc nảy mệt nhọc, kêu nàng ngay tại chỗ tĩnh dưỡng đi, khi thai yên ổn liền nhanh chạy trở về. Để Tăng nhi một mình nhanh hoàn thành gia sự, cũng mau chóng trở về báo cáo kết quả."

Ta gật đầu, vâng lời. Buổi tối viết thư, chỉ viết những gì thái thái nói, một chữ cũng không đề cập đến ý kiến bản thân. Sau đó lấy một tấm ngân phiếu, nói là dùng để cấp Tôn di nương mua thuốc trị bệnh và thuốc bổ. Ngày hôm sau liền phái người xuất phát.

Không bao lâu lại tới phong thư thứ hai. Tôn di nương đã không có đứa nhỏ, mà Phạm Tăng vẫn còn tại chỗ cũ. Nguyên lai sau khi thu được thư, Phạm Tăng cũng hiểu được không nên tái tri hoãn. Lại biết những người hầu hạ Tôn di nương đều là người cũ bên nhà nàng, đều là ổn thỏa, hẳn cũng không có gì lo lắng. Vì thế bồi tiếp nàng mấy ngày sau hẳn liền tính toán đem Tôn di nương ở lại an thai, chờ hẳn xong xuôi công việc sẽ trở về tiếp nàng. Nhiều nhất chỉ mất một hai tháng công phu.

Kết quả Tôn di nương không đồng ý, khóc nháo lên, đứa nhỏ liền rớt. Thầy thuốc nói nguyên nhân do thai phụ tâm tình quá kích động. Lúc này cả bầu trời của Tôn di nương đều sụp đổ. Nàng vốn thân thể không tốt, nhiều năm thật vất vả mới hoài thượng một thai, liền như vậy đánh mất. Phạm Tăng cũng thực sinh khí phiền não, lại ở đó không thể động đậy.

Gã tôi tớ mang thư trở về cũng đưa một bức thư của Phong Lan. Trong thư nói khi Tôn di nương khóc nháo từng chút vẫn Phạm Tăng: "Người có nhiều nữ nhân như vậy, ta một mình đêm đêm đau khổ chờ người. Tình phân trước kia người đều đã quên, trong mắt chỉ có một mình nàng. Lúc này đây ta vốn không nên đi theo, nhưng chính bởi vì không có nàng, chỉ có hai chúng ta, cho nên ta mới gượng kéo thân mình

như vậy, cũng muốn đi theo người chạy ngược chạy xuôi, màn trời chiếu đất. Hiện tại nàng mới đưa đến một phong thư, người đã tính bỏ ta lại.....”

Phạm Tăng nghe nàng nói như vậy, trả lời:” Nam nhi nàng làm sao, người liền như vậy xem không hợp mắt? Ta lúc trước muốn cho người vào cửa, còn chưa mở miệng đề nghị, nàng đã đồng ý. Mấy năm nay nàng chưa bao giờ bắt người lập quy củ, cũng không có keo kiệt với người, cầm y ngọc thực cung người đầy đủ, có thứ tốt cũng sẽ nghĩ tới người. Ta lúc trước phạm vào hồ đồ, nàng một mình gánh cái bụng lớn cũng chưa từng nói một câu bản thân bị ủy khuất, chỉ làm cho ta cố chăm sóc thân thể người. Lần này người không nên đi theo, nàng còn lo lắng thân thể của người, trước khi đi còn dặn ta chiếu cố tốt người. Trì hoãn công việc trong nhà, nàng cũng chưa nói người một câu không đúng, còn sai người đến hầu hạ người, còn cầu thái thái đi tới lão gia cầu tình cho ta. Ta kính nàng, yêu nàng, có cái gì không đúng? Ta nguyên nghĩ rằng người ngoài miệng mặc dù không nói, nhưng chịu nàng chiếu cố nhiều năm như thế trong lòng cũng sẽ kính trọng nàng. Nguyên lai người dung không được nàng như vậy.”

” Ta chính là dung không được đó !!! Mới trước đây người nói sẽ cưới ta, nhưng sau lại cha ta qua đời, ta cũng không còn là thiên kim tiểu thư gì nữa, chỉ là một cây cỏ nhỏ phụ thuộc vào Phạm gia các người mà thôi. Khi đó tuy rằng không thể gả cho người làm chính thê, nhưng ta cảm thấy chỉ cần hai chúng ta tình cảm không đổi, so với cái gì cũng đều cường. Cũng sẽ không có ai có thể cấm vào giữa chúng ta. Nhưng người thay đổi, đã sớm thay đổi rồi. Sau khi có thông phòng nha đầu, người lại cưới nàng, nạp ta, lại coi trọng một nữ nhân thanh lâu phóng đãng, ngay cả nha đầu của hồi môn của nàng đều thành thiếp của người, lại sinh đứa nhỏ cho người. Ta đây tính là gì? Ta tính là gì? tình phân của chúng ta trước kia ở đâu?”

Sau đó quá kích động, đứa nhỏ trong bụng liền sảy rớt.

Ta xem thư Phong Lan giống như xem trực tiếp hiện trường, có chút dở khóc dở cười.

Ở tình yêu, kỳ vọng đối phương toàn tâm toàn ý là đúng. Vô luận ở thời đại nào đều giống nhau. Chính là ở nơi này, nữ nhân dám mở miệng tuyên bố tình yêu cơ hồ không có, ngay cả chính thê đều không được, huống chi là một vị thiếp. Tôn di nương này, ta thật không có nhìn lầm nàng, đích thật là một người nghĩ sao nói vậy. Ta đồng tình nàng, cũng lý giải nàng, nếu nàng là nữ nhân của ta, ta nghĩ ta sẽ hết sức không để cho nàng thương tâm, đến nỗi phải nói ra những lời này. Bởi vì nàng đích thật đối với Phạm Tăng chí tình chí nghĩa. Không giống ta, ta đối với Phạm Tăng căn bản không phải cái gì tình yêu. Đáng tiếc, Phạm Tăng sẽ không hiểu. Cũng đáng tiếc, nàng ở thời đại này nhất định không có kết quả tốt.

Ta thở dài, đốt thư của Phong Lan, sau đó mang theo thư của Phạm Tăng vội vàng đi tìm thái thái.

Thái thái xem xong liền trầm mặt xuống, ta mở miệng khuyên nhủ:” Thái thái tâm hãy thoáng một chút. Đứa nhỏ đã không có, vẫn là làm cho Tôn di nương bảo trọng thân thể mới tốt nhất. Hơn nữa Nhị gia hiện giờ sợ đã không có tâm tư làm việc, không bằng cho hắn ở lại nơi đó, chờ Tôn di nương dưỡng tốt thân mình rồi trở về. Gia sự..... vẫn là giao cho người khác đi làm đi.”

Nàng thở dài, Cũng chỉ phải như thế thôi. Chính là lão gia đối với hắn thất vọng là điều khó tránh khỏi rồi.”

Ta cũng thở dài, không nói gì. Nàng vỗ vỗ tay của ta, ngược lại khuyên ta vài câu.

Cáo từ thái thái đi ra, ta mới khôi phục vẻ mặt bình thản. Kỳ thật không có quan hệ gì, lão gia cho dù thất vọng cũng chỉ có hai đứa con, tương lai tổng sẽ dùng tới hắn. Huống chi một thế hệ cháu trai nhà ta thật sự rất xuất sắc, đã quá mức sáng chói rồi.

Phạm Tăng chịu chút đau khổ cũng tốt, làm cho hắn về sau sẽ không bởi vì mềm lòng, mà để việc tư làm việc công. Chờ thêm vài ngày, trong phủ cao thấp biết chuyện này, Nghiêm thị sẽ đến chỗ ta châm chọc khiêu khích một phen, vị Phạm gia đại ca kia sẽ giảm đi cảnh giác chúng ta một chút, cũng xem như không là chuyện xấu.

Trở về phòng viết thư cho Phạm Tăng, nói hắn ở lại nơi đó chiếu cố Tôn di nương, chờ tịnh dưỡng tốt lắm rồi trở về, cũng không cần lo lắng công việc, đã giao cho người khác đi làm..vân vân. Còn về tiền bạc, sách cho Phạm Tăng xem hằng ngày, còn có quần áo theo mùa cho mọi người, đều sai người đưa đi.

Từ hôm đó trở đi, Phạm Tăng gửi thư cho ta, nói ở bên kia vô sự, ta vừa gửi thư hồi âm đi, hắn đã bắt đầu viết tiếp, còn viết gì gì rất nhớ thương thê tử cho ta.

Ta cố gắng trấn an bản thân khỏi dựng đứng tóc gáy, viết hồi âm, chỉ nói chút chuyện trong nhà. Không có cách nào viết thơ buồn nôn giống như hắn, tuy rằng ta không vui lòng viết, nhưng không hồi âm cho hắn thì cũng không tốt lắm. Cuối cùng, ta vẽ hình hai đứa con đang chơi trò chơi, lại làm cho Phạm Lịch viết phong thư thăm hỏi vãn an, làm cho Phạm Được dùng nét chữ mới biết viết, nghiêng nghiêng vẹo vẹo viết thư dùm ta, sau đó gửi đi.

Kết quả Phạm Tăng tựa hồ cảm thấy rất thú vị, viết thư thành nghiện. Chúng ta bắt đầu qua lại thư từ thường xuyên.

Ta thực hâm mộ Phạm Tăng, bởi vì thư của ta rất thú vị, luôn luôn họa những khoảnh khắc đáng yêu của các con, còn có bản viết tay rất thú vị của chúng. Cũng thực đồng tình cho bản thân ta, bởi vì thư của Phạm Tăng rất buồn nôn, buồn nôn đến ta không nghĩ xem lần thứ hai, xem xong rất nhanh nổi da gà. Ta đem nó xếp hạng đến trình độ bét nhất.

.....

Khi mọi người trở về nhà, ta tạo đủ điều kiện cho Tôn di nương tình duyên tốt, lại sai người ta thỉnh thầy thuốc vội tới xem thân thể nàng.

Phạm Tăng đối xử với nàng luôn là thần sắc thản nhiên, xem như đã muốn lạnh tâm.

Mặt khác Phong Lan có thai, ta khá cao hứng, vội vàng làm cho nàng hảo hảo an thai, cũng an bài giống như khi Lan Chi mang thai.

Gia sự đều an bài tốt lắm, Phạm Tăng đi gặp lão gia và thái thái. Sau đó Phạm Lịch cùng Phạm Được đến thỉnh an hắn. Cuối cùng trong phòng chỉ còn hai chúng ta. Ta mỉm cười nhìn hắn, chưa kịp nói chuyện, hắn lại kéo ta ngồi xuống, sau đó bản thân nằm xuống. Đầu đặt ở trên đùi ta, mặt dán vào cái bụng đã nhô cao, tay vòng quanh thắt lưng ta, hắn nhắm mắt lại như là rất mệt mỏi.

Ta cũng vuốt tai hắn không nói gì, để yên cho hắn an hưởng sự yên lặng một lát. Không có đứa con, còn là đứa con của người hắn yêu, tâm tình chỉ sợ sẽ không hảo. Mới vừa rồi tất nhiên ở chỗ lão gia và thái thái đã bị la mắng nhiều, hắn mặc dù không cần công danh, nhưng rất trọng hiếu thảo, làm cho nhị lão thất vọng chỉ sợ trong lòng hắn càng khó chịu hơn.

Những ngày sau đó, hắn đều ở tại phòng phụ nữ mang thai này. Dù không nói nhiều nhưng trong mắt hắn quyền luyến lại ngày càng thâm. Ta khá là buồn bực. Ta luôn sống theo khuôn phép, gần đây cũng không có sinh hoạt vợ chồng, như thế nào tình cảm của hắn đối với ta càng ngày càng thâm hậu lên?

11. Chương 11

Vinh Hoa Phú Quý

Tác Giả: A Đậu

Chương 11

Edit: lovely

Nguồn: tulien./

Bởi vì khi viết thư cho Phạm Tăng ta đều vẽ tranh kèm theo nên ta dưỡng thành thói quen vẽ tranh luôn. Ta thường xuyên vẽ những bức họa của con ta, ghi ngày tháng và ghi chú rõ bọn chúng đang làm gì, nói gì. Chờ đến bọn chúng trưởng thành mở ra nhìn lại, nhất định rất có ý tứ. Nơi này không có cameras, làm như thể coi như một cách lưu niệm.

Phạm Lịch và Phạm Dược đều cực thích ta vì bọn chúng vẽ vẽ. Chúng chuẩn bị riêng một cái hòm, mỗi lần vẽ xong, ba người thưởng thức một phen sau đó chúng sẽ thật cẩn thận đem bức tranh cất vào hòm khóa kỹ, cực kỳ quý trọng.

.....

Đang vẽ tranh thì Phạm Tăng cau mày đi vào, bộ dáng thực phiền não.

Ta ngừng bút, "Làm sao vậy? Lão gia gọi người có chuyện gì sao?"

"Phụ thân muốn ta đi Li Viên học viện du học một năm."

Nơi này các đệ tử thế gia chưa có công danh đi du học rất nhiều. Học viện Li Viên kia rất có danh tiếng. Không nói đến nó có nhiều danh sư, ngoài việc đọc sách còn có thể kết giao không ít bằng hữu. Dù sau nếu học ở nơi có danh tiếng, tương lai công danh mới có lợi. Đi du học nhưng thật ra một chuyện tốt.

Ta đến bên cạnh hắn, vuốt lên hai chân mày đang nhăn, nhẹ giọng hỏi hắn: "Đây là chuyện tốt a, người phiền não cái gì?"

"Chính là..... Người sẽ sinh đứa nhỏ", hắn nắm cả bả vai ta, "Ta sẽ không thể ở bên cạnh người, hơn nữa vừa đi chính là một năm."

Một năm thời gian, ta vừa vận sinh con, dưỡng tốt thân thể, nuôi nấng đứa nhỏ. Hắn không ở đây thêm phiền, ta thật sự cảm thấy rất tốt.

Ta lại cười nói: "Không cần lo lắng cho ta. Trong nhà có thái thái chiếu khán ta, nói sau còn có Lan Phương các nàng ở bên cạnh ta, ta cũng sẽ chiếu cố bản thân. Người cứ việc yên tâm."

Hắn đi đến phía sau ôm ta, chôn mặt vào cổ ta, rầu rĩ nói: "Ta muốn ở cùng với người a."

Ta ngậy người một chút, hắn khi nào thì giống như nữ nhân lụy tình, quyến luyến ta?

Vỗ vỗ tay hắn, "Chính sự của người trọng yếu hơn. Nói sau, lão gia vất vả mưu hoa tiền đồ cho người, chúng ta là con cái, sao có thể làm cho ngài thất vọng chứ?"

"Nam nhi..... Người chuyện gì cũng đều luôn suy nghĩ cho ta, cũng không nhắc đến bản thân bị ủy khuất."

"Ta không bị ủy khuất a. Lão gia thương yêu Lịch nhi và Dược nhi như thế, thái thái cũng thương ta, người đối với ta cũng tốt. Ta còn phải hảo hảo hiếu thuận lão gia thái thái nữa kia, như thế nào lại cảm thấy bị ủy khuất?"

"Nam nhi....."

.....

Vài ngày sau, ta đính cái bụng to tiền bước Phạm Tăng. Ta vốn muốn cho Lan Chi đi theo, hắn lại không muốn mang cơ thiếp hay nha đầu gì theo cả, chỉ dẫn theo người hầu và gã sai vặt.

"Ta là đi du học, mang cơ thiếp theo làm gì", Phạm Tăng nói như thế.

Ta chịu theo hắn, cùng lắm thì khi hắn trở về lại dẫn theo một hai vị thiếp ở bên ngoài thôi. Con gái của Lan Chi còn nhỏ, ta cũng không nhẫn tâm bắt nàng đi theo.

"Ta sẽ hảo hảo hiếu thuận lão gia và thái thái, biểu muội nơi đó người cũng không cần lo lắng, ta sẽ cho thầy thuốc từng tháng đến thăm bệnh nàng. Nếu đi học viện thì chuyên tâm đọc sách, không cần lo lắng việc trong nhà", ta khoác áo choàng cho hắn, nhẹ giọng nói.

"Người càng phải chiếu cố tốt bản thân. Khi rảnh phải viết thư cho ta. Nếu thân mình không khỏe thì ngàn vạn lần không nên miễn cưỡng", hắn ngược lại đè chặt hai bả vai ta, dặn dò.

Ta mỉm cười đáp ứng, tiễn hắn xuất môn.

Lan Chi, Phong Lan đều đi theo phía sau ta, hành lễ chào hắn. Hắn lại dặn các nàng phải chiếu cố ta cho tốt.

Tôn di nương chống đỡ thân thể yếu ớt đi ra đưa tiễn hắn, sâu kín kêu một tiếng: "Biểu ca~"

Ta nghĩ bọn họ cần không gian riêng nói lời tâm tình, thoáng nghiêng đi thân mình lảng tránh.

Phạm Tăng lại chỉ thản nhiên nói:” Người bảo trọng thân thể.” Sau đó lại dẫn ta vài câu rồi ra cánh cửa, để lại Tôn di nương khóc đến lê hoa mang vùi. Ta vội sai người đưa nàng trở về phòng.

Tiến bước hẳn, ta đi đến chỗ thái thái thỉnh an. Nàng nhìn kỹ mặt ta, mới nắm tay ta nói:” Luận về có tri thức hiểu lễ nghĩa, không ai so với người mạnh hơn. Nhiều năm nay, không chỉ giúp Phạm gia thêm hai tôn tử giỏi, người còn chưa bao giờ nổi giận hay to tiếng với Tăng nhi. Cho dù có người không hiểu chuyện, phòng của người vẫn luôn hòa thuận vui vẻ, chưa bao giờ nháo quá phân tranh gì. Tăng nhi có được người vợ như người, thật sự là phúc khí của hắn.”

Ta cười đáp,” Thái thái nói quá rồi. Được xuất giá vào gia đình tốt như vậy, có thái thái thương ta, đối đãi với ta tốt giống như mẹ ruột ta, con dâu cảm thấy bản thân có phúc khí mới đúng.”

Những lời vỗ mông ngựa lập tức khiến nàng nở nụ cười. Kỳ thật cũng bởi vì có Nghiêm thị so sánh, quan hệ giữa mẹ chồng nàng dâu chúng ta mới rất hòa thuận như vậy.

Không quá bao nhiêu ngày, ta lại sanh ra một con trai. Bởi vì Nghiêm thị và Lan Chi đều sinh con gái, bọn họ vốn đều đã cho thai nhi của ta bị các nàng ảnh hưởng, nhất định sẽ ra con gái. Kết quả lại là con trai.

Sinh con trai tốt hơn. Không phải ta trọng nam khinh nữ, bởi vì ta chỉ biết cách nuôi bé trai, không biết cách dưỡng bé gái thế nào. Lúc ở nhà mẹ đẻ, ta thật sự không hiểu nổi mấy vị tỷ tỷ của ta. Nếu giả sử ta biết cách nuôi, mặc dù ta không để ý trọng phụ ba vợ bốn nàng hầu, nhưng chưa chắc con gái không để ý. Nghĩ thế, ta liền cảm thấy đau đầu.

Vẫn là sinh con trai tốt hơn, tương lai đi gây tai họa cho người khác. Sinh con gái, phải làm vợ cho người khác, luôn phải chịu ủy khuất. Ta đây dù làm cha hay làm mẹ, trong lòng sẽ luôn không thoải mái.

Lão gia và thái thái đều rất cao hứng. Thái thái còn luôn nắm tay ta nói, lúc trước xem tướng đã bảo ta sẽ vượng phu vượng tử, lời này quả nhiên không sai. Lão gia đặt tên cho con ta là Phạm Hề.

Ta không tiện viết thư, liền làm cho Phạm Lịch và Phạm Dực viết, còn đem bàn tay bàn chân nhỏ bé của cục cưng in vào, sau đó gửi đi. Đương nhiên, bản thân chúng ta cũng để lại một phần, cất vào hòm kia.

Từ đó về sau Phạm Lịch và Phạm Dực sinh ra nòng hậu hứng thú đối với việc ghi lại quá trình sinh trưởng của đệ đệ. Ví dụ như khi nào thì hắn biết đem ngón tay nhét vào miệng, khi nào thì thấy răng sữa, khi nào thì có thể xoay người, vân vân, so với ta còn ham thích hơn. Hai đứa này từ nhỏ luôn một bộ dáng tiểu đại nhân, bây giờ giúp đệ đệ tắm rửa đều cười rất vui vẻ.

Mà Phạm Hề càng lớn càng giống đứa con ngốc của ta, ngay cả tính tình cũng giống. Ta có chút nghi hoặc, chẳng lẽ ông trời bù đắp cho ta?

Phạm Tăng từng tháng đều viết thư cho ta, kể về cuộc sống hằng ngày của hắn, rồi học được gì bổ ích, còn có tưởng niệm ta cùng các con. Mấy dấu ấn tay chân của cục cưng tựa hồ làm cho hắn cảm thấy cực kỳ mới mẻ. Mặc dù không gặp mặt, nhưng hắn đối với đứa con này cực kỳ chú ý.

Ta viết hồi âm liền càng đơn giản. Trước tiên là nói về sức khỏe của lão gia và thái thái đều tốt, sau nói đến chuyện trong nhà, sau đó là chuyện ba đứa con, cũng đề đến thân thể của Tôn di nương, còn có cái thai trong bụng Phong Lan. Sau cùng ta vẽ một bức họa, có đôi khi là hai đứa con tắm rửa cho đệ đệ, có đôi khi tách ra vẽ từng đứa. Chẳng hạn như Phạm Lịch đang rung đùi đắc ý xem sách, Phạm Dực đang luyện tập viết chữ, còn có Phạm Hề cười ngây ngô nhìn các ca ca....sau đó ghi chú vài dòng rồi gửi đi. Có đôi khi vẽ đẹp lắm, Phạm Lịch và Phạm Dực đều luyện tiếu ta gửi cho Phạm Tăng, không thể cất vào hòm. Ta chỉ phải vẽ lại một lần nữa.

Thỉnh thoảng ta mang theo ba đứa con về thăm nhà mẹ đẻ. Phạm Lịch và Phạm Dực hiển nhiên có thể nhận ra ai là thực sự thương ta, cho nên bọn họ rất thân cận với bà ngoại. Mẫu thân cũng cực thích hai đứa nhỏ, thậm chí thích còn vượt qua cả cháu nội.

Bất quá từ lúc ta sinh Phạm Hề về sau, khi có chút nữ khách đến, thái thái thường sẽ kêu ta đi tiếp khách. Nói là các nàng nghĩ muốn dính dính phúc khí có thể sinh ra con trai, làm cho ta dở khóc dở cười. Lúc Thái

thái nói những lời này, biểu tình rất là đặc ý. Ta cũng liền thuận thể kết giao một ít thiện duyên, ở trong quan trường có nhiều bằng hữu luôn luôn tốt hơn. Ngoại giao tốt với các phu nhân, về sau sẽ có chỗ dùng.

Phong Lan đủ tháng sinh ra một cô con gái khỏe mạnh. Ta có ba đứa con trai cùng hai thứ nữ, coi như trai gái song toàn. Nghiêm thị rất không cao hứng, bởi vì nàng lại mang thai. Mỗi ngày nàng ồn ào nói xéo Phong Lan mang đến rủi ro cho nàng, chỉ cây dâu mà mắng cây hòe, mắng chửi người.

Lão gia và thái thái cũng đích xác hy vọng nàng có thể sinh con trai, dù sao Phạm Tăng vẫn là con trai thứ. Bởi vậy thái thái khuyên ta nhường nhịn một chút. Bất quá Nghiêm thị hiển nhiên không biết độ chừng. Thấy thái thái không lên tiếng, ta lại luôn nhường nhịn, nàng càng phát ra hết sức lông bông. Sau lại ngay cả thái thái cũng không chịu nổi nàng, cũng không muốn cho các tôn tử bảo bối bởi vì nàng mà chịu ủy khuất, liền dẫn theo chúng ta đi biệt viện lễ Phật. Ta liền đem Lan Chi, Phong Lan, hai đứa con gái, còn có Tôn di nương cũng dẫn theo đi.

” Người đây là chuyển nhà sao? Mang nhiều người như vậy”, thái thái cười nói.

” Làm cho các nàng cùng đi, cũng dính dính Phật khí, còn có phúc khí của thái thái.”

” Con khỉ nhà ngươi thật biết nói chuyện”, thái thái cười đến toe toét,” Ta còn không biết cái tính bao che khuyết điểm của ngươi sao. Như vậy tốt lắm, có thể bảo vệ người của mình mới là khí độ của chủ mẫu.”

Vì thế đoàn người chậm rãi xuất phát, đem Phạm phủ để lại cho Nghiêm thị, làm cho nàng tiếp tục chỉ huy. Nữ nhân ngốc này, cho dù lần này có sinh ra con trai, kết cục cũng sẽ không hảo. Về sau nàng gây, nàng chịu. Lúc trước mới gặp nàng, hình tượng đoan trang khí phái, hiện giờ càng ngày càng mờ hồ.

12. Chương 12

Vinh Hoa Phú Quý

Tác Giả: A Đậu

Chương 12

Edit: lovely

Nguồn: tulien./

Phạm Tăng gửi thư nói: thật cao hứng khi nhìn đến tranh vẽ các con, nhưng hắn cũng rất muốn nhìn thấy tranh vẽ ta. Ta đành phải tự vẽ một bức cho bản thân, lại dưới sự năn nỉ yêu cầu của Phạm Lịch và Phạm Dực, vẽ thêm một bức tự họa tặng cho bọn hắn. Bọn hắn vô cùng cao hứng bỏ vào hòm trân bảo. Thư từ và tranh thì sai người đưa đi.

Lúc thu được hồi âm, Phạm Tăng lại ở trong thư bảo rằng đã biết ta bị ủy khuất. Ta hơi bồn chồn, hỏi qua người đưa tin, mới biết được hắn hỏi thăm tình hình trong nhà gần đây, đã biết thái thái mang theo ta tới lễ Phật nơi này. Lần đầu tiên trong thư hắn biểu hiện ra bất mãn với ca ca và tẩu tử của hắn. Có lẽ bởi vì chuyện đã ảnh hưởng đến cả thái thái, thái thái đều phải đi ra ngoài tìm thanh tĩnh, làm cho hắn sinh khí, mới sửa lại thái độ luôn luôn kính trọng đại ca.

Ta vội viết thư cho hắn, nói thời điểm mang thai tâm tình phụ nữ luôn không tốt, thái thái là lo lắng đứa nhỏ trong bụng nàng, ta cũng không có chịu cái gì ủy khuất, khuyên hắn không cần lo lắng. Còn viết nơi này rất thanh tĩnh, phong cảnh đẹp, các con rất thích nơi này. Mỗi ngày giúp thái thái sao chép một ít kinh Phật, trong lòng ta cũng thấy rất an bình. Ngay cả luôn luôn yếu ớt như Tôn di nương tới rồi nơi đây, thân thể tựa hồ khá lên một chút, hơn nữa dính dính Phật khí, tính tình càng phát ra bình thản...vân vân.

Huynh đệ không hợp nhau tuy rằng thường gặp, nhưng nhìn từ bề ngoài vẫn đều tốt với nhau. Lấy tính tình Phạm Tăng, ta thực sợ hắn sẽ bộc phát tức giận ra ngoài, lúc đó mọi người sẽ rất khó nhìn nhau. Dù sau cùng đại ca hắn xào xáo cũng không có gì ưu đãi.

Cuối cùng trấn an được hẳn. Lúc tái viết thư cho ta, hẳn không có phát ra bực tức với ca ca tẩu tử nữa, lại bắt đầu nói lời tâm tình kéo dài lê thê với ta.

Phong Lan và Lan Chi sinh con gái, lão gia tất nhiên sẽ không tự mình đặt tên. Các nàng lại nói với ta, liền từ mẹ cả ta đây đặt tên đi, các nàng cũng không để bụng. Nhóm con gái đồng lứa này, tên đều có một chữ Tư, ta trước sau gọi các bé là Phạm Tư Du, Phạm Tư Cẩn, đều ý tứ là mỹ ngọc. Ta cảm thấy rất hay, Phong Lan Lan Chi hai người cũng thực thích. Nếu ta lại có thêm một con gái sẽ kêu "Phạm Tư Triết" tốt lắm.

Ở trên núi hơn một tháng, đại ca đi công tác xa từ bên ngoài trở về Phạm gia, tự mình đến đón chúng ta về nhà, còn hướng thái thái xin lỗi, nói hẳn không để ý dạy tốt vợ mình, làm cho mẫu thân bị ủy khuất.

Thái thái chỉ thần nhiên nói một câu: "Không có gì, nàng hiện tại trong bụng hoài tôn tử vàng ngọc của Phạm gia chúng ta, tự nhiên phải chiều chuộng một chút."

Câu nói này làm cho đầu đại ca ra đầy mồ hôi lạnh.

Lần này trở về nhà, Nghiêm thị cuối cùng yên tĩnh xuống. Thời điểm ở trên núi, đều là ta dạy Phạm Lịch và Phạm Dược học, cũng chỉ học cầm kỳ thư họa mà thôi. Bọn họ có hứng thú học cái gì, ta sẽ dạy cái đó. Lúc trước giáo trình dành cho khuê nữ đã phát huy công dụng.

Xuống núi tự nhiên không thể tái tùy tiện như vậy, Phạm Lịch phải đi về chỗ lão tiên sinh học. Nhưng thật ra Phạm Dược thực đối với học vấn rất hứng thú, chủ động xin ta đi nghe giảng bài. Tuy rằng tuổi vẫn nhỏ nhưng hẳn đã biết ra chủ ý, ta liền cầu lão gia. Lão gia kiểm tra hẳn một phen, rất kinh hỉ với trí tuệ của hẳn, liền cũng cho hẳn đi theo tiên sinh đọc sách.

Bọn họ buổi sáng đọc sách, buổi chiều cùng học cầm kỳ thư họa với ta, hoặc là cùng đệ đệ ngoạn, hoặc là cả hai ngồi chơi cờ. Hai đứa con đều trưởng thành sớm cực kỳ, chỉ có Phạm Hề cả ngày cười ngây ngô cười ngây ngô, hẳn là một đứa nhỏ bình thường. Có lẽ chính bởi vì hẳn bình thường, ai chọc đều cười, bởi vậy mọi người đều thích hẳn. Ngay cả lão gia cũng thích ôm hẳn nhất, chắc đại khái ôm hẳn có cảm giác thành tựu ông nội đùa với cháu?

Ta mỗi ngày đi tản bộ đều mang theo bọn hẳn, làm cho bọn hẳn chạy giỡn hoạt động, đừng thành một đám ma ồm. Cũng may bọn hẳn di truyền lượng cơm ăn cùng thân thể của ta, từng người đều rắn chắc khỏe mạnh. Con nhà thế gia phải học chút thuật cỡi ngựa, cung tiễn, còn có kiếm thuật. Chờ thêm hai năm, cũng nên cấp Phạm Lịch thỉnh một võ sư.

Có chút thời điểm Phạm Tăng viết thư có thể trở thành truyện cười để xem, tỷ như bức này:

"Ái thê Nam nhi:

Gần đây khỏe không? \$\$\$@%\$\$^@\$@.....

Hôm qua cùng bạn hữu đi ra ngoài du ngoạn, nửa đường gặp phải mưa to phải tá túc vào một nông hộ. Ban đêm con gái nhà này đến đưa gối nằm, kinh hách ta và bằng hữu suốt đêm đội mưa bỏ chạy. Người hỏi vì sao ư? Nguyên lai khuôn mặt nàng ta đen như mực tàu, miệng rộng như cái bát, một đôi mắt to như chuông đồng lờ lờ tỏa sáng, làm cho chúng ta tưởng có gấu trong núi lạc đường xông vào phòng. Ta và bằng hữu đỡ nhau, run sợ chạy trốn chết. Chỉ đến khi nghe sau lưng một giọng nữ thô như nam tử kêu một tiếng 'ta', chúng ta mới biết nguyên lai là người. Trận hù dọa đó kinh sợ đi nửa mạng ta. Hoàn hảo hôm nay thu được thư của nương tử, thấy như ôn tuyền nhập tâm, ta mới hồi sinh trở về nhân gian.....# % %-....."

Hẳn cũng không phải không biết hài hước, chỉ là quá bồn chột một chút. Nghĩ đến nữ nhân ở nông gia đó chắc làn da chỉ đem một chút, lại bị hẳn hình dung thành lỗ măng Trương Phi. Miệng lớn như cái bát, vẫn còn là người sao? Thơ kỳ này đã làm cho ta cười vui về một trận.

Vì thế ta viết thư hồi âm nói: "Nữ nhân tương mạo kỳ lạ, hẳn là kỳ nhân. Mặc dù Nhị gia không nạp làm thiếp, cũng phải cố mang về. Dưỡng nàng ở trong phòng làm thân bảo hộ, ta cùng các con và mọi người trong viện sẽ không còn lo lắng đạo chích hay cường đạo, từ nay về sau an tâm hưởng phúc", ta pha trò chọc hẳn.

Hắn lại hồi âm nói:” Nếu như thế, mọi người có thể yên tâm nghỉ ngơi nhưng vì phụ phải ngày ngày hoảng sợ, đêm gặp ác mộng, Nam nhi nữ nhĩ tâm sao?”

Thư đến thư đi, dù chúng ta không gặp mặt nhưng quan hệ đã thân mật thêm không ít. Theo trên thư xem đến, hẳn ở học viện sống rất khoái trá, thư gửi về đều lộ ra một ít hương vị hào sảng, so với thời điểm ở nhà khác nhau rất lớn.

Phạm Tăng định kỳ đều quy cũ viết thư thỉnh an lão gia, lại thường xuyên viết thư tâm tình nói chuyện tư mật với ta, nhưng ngay cả một phong thơ lại không viết cho Tôn di nương, làm cho ta khá bồn chồn. Bởi vậy, lúc ta phái người tặng đồ đưa quần áo cho hắn, cũng gửi kèm đi phong thư rất dày do Tôn di nương viết. Hẳn lại một lần cũng không hồi âm. Bọn họ quan hệ đã ác liệt đến trình độ này sao?

Bất quá chuyện không liên quan đến ta. Ta có đôi khi viết thư sẽ đề cập một chút sức khỏe của Tôn di nương, hẳn hồi âm chỉ nói có ta ở đây hẳn rất yên tâm, một câu khác cũng không thêm.

Nhưng Tôn di nương luôn ngóng trông hẳn hồi âm, đợi mãi vẫn không có, ánh sáng trong mắt cũng từ từ tối đi. Hai người này, một người cuồng dại không thay đổi, một người không chịu bỏ qua. Chuyện tình cảm chính là mập mờ khó nói rõ như vậy.

Ta ngẫu nhiên nhớ tới Phong Lan viết cho ta lá thư. Nghĩ đến Tôn di nương từng giáp mặt chỉ trích Phạm Tăng mê trúng một nữ nhân thanh lâu phóng đảng. Mà chuyện này hoàn toàn là Phạm Tăng tối sỉ diện không muốn nhắc đến. Nam nhân đều trọng mặt mũi, hơn nữa đối mặt với nữ nhân nhu nhược luôn phụ thuộc vào mình, lại là người mà bản thân thích, sẽ càng sỉ diện hơn. Cha mẹ trưởng bối có thể trách cứ hắn, thê tử có thể khuyên bảo hắn, nhưng một tiểu nữ nhân phụ thuộc vào hắn không thể nói với hắn như vậy. Sợ là những lời này đập tới cái tôi trong lòng Phạm Tăng rồi, cho nên hắn mới lạnh tâm.

Bởi vì sự kiện lúc trước, hẳn đã vắng vẻ Tôn di nương một trận, trong lòng cũng không phải không có áy náy. Nhưng là bị giáp mặt chỉ trích, mất hết mặt mũi không nói, trong lòng hẳn khẳng định sẽ cảm thấy nàng ta nguyên lai xem ta như vậy, sợ rằng cho tới bây giờ nàng ta đều không có chân chính tín nhiệm quá ta, ta ở nàng trong lòng có phải chính là một người hồ đồ mê luyện phong trần nữ tử, một tay ăn chơi hay không?

Áy náy cũng sẽ không còn nữa, phiền chán cùng căm tức khẳng định sẽ có. Cho nên hắn mới lạnh tâm.

Đây là ta theo góc độ của nam nhân suy đoán. Mặc kệ sự thật như thế nào, Tôn di nương chích xác đã nói những lời không thể nói, không hiểu rõ ứng xử chi đạo, cũng không hiểu biết nam nhân của mình. Thậm chí nếu cả hai người lưỡng tình tương duyệt, vẫn không nên nói rõ chỗ yếu này mới tốt. Nó thật sự tổn thương tình cảm.

.....

Khi may đồ mới, ta chọn vài loại vải tốt cho bản thân và các con, sau đó lại từ loại vải thượng phẩm tuyển ra màu xanh nhạt cấp cho Phong Lan, màu vàng nhạt cho Lan Chi, nguyệt sắc cho Tôn di nương, phần hồng cho hai bé gái.

Lại lấy hàng nhất phẩm thưởng cho nha đầu và nữ nương trong viện. Mọi người trong biệt viện của ta, lúc nào quần áo cũng rất đẹp. Mấy thứ này đều lấy từ trong kho phòng ra, chúng ta không cần xuất tiền mua. Những đồ mà bản thân mặc không hợp, không bằng dùng để trang diện cho các nàng. Ta thích ngắm mỹ nhân, vẫn như cũ giữ thói quen đi đến chỗ nào cũng đều mang theo một chuỗi mỹ nhân. Mỗi lần có đồ mới như thế, mọi người trong viện vui rạo rức. Nữ nhân mà, đều thích mặc đồ mới.

Ngay cả thái thái cũng nói đùa với các nữ khách rằng:” Các người nếu nhìn đến nha đầu trong phủ chúng ta có cách ăn mặc xinh đẹp đầy màu sắc, khẳng định là người hầu trong viện của con dâu thứ hai ta. Nàng ấy đó nha, đều đem thứ tốt thu vào viện, đối đãi hạ nhân lại rất rộng lượng. Cũng may mắn con trai thứ hai ta là người có định lực.”

Sau đó mọi người cười to, biến thành ta dở khóc dở cười. Bất quá thanh danh khoan hậu tựa hồ đã truyền đi ra ngoài, xem như là một chuyện tốt.

13. Chương 13

Vinh Hoa Phú Quý

Tác Giả: A Đậu

Chương 13

Edit: lovely

Nguồn: tulien./

Trước ngày Phạm Hề chọn đồ vật đoán tương lai, Phạm Tăng đã trở lại. Tuy rằng trên mặt có vẻ phong trần lặn lội đường xa nhưng diện mạo, tinh thần so với quá khứ tốt rất nhiều. Hắn là một năm nay mở rộng nhân giới, kết bạn với đa dạng người, tăng trưởng kiến thức không ít, ánh mắt sẽ không giống quá khứ với tầm nhìn hạn hẹp nữa. Tốt lắm, hẳn cuối cùng từ một người luôn lý tưởng chủ nghĩa “Phân thanh”, trở thành người hiểu được sự thật, đối mặt sự tình cũng có thái độ hướng về phía tích cực.

Đi thỉnh an lão gia và phu nhân xong, hắn trở lại trong viện. Cơ thiếp và các con lại thỉnh an hắn, rồi hắn cho mọi người tan hết, sau đó quay đầu lại liền ôm lấy ta.

” Nháo cái gì, trước đi tắm rửa đi. Nước ấm và quần áo mới đã sớm chuẩn bị tốt cho ngươi.”

” Chút nữa hãy tắm”, hắn một bên hôn ta, một bên hàm hồ nói, “Ta nhớ ngươi đến chết a”, vừa nói vừa ôm ta hướng về phía giường.

Ta vừa tức giận vừa buồn cười, còn bị những lời thổ lộ buồn nôn của hắn nổi da gà. Bất quá ta cũng đang muốn, thân thể vẫn có nhu cầu, cho nên không thật sự ngăn cản hắn. Tiểu biệt thắng tân hôn, quả nhiên diệu ngữ không sai.

Xem ra trong một năm này hắn đích xác tích góp kìm nén không ít tình dục, hơn nữa khi trở về cũng không có mang thêm tân cơ thiếp. Một năm nay thật sự dốc lòng cầu học.

Đến buổi tối, Phạm Hề bắt đầu náo loạn. Hắn vẫn luôn ngủ chung với ta, hơn nữa hắn cũng là đứa đeo dính mẹ nhất trong ba đứa. Buổi tối đi ngủ tìm không thấy ta, lập tức nước mắt lưng tròng.

Ta đành sai người ôm hắn tiến vào. Đứa con ngốc này vừa nhìn thấy ta thì nước mắt lập tức thu trở về, cười toe toét. Phạm Tăng nhìn thấy khá sửng sốt. Phạm Hề cũng không sợ hắn, bị hắn vừa giỡn liền cười, vừa khi dễ liền khóc, làm cho Phạm Tăng ngaoạn với hắn không biết mệt. Miệng còn nói cái gì là “Bảo bối tâm can của cha”, “Cục thịt ruột của cha”, làm cho Phạm Hề cười khanh khách không ngừng.

” Nếu không, ngươi đi Tôn di nương bên kia đi, hoặc là đến phòng của Lan Chi hay Phong Lan nghỉ ngơi?”

” Không được, ta ngay tại đây ngủ với ngươi. Ta còn chưa cùng ngủ chung với cục cưng nữa.”

Vì thế buổi tối một nhà ba người liền như vậy ngủ. Đứa con ngốc ngủ ở trung gian, khuôn mặt khi ngủ đều giữ ý cười ngọt ngào.

Ngủ như thế vài ngày, ta thay đổi không được chủ ý của Phạm Tăng, đành phải hảo sửa lại thói quen của Phạm Hề. Nếu không, ta buổi tối sẽ ngủ không ngon, sẽ luôn lo lắng Phạm Tăng thô tay thô chân lơ đãng lên Phạm Hề. Cả đêm đều phải thức dậy thiết nhiều lần coi chừng. Còn như vậy đi xuống, thần kinh sẽ suy nhược mất.

Phạm Lịch và Phạm Dực ngủ gần phòng ta nhất, ngay khu nhà kề bên. Mặc dù có bà vú nhưng ta không thích đứa con mỗi ngày đi theo bà vú ngủ, vì không muốn nam hài lây dính quá nhiều son khí cùng với nữ khí. Biệt viện của chúng ta vốn âm khí quá thịnh mà. Hơn nữa bọn họ so với những đứa trẻ bình thường khác nhạy cảm rất nhiều.

Bởi vì Phạm Dực tuổi còn nhỏ, ta nguyên bản vẫn cho hai anh em bọn họ ngủ cùng nhau. Hiện tại lại thêm một Phạm Hề, bọn họ thật cao hứng ta đem nhiệm vụ chiếu cố đệ đệ buổi tối giao cho bọn họ. Vì thế

Phạm Lịch lớn nhất, ngủ bên ngoài, Phạm Hề ngủ trung gian, Phạm Được ngủ bên trong. Hai ca ca chiếu cố đệ đệ chính giữa.

Phạm Hề tuy rằng không sợ người lạ, ai đùa cũng đều cười, nhưng tới rồi thời điểm buổi tối đi ngủ, hắn chỉ nhận thức ta cùng Phạm Lịch và Phạm Được ba người. Để cho hắn đi theo các ca ca ngủ, hắn sẽ không nào loạn.

Cố ý làm một giường gỗ khổng lồ, bên ngoài có rào chắn ngăn cản không cho tụi nhỏ rớt xuống giường, ta còn may thêm tấm mền rộng thùng thình, không cần lo lắng bọn họ sẽ đá chăn. Bà vú chỉ cần nửa đêm thay đổi tả cho Phạm Hề một lần. Phạm Lịch và Phạm Được đều đã không còn đái dầm. Đợi đến lúc mười tuổi hãy tái phân phòng cho bọn họ trụ.

.....

Ngày chọn đồ vật đoán tương lai, Phạm Hề gây náo loạn chọc cười mọi người. Lão gia ôm hắn đặt vào chính giữa đồng đồ vật, hắn lại lắc lắc lắc lắc đứng lên, tập tễnh đi thẳng trở về bên người lão gia, ôm lấy chân của ngài, sau đó giấu vào phía sau. Miệng ngậm ngón tay, từ phía sau lão gia nhô đầu ra, mở to cặp mắt tròn to đánh giá các tân khách đến xem lễ.

Các tân khách cười vang cả lên, lão gia cũng dở khóc dở cười đem hắn ôm thả trở lại đồng đồ. Cuối cùng hắn cầm một bức họa cuộn tròn, chắc do thường xuyên thấy ta họa họa. Bất quá toàn bộ cả quá trình, lão gia cơ hồ đều ôm hắn, ngay cả Phạm Lịch lúc trước cũng không được hưởng đãi ngộ này.

Chuyện bên ngoài đại sảnh rất nhanh truyền vào nội sảnh. Các thái thái cũng cười lên. Phạm Hề xem như nổi danh.

Qua mấy tháng, Nghiêm thị rốt cục sanh ra một bé trai. Ta và Phạm Tăng cũng nhẹ nhàng thở ra.

Phía trước Nghiêm thị vẫn lấy lý do cần tĩnh dưỡng, bị đại ca nhốt tại trong phòng, không cho nàng xuất môn. Chúng ta cũng không biết tình hình của nàng như thế nào. Mà trong phủ không khí rất quỷ dị. Đại ca mặc dù thái độ ở mặt ngoài đối đãi ôn hoà với Phạm Tăng, nhưng trên thực tế càng phát ra xa cách.

Thẳng đến khi đứa nhỏ này xuất thế, con đích tôn cũng có con trai trưởng, mới rốt cục thoát khỏi không khí quái dị đó. Lão gia đặt tên là Phạm Trắc.

Bất quá đứa nhỏ vừa xuất thế đã bị thái thái ôm đi nuôi dưỡng. Nói là vì Nghiêm thị thân thể không tốt, nàng cần hảo hảo tĩnh dưỡng, bảo trọng thân thể. Nhưng thật ra lại có hai đứa con gái đang cần nàng hảo hảo giáo dưỡng.

Đại ca Phạm Tăng trái lại rất cao hứng. Đứa con dưỡng ở bên thái thái chính là sự bảo đảm sung ái cùng quyền kế thừa. Nhưng không biết trong lòng Nghiêm thị nghĩ như thế nào. Nữ nhân gốc này, vì chính thời gian cô ta mang thai hành xử hết sức lòng bông mà trả giá đại giới. Vốn ở nội viện, thái thái là nhân vật nói một, không ai dám bảo hai. Lúc trước vì nàng mang thai mà thái thái ẩn nhẫn không phát, lúc này đứa nhỏ đã sinh ra, còn có thể có ngày lành của nàng sao?

.....

” Phụ thân muốn cho ta vào quan. Ta tuổi cũng không nhỏ, cũng muốn làm ra điểm gì đó. Có hai vị trí chọn lựa. Một là chức quan ngũ phẩm tại triều đình, tuy rằng không phải chức vị trọng yếu gì, nhưng có thể tích lũy nhân mạch, cũng sẽ không dễ gây sai lầm, tương lai có thể chậm rãi lên chức. Chức thứ hai là làm Huyện lệnh thất phẩm ở bên ngoài, sẽ không được ngụ địa phương tốt lành gì, phải khổ một ít, một nhọc một ít, nhưng có thể tỏ rõ năng lực mình. Ta nghĩ nghe một chút ý kiến của Nam nhi.”

Tuy kinh ngạc Phạm Tăng sẽ cùng ta thương lượng chuyện như vậy, bất quá đã sinh đại sự, ta xác thực phải giúp hắn lấy ra chủ ý. Suy nghĩ một lát, ta mở miệng nói:” Nhị gia tính tình chính trực, lại nguyện ý cam chịu khổ cực, ra ngoài tự do tốt hơn. Dù sao Nhị gia tuổi trẻ, lúc này ở lại kinh thành ngâm tài năng không khỏi đáng tiếc, không bằng đi ra ngoài lịch lãm, kiến thức tình đời, cũng tăng trưởng chút cách làm việc thủ đoạn.”

Phạm Tăng lập tức cao hứng ôm lấy ta, ” Ta chỉ biết Nam nhi nhất định sẽ có ý kiến giống ta. Ta đích xác muốn phóng tới bên ngoài, hảo hảo làm chút việc bằng chính năng lực mình. Bất quá cuộc sống bên ngoài

nhất định sẽ kham khổ rất nhiều so với trong nhà, Nam nhi.....”

Ta lôi kéo hần ngồi xuống, ”Ta tự nhiên phải cùng tướng công đi chung. Ta không sợ vất vả, Nhị gia có thể ăn được khổ, ta cũng có thể”. Ta đương nhiên muốn đi, không chỉ bởi vì đi ra ngoài có thể tự do sống, có thể kiến thức phong cảnh các nơi, càng bởi vì ta không hy vọng các con luôn luôn tại kinh thành phồn hoa lớn lên. Ta hy vọng bọn họ có thể mở rộng nhân giới, qua được ngày lành nhưng cũng biết ngày khổ là thế nào.

Hần nắm chặt tay ta, ” Nam nhi.....”, rồi lại chưa nói gì. Một lát sau hần mới mở miệng nói, ” Các con.....”

” Tự nhiên cũng phải cùng đi. Chúng ta người một nhà luôn cùng một chỗ”,

” Nhưng bọn họ tuổi còn nhỏ, lại phải đọc sách.”

” Còn chuyện gì có thể so sánh bằng ở bên cạnh phụ thân? Lời nói và việc làm mẫu mực càng có thể giáo dục bọn họ đạo lý làm việc và làm người. Mặt khác thái thái tuổi đã lớn còn phải lo chiếu cố Trác nhi, chỉ sợ không đủ sức để ý bọn họ. Lão gia và đại gia công sự bận rộn, nếu không ai dạy dỗ, các con học xấu làm sao bây giờ ? Sách ở đâu cũng đều có thể đọc được. Bọn họ hiện tại danh mục học còn đơn giản, tìm tiên sinh cũng không khó.”

Hần bị ta thuyết phục xong, gật đầu tỏ vẻ đồng ý, ” Phong Lan và Lan Chi phải chăm sóc con gái, Tôn di nương thân thể không tốt, các nàng liền lưu lại đi.”

Ta suy nghĩ, nói ” Chúng ta đi trước, đợi sau khi đã yên ổn mọi thứ, nếu điều kiện tốt sẽ phái người đi tiếp các nàng đến, nếu thật sự quá kham khổ thì thôi. Như thế nào?”

Phạm Tăng nở nụ cười, ” Mẫu thân nói với ta, người bao che khuyết điểm, đem mọi người trong viện bảo hộ rất tốt. Có phải hay không sợ chúng ta đi rồi có người khi dễ các nàng? Người yên tâm đi, hiện giờ đại tẩu có con trai, sẽ không làm gì đâu.”

” Đó là thái thái chê cười ta thôi, người sao lại xem như thật chứ.”, ta xoa bóp lỗ tai hần.

Hần thấu lại đây hôn ta, ” Người là người thế nào, không ai so với ta rõ ràng hơn. Không cần thái thái nói, ta cũng biết. Kỳ thật Phong Lan, Lan Chi các nàng vốn giỏi giang có khả năng, mang theo cũng không trở ngại gì, còn có thể giúp đỡ người. Người là sợ Tôn di nương thân thể không tốt, lại sợ lưu lại nàng một mình, nàng sẽ đa tâm, mới đem các nàng đều lưu lại. Có phải thế không?”

Kỳ thật theo ý nghĩ của ta, Tôn di nương thân thể không tốt, lúc nào cũng uống thuốc, còn phải thường dùng thuốc bổ bồi dưỡng, khẳng định sống không được cuộc sống kham khổ. Hơn nữa Phạm Tăng đã cơ bản không đi đến phòng Tôn di nương, nàng cũng không tất yếu cần đi theo, còn không bằng ở lại trong phủ sống những ngày thoải mái, hảo hảo bảo dưỡng thân thể. Nàng dù sao thân phận vốn khác biệt với Phong Lan Lan Chi, mặc dù là di nương nhưng trong phủ sẽ không dám chậm trễ nàng.

Chính là chỉ lưu lại một mình nàng, lão gia thái thái sẽ nghĩ như thế nào? Phạm Tăng sẽ nghĩ như thế nào? Trong phủ cao thấp sẽ nghĩ như thế nào? Dù sao Phong Lan cùng Lan Chi đều là người một nhà của ta. Vì vậy, ta lúc này mới đem các nàng lưu lại hết, tương lai tái đón đi hết, đỡ phải nhiều chuyện.

Ta có chút kinh ngạc nhìn hần.

Hần nở nụ cười ôm ta, ” Nam nhi, ta hiểu được người, liền như người hiểu được ta. Người luôn đem mọi chuyện đều nghĩ giúp ta, làm cho ta không có buồn phiền ở nhà.”

.....

Sự tình rất nhanh liền định xuống rồi. Phạm Tăng đi bên ngoài xử lý việc sự gia cùng một ít chuyện linh tinh, ta ở trong phủ giao đãi cho Lan Chi các nàng, ” Các người ở trong phủ hãy sống yên ổn, cũng làm một ít chuẩn bị. Chờ chúng ta bên kia dàn xếp tốt lắm, sẽ phái người tới đón các người.”

Phong Lan nói: ” Nếu là nơi kham khổ, kia đi tất nhiên sẽ vất vả. Chúng ta như thế nào để cho tiểu thư đi trước chuẩn bị cho chúng ta, vẫn là cùng nhau đi chung đi, có thể giúp đỡ tiểu thư.”

” Nguyên bản không cần phiền toái như thế. Bất quá Tôn di nương thân thể không tốt, đích xác chịu không nổi vất vả. Nhưng nếu để một mình nàng lưu lại, sẽ làm cho người ta đa tâm ta nặng bên này nhẹ bên kia.

Cho nên đều lưu lại các người, tương lai tái tiếp đi. Nói sau, các người phải chiếu cố Tư Du và Tư Cẩn, lưu lại tốt hơn.”

Các nàng nhìn nhau rồi gật đầu.

Tôn di nương biết chuyện, đến trước mặt ta khóc lóc, muốn cùng đi theo.

” Chờ chúng ta ở nơi đó dàn xếp ổn mọi thứ, tự nhiên sẽ phái người tới đón các người, cũng không mất bao nhiêu ngày.”

” Lời tuy nói như thế, nhưng ai biết phải đợi bao lâu? Nhị nãi nãi phải chiếu khán ba đứa con, khó tránh khỏi chiếu cố không tốt Nhị gia, thiếp thân đi theo vẫn tốt hơn.”

” Lần này xuất môn là công sự, nhất định phải tới đó đúng thời gian nhậm chức, trên đường không thể có gì trì hoãn.....”

” Thiếp thân biết nhị nãi nãi trong lòng vẫn trách cứ ta lần trước để nhờ chuyện của Nhị gia, nhưng thiếp thân khi đó cũng không biết bản thân mang thai blablabla.....”

” Thân thể của người đích xác không thích hợp chạy đi xóc nảy, đi đường mệt nhọc.....”

Nàng nhìn ta, buồn bã nói:” Điều nói nhị nãi nãi ung dung rộng lượng, dung đắc người dưới. Nhưng lần này từ bên ngoài trở về, Nhị gia chỉ nghỉ ngơi tại một mình phòng của Nhị nãi nãi, thiếp thân cùng Lan Chi, Phong Lan đều như vật bài trí. Lúc này nhị nãi nãi cũng là một người đi theo Nhị gia, đều đem chúng ta bỏ lại, không biết người khác sẽ nói ra sao.....”

Ta buồn cười nhìn nàng. Lời này muốn ta nói như thế nào ? Nói Phạm Tăng đã chán ghét người, không muốn đi đến phòng người?

Mấy năm nay, bởi vì thân phận thân thích của nàng, còn có tình cảm giữa nàng và Phạm Tăng, ta chưa bao giờ bắt nàng lập quy củ. Nàng trên cơ bản cũng không xuất hiện trước mặt ta. Tổng cộng hai bên không trò chuyện được mấy câu với nhau, nhưng tình cảm của Phạm Tăng lại làm cho nàng thủy chung tràn ngập địch ý với ta. Nói thật ra, nàng vẫn chỉ là một người thiếp, thốt ra những lời này đã là quá phận. Ta nếu không phải là nam nhân, chỉ sợ sẽ dung không được nàng. Đối với nữ tử trong lòng chỉ biết có tình yêu, ta xem như vẫn bao dung nàng, cho nên lúc này chỉ cảm thấy được buồn cười đáng tiếc thôi.

Dù sao, ta đã có ba đứa con trai, Phạm Tăng có ba thiếp, hai thứ nữ, ta còn sợ người khác nói xấu gì sao? Uy hiếp của nàng quả nhiên không có một chút hiệu lực.

” Tuyệt Nhu !!!”, Phạm Tăng nổi giận dưng dưng tiến vào, hắn là đã nghe được lời nói mới rồi,” Người luôn cùng Nhị nãi nãi nói chuyện như thế sao?”

Ta cũng không muốn nhìn bọn họ ở chỗ ta cãi nhau, nên đứng dậy nói:” Các người ở trong này nói chuyện đi, ta đi cấp thái thái thỉnh an.”

Phạm Tăng đi tới, lôi kéo tay của ta,” Nam nhi, người trước chớ đi”, lại quay đầu nói với Tôn di nương,” Lúc trước Nam nhi không cho người lập quy củ, nuông chiều người, người càng tỏ ra không biết đúng mực. Ta xem về sau nên lập quy củ thì tốt hơn. Thời điểm nên hành lễ thì hành lễ, không nên nói sẽ không cần nói.”

” Biểu ca?”, Tôn di nương không thể tin nhìn Phạm Tăng, nước mắt rớt xuống lã chã. Nhìn xem cảnh đó, đầu của ta đều nổ ra.

Phạm Tăng cũng không an ủi nàng,” Thân thể của người đích xác không thể chạy đi, vì không cho người đa tâm, Nam nhi còn đem Phong Lan các nàng lưu lại cùng chờ với người. Người vì sao còn muốn cố tình gây sự?”

Ta thở dài, nếu đi không được, rõ ràng ngồi xuống xem diễn đi.

” Cái gì cố tình gây sự? Nàng có thể chạy đi sao? Còn mang theo ba đứa con? Nàng như thế nào không ở lại chờ người đến tiếp chúng ta cùng đi?”

Phạm Tăng thất vọng nhìn nàng,” Ta xác thực cần Nam nhi đi giúp ta để ý bên trong quan phủ, chiếu cố cuộc sống hằng ngày của ta. Người chẳng lẽ hy vọng ta độc thân nhận nhiệm sở, nhưng lại tuyệt không suy nghĩ cho ta?”

” Vậy người có suy nghĩ cho ta sao? Trở về mấy tháng rồi, người nói chuyện với ta được mấy câu? Ở trong phòng ta không được bao lâu đã lập tức đi. Cũng không phải chuyện chính sự gì. Không nói muốn xem chuyện học hành của đứa con này, thì nói muốn dẫn đứa con kia đi chơi. Kỳ thật còn không phải ở ngay trong phòng nàng ta sao?”

” Thế ở với người là chuyện chính sự?”, Phạm Tăng cơ hồ thẹn quá thành giận.

” Lúc trước nàng sắp sinh đứa nhỏ, người còn không phải cả ngày đều nhất nhất theo giúp ta. Khi đó người không nói phải cùng nàng. Như thế nào khi ta trở thành nữ nhân của người, ngược lại không bằng lúc trước? Biểu ca, người sao lại thay đổi như thế chứ? Tình yêu của chúng ta, người đã quên hết rồi sao?”

Phạm Tăng ngược lại tĩnh lặng xuống, quay đầu đến ôn nhu nhìn ta,” Người nhắc tới lúc trước, ta mới nhớ lại ta nguyên lai thua thiệt Nam nhi nhiều như vậy. Ở nàng sắp phải sinh đứa nhỏ, ta còn cả ngày cùng với người, sợ người bị ủy khuất, nghĩ phải nạp người vào cửa. Nàng mọi chuyện đều suy nghĩ cho ta, mà người, thực làm cho ta thất vọng. Vài năm nay, ăn, mặc, ở, đi lại, nàng có từng bạc đãi quá người? Mặc dù có thời điểm ta không ở nhà, nàng đã từng đánh phạt quá người? Người sao không nghĩ đến tình cảnh của những thiếp thất ở đại phòng như thế nào? Người như thế nào không nhớ kỹ ưu đãi của nàng, không có một chút tâm cảm ơn?”

Tôn di nương trầm mặc một lát, cười lạnh nói:” Nàng đoạt đi rồi người, người còn muốn ta cảm ơn nàng?”

Ta bất động như núi, thủy chung nhịu lại mảy nghe bọn họ nói chuyện. Chính là nghe bọn họ càng nói càng không giống nói, liền đứng lên bảo Phạm Tăng:” Vài ngày nữa sẽ đi rồi, ta đến chỗ thái thái xem ngài còn có dặn dò gì không.”

Hắn vươn tay đến cầm tay ta, áy náy nhìn ta. Ta vỗ vỗ tay hắn, tự đi ra cánh cửa.

Ôm Phạm Hề, ta mang theo một chuỗi mỹ nhân của ta đến chỗ thái thái, bồi nàng tán dóc.

” Không phải đang thu thập hành lý sao? Như thế nào lúc này còn lại đây?”, chờ đến khi trong phòng chỉ có hai chúng ta, thái thái hỏi ta.

” Con dâu không phải luyện tiệc ngài sao? Cho nên đến trò chuyện cùng ngài.”

Nàng cười nói:” Người này con chỉ biết nói dễ nghe, có phải hay không lại có người đến nháo sự?”

” Cũng không có gì. Tôn di nương muốn đi theo, Nhị gia lo lắng thân thể của nàng chịu không nổi, đang ở khuyên nhủ.”

” Người a, cũng quá dung túng nàng. Tuy rằng là thân thích, nhưng hiện tại dù sao cũng là thân phận thiếp thất, không thể làm cho nàng quên bổn phận.”

” Tôn di nương thân thể không tốt, ngày thường dễ dãi với nàng một ít là nên làm.”

” Hải tử tốt, làm khó người rồi. Bất quá chuyện tình lần này không thể buông lơ, chuyện triều đình không phải đùa giỡn, kéo dài không được.”

” Con dâu hiểu được.”

” Nàng là thân thích bên kia của lão gia, cho nên ta cũng không hảo lướt qua người mà trực tiếp quản giáo nàng. Bất quá vô luận thế nào, quy củ vẫn là quy củ, ta nghĩ lão gia sẽ không nói gì đâu.”

Ta gật đầu.

14. Chương 14: Tâm Sự Của Phạm Tăng.

Vinh Hoa Phú Quý

Tác Giả: A Đậu

Chương 14: Tâm sự của Phạm Tăng.

Edit: lovely

Nguồn: tulien./

Phụ thân định sẵn việc hôn nhân cho ta, là tiểu thư con vợ cả của Lâm gia. Mẫu thân rất hài lòng chuyện hôn sự này. Nàng nói đã hỏi thăm qua, vị tiểu thư Lâm gia kia dung mạo xuất chúng, tính tình vô cùng tốt, hơn nữa tướng mạo vượng phu vượng tử.

Ta hy vọng có thể lấy được một thê tử hiền lành, tựa như trong sách viết cử án tề mi, phu xướng phụ tùy như vậy. Đối với tân nương tử, trong lòng ta cũng có vài phần chờ mong.

Đẩy ra khăn voan đỏ, ta phát hiện nàng đã đang xem ta. Đôi mắt sáng ngời cực kỳ sinh động như có thể nói.

Tuy rằng đã sớm có hai nha đầu thông phòng, nhưng ta chưa bao giờ được tận hứng hưởng thụ việc phòng the như thế. Ta nghĩ chúng ta chính là trời đất sanh một đôi, cho nên chúng ta mới thành vợ chồng.

Nàng luôn tươi cười, vô luận lúc nào cũng đều lộ ra bộ dáng tâm tình khoái trá, làm cho người bên cạnh nàng cũng bất giác khoái trá lên. Mẫu thân thật thích nàng, ta thấy rõ điều đó. Bởi vì nàng ôn nhu hào phóng, cẩn thận săn sóc, nàng hiểu thuận với mẫu thân là phát ra từ thật tình, từ ánh mắt nàng có thể nhận rõ nó. So với đại tẩu đường như luôn quy củ thính an hầu hạ, nàng hoàn toàn khác biệt.

Nàng mỗi ngày phải tắm bộ, đánh đàn, viết chữ, vẽ vẽ, đọc sách, và phải móm cho một con chim rất béo mập ăn. Ta nghĩ mong muốn có ‘phu xướng phụ tùy, cử án tề mi’ đã thành hiện thực.

Nàng mang đến thị nữ đều trông rất được. Vô luận làm gì, nàng đều mang theo các nàng, làm cho người ta thấy liền tâm sinh ra sung sướng. Nhưng các nàng kia đều không thể che giấu được sự sáng rọi tao nhã của nàng, không chỉ vì nguyên nhân dung mạo, còn bởi vì ánh mắt cùng tươi cười của nàng, không ai có thể giống thần thái sáng láng của nàng.

Ta như là bị nàng mê hoặc, mấy tháng vẫn luôn chung một chỗ với nàng, sau đó nàng liền mang thai. Ta nghĩ tới mẫu thân đã nói qua nàng rất “vượng tử”, nhưng bỗng nhiên phải làm phụ thân rồi, ta không quen lắm.

Nàng làm cho thị nữ đến hầu hạ ta, loại chuyện này cũng là lệ thường. Nhưng buổi sáng sau khi tỉnh lại, ta lại cảm thấy đặc biệt tưởng nhớ nàng, muốn gặp nàng, sau đó ta đi vào phòng nàng. Nàng vẫn nằm ở trên giường, nắm bắt lỗi tai của ta và hôn ta. Nàng hình như rất thích nắm lỗi tai ta, ta cũng thích động tác thân mật này.

.....

Gần đây biểu muội bệnh nặng hơn, ta rất áy náy. Từ tân hôn tới nay, ta cơ hồ quên mất nàng. Chúng ta từ nhỏ cùng nhau lớn lên, nàng thân thể nhu nhược nhiều bệnh, ta vẫn luôn muốn chiếu cố, bảo hộ nàng. Ta trước đây đã cho rằng ta sẽ cưới nàng làm vợ, nhưng rồi phụ thân định ra hôn nhân khác cho ta.

Nhưng biểu muội sẽ phải gả người nào đây? Thân thể nàng nhu nhược yếu ớt như thế, có thể giống như Nam nhi được sao, có thể hầu hạ hiếu thuận cha mẹ chồng được sao? Trọng phu của nàng sẽ sùng ái nàng sao? Nàng có thể giống Nam nhi “rất vượng tử” sao?

Biểu muội nói ra muốn sống chung cả đời với ta. Đây cũng là một giải pháp. Ta có thể giữ biểu muội ở bên người, chiếu cố nàng cả đời, sẽ không phải lo lắng nàng tương lai chịu ủy khuất. Còn chưa mở miệng nói với Nam nhi, nàng đã chủ động đồng ý. Ánh mắt sáng ngời không có một tia miễn cưỡng, tất cả đều hoàn toàn thật lòng. Ta thực cảm kích, cũng thực sự hổ thẹn. Ta vô luận làm chuyện gì đều dễ dàng chuyên chú quá độ, lúc đang lo lắng chuyện của biểu muội đã không có hảo hảo chiếu cố thê tử đang mang thai của mình.

Nam nhi sinh cho ta một đứa con trai. Nàng sau khi làm mẫu thân càng trở nên đẹp hơn, toàn thân đều tỏa mát ra một loại hương vị ôn nhu.

Ta nạp biểu muội làm thiếp, Nam nhi cũng bởi vì lo lắng thân thể của biểu muội mà không bắt nàng tuân thủ những quy củ của thiếp thất. Ta rất cảm kích sự săn sóc của nàng. Biểu muội tính tình thanh cao, nhất định thích ứng không được cái loại cuộc sống khúm núm này. Cùng một chỗ với biểu muội cảm giác thật bình thản, hoàn toàn không có loại tình cảm mãnh liệt như cùng một chỗ với Nam nhi, nhưng ta có thể luôn chiều cố tốt biểu muội. Ta buông xuống được một tâm sự.

Ta càng thích ở chung một chỗ với Nam nhi, thích chuyện phòng the buổi tối, cũng thích cùng nàng chơi cờ hoặc là đọc sách. Ta làm phụ thân, lại có chút ganh tị với con của mình, bởi vì nàng dành nhiều tâm tư vào con hơn vào ta.

Nàng lần thứ hai mang thai. Bạn bè mới kết giao quyết kéo ta đi thanh lâu chơi. Nguyên bản ta không muốn đi, bởi vì ta chán ghét loại địa phương này, tổng cảm thấy được nó dơ bẩn không sạch sẽ, nhưng do không chịu nổi bọn họ ồn ào níu kéo, đành đi cùng. Ở nơi đó, ta gặp cô gái từng được ta cứu lên: Lan Đình. Nàng kể về đời nàng, làm cho ta cảm thấy có một loại chịu tội với nàng. Nàng đầy bụng tài hoa, khí chất thanh nhã, không nên bị vùi lấp ở địa phương ô uế. Ta chưa bao giờ có ý niệm chiếm nàng cho riêng mình, nhưng ta muốn cứu nàng ra khỏi địa phương kia.

Ta thường xuyên đi tìm nàng, bởi vì như thế nàng sẽ không cần hầu hạ khách làng chơi. Ta nghĩ giúp nàng chuộc thân, nghĩ muốn giúp phụ thân nàng lật lại bản án. Ta tra quá khứ của nàng, kết quả phát hiện tất cả là một hồi âm mưu.

Nam nhi bảo rằng ta sai lầm rồi. Đúng vậy, ta vốn không nên dễ dàng trả giá tín nhiệm như thế, cái loại cảm giác chịu tội rất hoang đường này. Đầy bụng tài hoa cũng không đại biểu cho tính tình tốt. Nam nhi, thê tử của ta, nàng thông minh trí tuệ như thế. Nàng đã đánh thức ta. Nhận sai trước mặt nàng cũng không làm cho ta xấu hổ, bởi vì nàng là thê tử của ta, trong mắt của nàng trần ngập lý giải.

Sau đó nàng mang theo ý cười nói rằng ta đã khiến cho nàng bất ngờ, bởi vì ta có thể tra được những chuyện quá khứ rất nhiều năm trước. Đúng vậy, ta làm việc rất chuyên chú, có đôi khi còn rất bướng bỉnh, dấu vết để lại cũng sẽ tra ra tới cùng. Khi ta hiểu ra rồi chân tướng, ta lại lần nữa bỏ lỡ thê tử đang mang thai của mình, đứa con thứ hai đã sinh ra. Ta không phải là người chồng tốt, nhưng về sau ta sẽ tận hết sức đối đãi tốt Nam nhi.

.....

Phụ thân sai ta xuất môn làm việc, Nam nhi cho Phong Lan đi theo ta, bởi vì nàng ta xưa nay ổn trọng nhất, có thể chiều cố ta. Tuyệt Nhu cũng muốn đi theo. Kỳ thật mang nàng đi không thích hợp lắm. Thân thể nàng không tốt. Nhưng ta có chút áy náy với nàng, bởi vì tâm của ta đều đặt bên Nam nhi. Nói phải chiều cố nàng, kỳ thật vẫn do Nam nhi chiều cố nàng, mà không phải ta. Cho nên cuối cùng ta đồng ý.

Nhưng ta thật không ngờ chính là ra kết quả như vậy. Biểu muội bị sẩy thai, mà nàng càng thêm chỉ trích ta nhiều hơn, thậm chí còn chứa nhiều bất mãn với Nam nhi. Nàng chỉ trích ta, ta không lời nào để nói, nhưng Nam nhi tận tâm tận sức chiều cố nàng, bao dung nàng, nàng lại hoàn toàn không hề cảm kích, chỉ cảm thấy đó là đương nhiên, khiến cho ta thấy nhục cười. Biểu muội nhu nhược thiện lương mà ta vẫn yêu thương, dĩ nhiên là loại nữ tử ích kỷ lại vô tâm như thế sao.

Ta vì vậy càng tăng thêm áy náy với Nam nhi. Nàng trên lưng đeo gánh những trách nhiệm đều là bởi vì ta. Bởi vì nàng là thê tử của ta, cho nên nàng không muốn ta có buồn phiền ở nhà. Mà người được nàng chiều cố săn sóc, phiền toái mà ta đưa thêm cho nàng, lại chính đang trong lòng oán hận nàng.

Ta trong lòng càng kính nàng, yêu nàng gấp bội. Thê tử như thế, ta sao có thể không yêu được? Ta viết thư cho nàng, hồi âm của nàng luôn có thể làm cho ta bật cười. Đứa con còn bé bỏng đều có thể viết ra những chữ xiêu xiêu vẹo vẹo, nàng dạy dỗ con của chúng ta rất tốt. Ta phát hiện ta đã bỏ lỡ nhiều lắm chuyện. Nàng và các con vốn nên được ta coi trọng nhất, vốn nên được chú ý quan tâm nhiều nhất, ta trước đó lại vì những chuyện cùng những người không đáng giá chú ý mà phân tâm.

Nhưng vẫn còn kịp, bởi vì nàng là thê tử hiền lành của ta. Vô luận ta phạm vào hồ đồ thể nào, nàng đều sẽ ở nhà chờ ta, mỉm cười chờ ta.

15. Chương 15

Vinh Hoa Phú Quý

Tác Giả: A Đậu

Chương 15

Edit: lovely

Nguồn: tulien./

Nếu Phạm Tăng làm buôn bán, ta còn có thể giúp đỡ một ít, nhưng làm quan thì ta không biết rồi. Mặc dù ở thế giới này học được rất nhiều thứ, nhưng chỉ giáo dạy cách thức làm chủ mẫu gia tộc hoặc quản lý hậu cung phi tử hoặc thủ đoạn lung lạc nam nhân mà thôi. Chung quy sẽ không đi học những thứ bên ngoài của thế giới nam nhân.

Nếu không hiểu, tự nhiên sẽ không tùy tiện nhúng tay, nếu không, chỉ có thể thêm phiền toái cho Phạm Tăng thôi. Ta rất tự hiểu lấy mình. Ta nghĩ lão gia và Phạm Tăng tìm sư gia, còn phái gia nhân trong nhà đi giúp đỡ hắn, hắn là đủ để giúp hắn đối mặt những vấn đề mà một huyện lệnh phải đối mặt rồi.

Dù là chức quan nhỏ, nhưng Huyện lệnh cũng là một người một cõi, ở trong huyện sẽ là nhân vật nói một không ai dám cãi hai. Mà nguyên nhân chính vì chức quan nhỏ, cho dù Phạm Tăng không có kinh nghiệm mà phạm sai gì, ta nghĩ Phạm gia cũng có thể giúp hắn bãi bình. Bởi vậy, bắt đầu sự nghiệp từ một Huyện lệnh, đối với Phạm Tăng mà nói, không thể tốt hơn.

Hắn có thể ở một huyện đại triển quyền cước, tấn thi suy nghĩ. Vấp phải trắc trở, sau đó sửa lại, được đến kinh nghiệm tối quý giá. Này so với chuyện gì cũng đều tốt đẹp hơn.

Mà Phạm Tăng yếu nhất một mặt, chính là không đủ khéo léo đưa đẩy. Nhưng người biết khéo đưa đẩy đại đa số đều được tôi luyện đi ra từ sự thật và vấp ngã. Nếu ngay từ nhỏ đã biết đưa đẩy nịnh nọt, không phải người nham hiểm, thì là người tầm thường không chính kiến. Cho nên như Phạm Tăng bây giờ cũng tốt.

Chúng ta một hàng người khá yên ổn sống tại Vân Trạch Huyện. Nói là kham khổ, kỳ thật mọi chuyện vẫn đang có người hầu hạ, cũng không cần vất vả tự đựng tay chân. Có điều đồ ăn đã không hề theo đuổi sự cầu kỳ hoàn mỹ. Mỗi ngày ở trên đường mua thịt cá rau củ tươi, chỉ sai người làm chút món đơn giản, có cái gì ăn cái đó thôi.

Huyện lệnh bổng lộc không cao, bắt quá lúc trước trong nhà cho không ít bạc, chúng ta cũng không thiếu tiền, nhưng ta tính toán chỉ dùng bổng lộc của Phạm Tăng sinh sống.

Không làm như vậy, sao có thể dạy bọn Phạm Lịch thế nào là cuộc sống chân chính chứ ? Nếu đi vào nơi này, chúng ta vẫn tiếp tục dựa vào Phạm gia, tiếp tục sống những ngày tốt đẹp như trong kinh thành, như vậy tới đây còn có ý nghĩa gì?

Phạm Tăng ở quan điểm này cùng ta không mưu mà hợp.

Vì thế ta thu hồi tất cả đại ngạch ngân phiếu. Số tiền này có lẽ ở trong quan trường tương lai cần cho Phạm Tăng dùng lấy quan hệ, bởi vậy ta không có cầm đi mua đất vườn. Chỉ dùng bổng lộc của Phạm Tăng, dự kiến thu chi dưới tình huống tiền bạc eo hẹp mà tận lực làm cho ngày qua thoải mái. Dù sao ít nhất phải sống ở huyện ba năm, ta tận lực cải thiện hoàn cảnh cuộc sống của chúng ta.

Đã không có đất vườn rộng lớn như trong nhà, ta tự một lần nữa thiết kế hoa viên hậu viện, làm cho người ta trồng những cây hoa không quý báu gì.

Ta dạy Phạm Lịch tự mình mặc quần áo ; tự bản thân mài mực tẩy bút ; sau khi kết thúc buổi học phải tự bản thân dọn dẹp lại bàn học ; sau khi chơi xong phải tự bản thân dọn dẹp đồ chơi ; làm cho hắn học được tự mình quản lý sinh hoạt của mình.

Con nhà thế gia cuộc sống đương nhiên rất thoải mái, nhưng ta hy vọng hần học được tự lập, có một số việc có thể không muốn làm nhưng không thể không biết làm. Hần học xong, tái từ hần đi chăm sóc bọn đệ đệ, sau đó dạy bảo bọn đệ đệ.

Ta vẫn đánh đàn, vẽ tranh, viết chữ, chơi cờ, nhưng là lúc này ở nơi đây đã không hề chú ý chất lượng hay phẩm chất của giấy và bút mực. Những ngoại vật có thì hưởng thụ, không có thì cũng thản nhiên không quan tâm. Nếu như chỉ có thể dùng bút tốt mực tốt mới có thể viết ra chữ đẹp, có phải hay không quá làm kiêu?

Ta hy vọng con ta ở đây học được sự đơn giản. Bởi vì điều quan trọng nhất luôn luôn là bản thân mình. Giá trị chân chính của bọn họ chính là con người họ, mà không phải những ngoại vật.

Bối cảnh ở thế gia tuyệt đối là ưu thế, nhưng ta hy vọng bọn họ biết lợi dụng nó chứ không phải ỷ lại nó. Đúng vậy, ta muốn làm cho con ta học được chính là điều này.

Ta không có mang bình hoa cổ xưa hoặc là gia cụ quý báu trong hành lý, nhưng ta mang theo rất nhiều sách, rất nhiều rất nhiều sách. Bởi vì các con ta cần, bọn họ từ nhỏ đã liều mạng hấp thu tri thức, tại phương diện này ta sẽ cung cấp điều kiện tốt nhất cho bọn họ.

Chúng ta 5 người một nhà nhanh chóng thích ứng cuộc sống.

Thời điểm mới tới đây, ta lần lượt thỉnh tất cả gia quyến những người làm trong quan phủ đến làm khách. Qua đó thực dễ dàng biết rõ tính nết cùng năng lực những quan viên phụ tá cho Phạm Tăng, quan hệ hoặc là mâu thuẫn lẫn nhau trong đó, còn một ít tin đồn dài ngắn ngoài phố. Sau đó thắng được quan hệ tốt với những nữ quyến, từ họ tham mưu làm một số chuyện khó hoàn thành. Phạm Tăng tuy là người lãnh đạo nắm giữ hết thảy, nhưng phải có những nhân viên chuyên biệt cho các công việc cụ thể. Nữ nhân rất yêu nói chuyện phiếm, là nơi tốt nhất thu nhận tin tức, tuy rằng loại tin tức này thường cần được xác nhận cùng phân tích lại. Mà chuyện kể khi gổ đầu thổ thổ bên tai buổi tối, thường rất hữu dụng.

Sai người cẩn thận chăm sóc cuộc sống hằng ngày của những phụ tá của Phạm Tăng, cũng tận lực giúp bọn họ được như Phạm Tăng, không có buồn phiền ở nhà.

Giúp hần sửa sang lại một ít tư liệu, tỷ như loại hành vi phạm tội gì thì thường sẽ có dạng xử trí gì, tháng nào có thể bị nhiều thiên tai, bình thường cần xử lý thiên tai như thế nào, tỷ như mỗi địa phương có đặc thù dân tình gì, vân vân.

Nhưng chỗ ta có thể giúp đỡ Phạm Tăng không nhiều lắm, nhưng là nếu có việc ta làm được, ta sẽ không bưng ra cái giá thế gia khinh thường không làm. Phải nói ta là hướng Phạm Tăng biểu lộ một loại thái độ duy trì, ta nghĩ hần làm con người mới ở chỗ mới có lẽ cần loại cổ vũ này.

Phạm Tăng cũng cho ta những hồi âm tốt đẹp. Ngày qua ngày biểu tình càng thông dong, thuyết minh hần thích ứng với chức vụ mới không tệ lắm.

” Nam nhi.....”

” Hử?”, ta đang vẽ Phạm Hề. Cái tên nhóc kia, hôm nay bị té ngã, hần phát hiện xung quanh không có ai nên không khóc, vòng vo một vòng lớn tìm được ta rồi hần mới bắt đầu khóc. Nguyên lai ủy khuất làm nũng là bởi vì biết có người hiểu ý thương mình. Nhóc con này!

” Người là nữ tử thông minh nhất mà ta từng thấy.”

” Cái gì?”, ta kinh ngạc nhìn hần.

” Lúc trước người giúp ta sửa sang lại vài thứ kia, bây giờ đều cần dùng tới. Người khác còn khen ta có khả năng, kỳ thật đều là công lao người “, hần từ sau lưng ôm ta, thật sự nói.

Ta buồn cười xoay người, xoa bóp lỗ tai hần,” Chuyện quan trường hay là chuyện dân sinh đại sự, ta một người phụ nhân ở sau viện làm sao hiểu chứ. Chẳng qua hy vọng có thể giúp đỡ người chút ít, mới sắp xếp công văn cho gọn gàng thôi. Người có thể sử dụng dễ dàng là tốt rồi, cũng đừng nói cái gì công lao linh tinh. Vợ chồng vốn là một thể, ta chỉ hận bản thân hiểu biết quá ít, chuyện có thể giúp đỡ người quá ít. Người không cùng người khác đề cập đến ta chứ ? Dù sao ta chỉ là quan quyến mà đi đọc những công văn kia, để cho người ta biết không tốt đâu.”

” Không có, người yên tâm. Nam nhi thông minh chỉ ta biết là tốt rồi.”

” Cái gì thông minh không thông minh, có thể giúp người ít vất vả một chút, ta biết chừng mực mà. Người làm việc chuyên chú như thế, ta thật sợ người hành một chết thân xác đó.”

Hừ, ta tốt bụng đến thế sao? Giúp đỡ hần chẳng qua bởi vì chúng ta quả thật đã là một thể. Hần không phải người thừa kế của Phạm gia, vì tương lai các con, ta tự nhiên hy vọng hần có tiền đồ tốt.

Lại không thể làm cho hần cảm thấy được ta quá khôn khéo quá có khả năng mà nẩy sinh lòng dè chừng và sợ hãi ta. Những lời nói ‘ghê tởm’ đều nhanh nói ra hết. Cũng may Phạm Tăng thật không phải cái loại nam tử sợ hãi vợ so với mình cường mà tự ti.

” Nam nhi.....”, hần ôm sát ta. Sau đó liên tục chiến đấu ở các chiến trường, cuối cùng tới rồi trên giường.

Hần hôm nay tựa hồ đặc biệt hưng trí cao, sau khi làm tình chấm dứt còn ngoạ ngón tay ta,” Nam nhi, người vì sao vẫn vẽ các con mà chưa bao giờ vẽ ta?”

Ta nở nụ cười,” Người có thể tưởng tượng bộ dáng các con lớn lên không? Chờ sau khi bọn hần lớn lên, thành gia lập nghiệp giống như người, thậm chí sau khi cho chúng ta bế cháu, chúng ta sẽ đem những bức họa này lấy ra xem nữa, rất nhiều có ý tứ đó.”

Hần cũng cười lên,” Cùng người sống chung một chỗ mới là chuyện có ý tứ nhất. Nam nhi cũng vẽ một bức họa của ta được không?”

“Được”, ta xoa bóp vành tai hần,” Ngủ đi”, nhắm hai mắt lại, ta thực sự quá mệt rồi.

Hần ôm sát ta.

.....

Trước khi rời đi kinh thành, màn tranh chấp cãi cọ của Tôn di nương bị nàng té xỉu mà kết thúc. Sau đó, nàng liền nằm trên giường dưỡng bệnh, tự nhiên không có cách nào tái hảo đòi đi theo nữa.

” Phong Lan gửi thư nói Tôn di nương thân thể tốt hơn nhiều, chúng ta cũng đến đây hơn nửa năm, có phải hay không nên phái người đón các nàng đến?”, khi ta xem thư Phong Lan, Phạm Tăng đã đọc lướt nhanh như gió xấp thư thật dày của Tôn di nương. Kỳ thật ta là muốn cho Phong Lan các nàng lại đây, cuộc sống ở đây tổng so với ở nhà chính khoan khoái hơn, hơn nữa ta cũng lo lắng khi ta không có mặt, các nàng ở trong phủ sẽ chịu ủy khuất. Về phần Tôn di nương thì không sao cả, nhưng ta không thể nói ra như thế.

Phạm Tăng tùy tay buông thư, ôm eo ta,” Nơi này cuộc sống coi như không tốt lắm, vẫn nên để các nàng ở lại kinh thành đi.”

” Trong thư Phong Lan nói thầy thuốc bảo rằng Tôn di nương ưu tư quá nặng.....”, nếu như vậy mà bệnh trở nặng chết đi, lấy trình độ thương hương tiếc ngọc của Phạm Tăng, nói không chừng sẽ tự trách mình, áy náy ..vv.. ngược lại ảnh hưởng chính sự. Cũng là một cục phiền toái, còn không bằng đưa nàng đến bên cạnh thôi.

” Người nếu không biết chừng mực, ở nơi nào cũng đều giống nhau”, hần thản nhiên nói.

” Đừng sinh khí nữa “, ta xoa bóp lỗ tai hần, cười nói,” Người một nhà luôn cùng một chỗ sống tốt hơn.”

” Nàng ấy đã nói như vậy, Nam nhi không tức giận sao?”

Ta lắc đầu,” Ở trước khi người nạp nàng vào cửa, ta đã biết tính tình của nàng, nàng nhanh mồm nhanh miệng, nhưng không có ý xấu gì. Nếu đã sớm biết, hiện giờ làm chi so đo vô mồm việc nhỏ với nàng.”

” Nàng ta làm sao chỉ có nhanh mồm nhanh miệng”, Phạm Tăng cười lạnh một tiếng, lại ôn thanh nói với ta,” Mùa xuân năm sau tính sau, lập tức phải vội thu hoạch vụ mùa, đến kết thúc thì mùa đông đã tới, khi đó thời tiết lại quá lạnh, không bằng đợi cho mùa xuân sang năm.”

Ta xem ra hần căn bản không nghĩ tiếp người lại đây, chỉ đang kéo dài thời gian, cảm thấy được có chút bồn chồn. Bất quá ta cũng không phải quá bức thiết cần các nàng đến đây, liền gặt đầu tỏ vẻ đồng ý.

16. Chương 16

Vinh Hoa Phú Quý

Tác Giả: A Đậu

Chương 16

Edit: lovely

Nguồn: tulien./

Phong Lan gửi thư nói Tôn di nương đi cầu thái thái đưa nàng tới nơi này. Lúc mới đầu, thái thái còn giải thích với nàng rằng công vụ của Phạm Tăng là cỡ nào cỡ nào bận rộn ; huyện lý là cỡ nào cỡ nào khổ cùng ; chúng ta mỗi ngày trải qua là cỡ nào cỡ nào kham khổ; ta ở trong này lo liệu hậu viện là cỡ nào cỡ nào vất vả ; cho nàng đừng đến thêm phiền nữa, hảo hảo ở nhà dưỡng bệnh. Đáng tiếc giảng không thông, lúc sau thái thái thấy phiền, rõ ràng sai người ta đem nàng phù đi, nhắm mắt làm ngơ.

Tôn di nương lại tới cầu lão gia, chiếm được một chút rảnh rỗi, làm cho nàng nhớ kỹ thân phận hiện tại, làm thiếp sẽ có bốn phận làm thiếp linh tinh.

Lúc sau Tôn di nương lại bị bệnh.

Ta hoài nghi tâm lý nàng có vấn đề, bệnh cố chấp linh tinh gì đó, nếu không dưới tình huống đã biết Phạm Tăng không muốn thấy nàng, vì sao còn cố tìm lại đây, không phải cấp bản thân tìm tội chịu sao? Hay thích tự ngược?

Ta rất sợ loại người một lòng một dạ cố chấp đến cùng, dùng sức để tâm vào chuyện vụn vặt này. Tính cách trên đã không phải chỉ là cảm tình, mà là biến thái. Người như vậy vẫn cách xa tốt hơn, bởi vì không thể theo lẽ thường suy xét, ai biết nàng khi điên cuồng lên sẽ làm ra chuyện gì.

Bởi vậy ta cũng không nhắc lại việc đón Tôn di nương. Nhưng nghĩ tới viên trân châu trước kia thần nhiên sáng rọi, khi nào thì đã biến thành mắt con cá chứ ?

Năm sau, mùa hè, ta lấy danh nghĩa muốn đem hai cô con gái đến bên mình giáo dưỡng, tiếp Phong Lan và Lan Chi đến. Con gái dòng thiếp không dễ xuất giá, hơn nữa cơ hội kết giao cơ hồ không có. Phải biết rằng trong Phạm phủ còn có hai cháu gái đích tôn do Nghiêm thị sinh, tuổi không lớn hơn Tư Du, Tư Cẩn bao nhiêu. Bởi vậy ta không thể không sớm tính toán dùm các nàng. Hiện tại các nàng còn nhỏ, Phạm Tăng vừa mới nhận chức vụ bên ngoài, nhưng thật ra có thể cho các nàng kiến thức một chút và cơ hội kết giao, hoặc là quen biết vài tiểu bằng hữu, mở rộng tính tình. Chỉ cần tính tình tu dưỡng tốt, vô luận tương lai xuất giá vào dạng gia đình gì, đều có thể nhập gia tùy tục, không đến mức giống Nghiêm thị và Tôn di nương tự tìm khổ ăn như vậy. Đương nhiên, đây chỉ là tính toán, hai đứa bây giờ còn nhỏ quá.

Về phần Tôn di nương, ta không nói đến nàng nữa, dù sao nàng còn đang sinh bệnh. Phạm Tăng cũng không có nhắc đến. Trên thực tế hẳn đối với sự kiện Tôn di nương đi cầu lão gia hết sức tức giận, lúc sau ngay cả thư của nàng cũng không xem đến. Người này mặc dù còn sống, ở trong cuộc sống của chúng ta cũng đã không có dấu vết gì.

Phạm Lịch bắt đầu học võ. Không phải ta muốn hắn văn võ song toàn, mà đây là những kỹ năng cần có của con nhà thế gia thôi. Tương lai cùng người ta đi ra ngoài săn bắn, không biết kỵ mã bắn tên không phải thành chê cười sao?

Khi bắt đầu thì rất vất vả, làn da non nộn nộn bị trầy xước, mệt đến đứng không vững. Nhưng ta không đau lòng, đứa con nên được nuôi dạy như thế. Ta chỉ biết cùng luyện tập với hắn, ở hắn cảm thấy vất vả thì cổ vũ hắn, ở hắn tìm được bí quyết thì khen ngợi hắn. Thậm chí bồi cùng hắn học tập bắn tên, cho hắn biết ta cũng không phải dạng người trời sinh đã biết tất cả. Chỉ cần có bền lòng là có thể học giỏi.

Ở thời đại này cũng có chỗ tốt. Nếu như ở hiện đại, ta công tác bận rộn như vậy, cho dù có yêu con cái đến đâu, ta có thể dạy hần được bao nhiêu? Chỉ đành phải giao cho trường học, đừng tới dạng thầy giáo gì cũng không biết, chưa nói tới sẽ không được dạy dỗ tùy theo tài năng tới đâu.

Ở đây, có thể tự bản thân cẩn thận chọn lựa tiên sinh dạy học. Tính cách phẩm hạnh của đứa con có thể áp dụng từng bước mưa dầm thấm đất. Ta làm bạn bên hần mỗi ngày, xem được mỗi một điểm thất bại, mỗi một điểm gặt hái của bọn họ.

Ta sẽ không có cảnh một ngày bỗng nhiên phát hiện đứa con trưởng thành, lại không biết hần khi nào thì lớn lên. Bỗng nhiên phát hiện chúng ta trong lúc đó có sự khác nhau, lại không biết những quan niệm cổ quái của hần là bị ai ảnh hưởng.

Ở đây, ta có thể làm một người dẫn tư cách dưỡng dục.

” Nương~”

” Sao?”, luyện tập đã xong, hần cũng mệt mỏi chết rồi. Ta đem hần ôm vào lòng. Hần luôn một bộ dáng tiểu đại nhân, nhất là sau khi có bọn đệ đệ, số lần ta ôm hần sẽ không nhiều hơn.

Lúc này hần lại ôm cổ ta, không muốn xa rời ta ôm ấp,” Con muốn uống canh khoai sọ.”

” Được, con đi tắm nước ấm đi, ta đi tự tay làm, con tắm rửa xong có thể uống.”

” Vâng”

.....

Ba năm nhiệm kỳ đã kết thúc, chúng ta trở về kinh thành. Phạm Tăng đi nghe lão gia dạy bảo xong; ba tên nhóc 9 tuổi, 7 tuổi, 4 tuổi cũng bị mang đến trước mặt lão gia kiểm tra việc học hành. Phạm Lịch và Phạm Dược không cần phải nói, nhưng là Phạm Hề không giống hai ca ca hần từ nhỏ liền yêu đọc sách như vậy, hần thích chơi liên chơi, như một tiểu hài tử bình thường. Ta cũng không cưỡng cầu hần, hai năm nữa cho hần học vỡ lòng là được. Điều không phải nguyên nhân trưởng tử hay ấu tử gì, mà do ta còn chưa tìm ra tài năng chân chính trời cho và sở thích của hần ở nơi nào. Cũng sẽ không buộc hần làm chuyện hần không có hứng thú.

Kết quả Phạm Hề ngồi ở trên đùi lão gia, nhìn hai ca ca nhận kiểm tra. Lão gia đối với hai anh em bọn chúng thực vừa lòng, nhưng hần càng thương yêu Phạm Hề hơn, có lẽ bởi vì hần vừa ngốc vừa đáng yêu.

Nghiêm thị nhưng thật ra đã khôi phục bộ dáng kiều ngạo trấn định, không khác biệt nhiều lắm như lúc ta mới gặp nàng. Có đứa con trai, chắc đã biết suy nghĩ rồi.

Lúc sau trở lại trong viện ổn thỏa xong mọi việc, cả nhà mới tính toán pha một hồ trà ngon uống thì Tôn di nương đến đây. Nàng không phải đang dưỡng bệnh sao? Ta cùng Phạm Tăng nhìn nhau liếc mắt một cái, trước hết làm cho các con đi chơi. Nàng mở miệng không biết chừng mực, ta không nghĩ để các con nghe được lời nói gì khó nghe.

Sau đó ta thỉnh nàng tiến vào. Nàng tiến vào, rất quý củ, kiêu kiêu khiếp khiếp hướng Phạm Tăng và ta hành thiếp lễ. Ta có chút thất vọng không hề xem nàng. Nếu nói ta trước kia bao dung nàng là bởi vì nàng chân thật, thì bộ dáng của nàng hiện tại ngay cả điểm này đã mất rồi. Thiệt tình biết sai không phải là bộ dáng kia, ta không biết nàng hiện tại giả dối có thể giấu diếm được Phạm Tăng hay không, nhưng là không thể gạt được ta. Nàng dẫn theo tâm cơ cùng mục đích mà đến. Nhìn như thông minh, kỳ thật đã vứt bỏ phẩm chất tối quý giá trên người nàng, nàng hiện tại cùng các thiếp thất hay tranh đấu nhau của đại phòng không khác biệt gì. Thực làm cho người ta thất vọng.

” Ta đi nhìn xem các con, các người trò chuyện đi”, ta nói với Phạm Tăng.

Phạm Tăng lại cầm tay của ta,” Khó khăn mới được nghỉ ngơi trong chốc lát, ngồi nhiều một chút đi”, lại quay đầu nói với Tôn di nương,” Tuyệt Nhu, không có việc gì quan trọng, người về phòng đi thôi.”

” Không, thiếp thân có việc nói với Nhị nãi nãi”, sau đó nàng blablabla một tràng dài, khóc lóc nỉ non hướng ta giải thích xin lỗi, nói nàng trước kia không biết tốt xấu, cô phụ sự chiều cố của ta với nàng ...vân vân.

Ta một tay gác má, lẳng lặng chăm chú nhìn nàng. Những lời kia một chút cũng không có vào tai ta, bị loại bỏ hết. Thẳng đến nàng nói xong, ta vẫn lẳng lặng nhìn nàng, nhìn thấy trong mắt nàng hiện lên một tia bối rối cùng hận ý. Cô nương, hành động vẫn không qua khỏi cửa a.

Ngạo mạn chậm rãi mở miệng nói, "Về sau liền tâm thoảng một chút đi, hảo hảo bảo dưỡng thân thể."

"Nhị nãi nãi đã tha thứ thiếp thân?"

"Ta nguyên bản vốn không có trách người."

"Kia Nhị nãi nãi có thể đồng ý thiếp thân về sau được đi theo Nhị gia rồi chứ?"

Ta nhượng nhượng mày, ý tứ của nàng là nói trước kia ta bởi vì ghi hận nàng, mới đem nàng để lại trong nhà. Ta thật không biết nàng trở nên có tâm cơ, hay là biến xuẩn đi.

"Cho người ở lại trong nhà là ý tứ của ta", Phạm Tăng uống ngụm trà, thản nhiên mở miệng nói. Vừa rồi hẳn cũng im lặng nghe, chính là không biết có cảm tưởng gì, "Cái loại này như thế người sống không được đâu. Bổng lộc của ta còn chưa đủ cho người mua thuốc bổ, cho nên mới để người ở lại trong nhà."

Nàng mở to hai mắt, một bộ dáng không thể tin nổi. Nàng thật sự chưa từng trải qua một ngày khổ, cho nên không thể tưởng tượng mua không được thuốc là tình hình gì, cũng là bình thường, "Nhưng trong phủ có tiền mà, sao làm người sống khổ cực chứ?"

Phạm Tăng lười biếng nhìn nàng, "Tiền trong phủ là của người hay là của ta? Muốn dùng liền dùng, muốn có sẽ có, rất thoải mái sao? Ta đi ra ngoài làm việc, tất nhiên phải dùng bổng lộc bản thân. Người ở tại trong nhà, trong nhà tự nhiên sẽ cho người mua thuốc xem bệnh. Người còn không hiểu sao?"

Kỳ thật trong phủ hàng năm vẫn cho chúng ta không ít tiền, bất quá chúng ta không dùng mà thôi. Hỏi qua ý kiến Phạm Tăng sau, ta đều cầm mua ruộng tốt. Còn có vật liệu may mặc, lá trà, hương liệu, trang sức linh tinh gì đó, cũng sẽ không thiếu phần chúng ta. Chẳng qua trừ bỏ lá trà cùng hương liệu, mặt khác ta đều tồn vào kho phòng. Ở dạng gì địa phương, liền nên trải qua dạng đó ngày, nếu không sẽ có vẻ rất cao cao tại thượng, bất lợi cho Phạm Tăng khai triển công tác.

Nàng tái nhợt mặt, "Ta có thể không uống thuốc bổ?"

Phạm Tăng cười cười, "Người đã uống hai mươi năm rồi, nói không dùng sẽ không dùng sao? Tốt lắm, người ở nhà sống yên ổn đợi đi, trong phủ cao thấp không ai sẽ bạc đãi người. Tựa như Nhị nãi nãi nói, hảo hảo bảo dưỡng thân thể. Không còn việc gì khác thì trở về phòng đi, ta cùng Nhị nãi nãi còn có việc phải thương lượng."

Nàng nghi hoặc nhìn Phạm Tăng liếc mắt một cái, lại nhìn ta liếc mắt một cái, đứng dậy lui đi ra ngoài.

Ta động tay bắt đầu pha trà, Phạm Tăng cười hì hì ôm thắt lưng của ta, cười nói: "Cảm thấy được thất vọng rồi?"

Ta kinh ngạc liếc hẳn một cái, gật đầu, "Có điểm."

"Ta chỉ biết, Nam nhi nghĩ cái gì ta đều biết hết."

Nếu người biết rằng ta là nam nhân, còn có thể cười được mới là lạ đó.

"Người không đau lòng?", dù sao cũng là nữ nhân hẳn từng yêu thích, nàng trở nên hoàn toàn thay đổi xấu xí không chịu nổi, hẳn sẽ không cảm thấy khó chịu không được tự nhiên sao?

"Ba năm trước đây ta cũng đã thất vọng qua."

Là tròng cái nhau đến nội dung tiếp theo sao? Ta không có hứng thú biết, đưa chén trà cho hẳn, lại gọi các con tiến vào uống trà. Vừa rồi bầu không khí thanh nhã uống trà đã sớm bị đánh vỡ, hiện giờ chỉ là hưởng thụ không khí ấm áp của người một nhà chung một chỗ thôi.

17. Chương 17

Vinh Hoa Phú Quý

Tác Giả: A Đậu

Chương 17

Edit: lovely

Nguồn: tulien./

" Nam nhi....."

" umh?"

Hắn nhẹ nhàng vuốt ve cái lưng quang lỏa của ta," Người còn nhớ chuyện đại ca có một người thiếp bởi vì té ngã mà sẩy thai, còn là nam thai không ?"

" Chuyện đã nhiều năm rồi, sao người đột nhiên nhắc đến?", ta mệt rã rời hỏi.

" Ba năm trước đây, ở sau khi chúng ta rời đi kinh thành, nàng tìm tới Tôn di nương." Ta thanh tỉnh một chút," Tìm nàng làm gì?"

Hắn ở trên trán ta hôn một cái," Nàng muốn báo thù. Nàng muốn hại đại tẩu và Trác nhi, báo thù cho đứa con chưa kịp chào đời. Nhưng nàng đã sớm thất sủng, không có tiền, cũng không có người có thể dùng, cho nên nàng tìm tới Tôn di nương, bởi vì Tôn di nương có tiền, cũng có người. Nàng nói với Tôn di nương là các nàng đồng bệnh tương liên, bởi vì đứa nhỏ của Tôn di nương cũng không có. Nàng còn mê hoặc Tôn di nương nói nàng ấy vốn chính là tiểu thư khuê các, thiên kim tiểu thư, chỉ cần người chết đi, nàng ấy có thể được phù lên chính thất..... Các nàng đi tìm một đạo bà....."

" Vu cổ thuật ?", ta nhíu lại mày, hỏi hắn.

" Ừ", Phạm Tăng trầm giọng trả lời.

" Nàng chính là muốn hại ta, hay còn có các con?"

" Không biết, bởi vì nàng chưa kịp xuống tay, thì nữ nhân kia ngay lúc trộm tóc cùng quần áo bên người đại tẩu bị phát hiện. Loại chuyện này là tối kỵ, phụ thân và mẫu thân nhất quyết điều tra rõ. Vì thế tra được đạo bà kia, tra được nhũ mẫu của Tôn di nương, sau đó tra được đến nàng ta."

Ta nhu nhu huyết Thái Dương. Chuyện này không có gì đáng sợ, ta căn bản không tin quỷ thần nhưng chuyện thật đủ ghê tởm người.

Phạm Tăng một bên khẽ vuốt lưng ta, một bên hôn trán ta," Phạm là những người liên lụy đến chuyện này đều bị đánh chết, kể cả nhũ mẫu kia. Mẫu thân còn không yên tâm, liền đem tất cả người hầu hạ Tôn di nương bán, rồi đổi người mới, ngày đêm giám sát nàng, không cho phép nàng xuất môn, cũng giáo dạy nàng quy củ làm thiếp. Vốn nàng ấy làm ra chuyện như vậy, sẽ không thể sống. Nhưng mẫu thân của nàng ấy là muội muội ruột của phụ thân, phụ thân cuối cùng nhớ lại chút tình cảm nên tha cho nàng. Phụ thân đã nói với nàng ấy, chuyện này sẽ không cho người ta biết, nhưng từ nay về sau sẽ không có tình cảm thân thích gì nữa. Về sau, nàng ấy chỉ là một thiếp thất bình thường, nếu tái phát sinh chuyện gì, phụ thân cũng sẽ không xen vào nữa, nàng ta tự giải quyết cho tốt. Sau đó phụ thân liền phái người đem sự tình nói hết cho ta."

" Khi Tôn di nương đi cầu lão gia và thái thái để được đến chỗ chúng ta....."

" Chính là thời điểm đồng phát sinh chuyện. Nàng cần tóc của người, tốt nhất còn có thể lấy được máu, cho nên nàng phải đến bên cạnh chúng ta mới được. Phụ thân khi đó răn dạy nàng, kỳ thật là vì chuyện vu cổ."

" Vậy sao hôm nay nàng còn có thể thản nhiên xuất hiện trước mặt chúng ta ?"

Phạm Tăng cười lạnh một tiếng," Nàng ấy căn bản không biết ta đã biết chuyện. Lúc trước người trong phủ cũng chỉ biết vị thiếp kia muốn hại người, nhũ mẫu kia thì bị nói là mắc bệnh nặng mà chết. Lúc ấy mẫu thân đem tất cả hạ nhân trong phủ rửa sạch một lần, bán đi không ít người, cho nên chỗ của nàng ta

thay đổi người cũng không thể nào biết được. Bởi vì lúc ấy chỉ có phụ thân ra mặt, nàng nghĩ đến chuyện này cũng chỉ có phụ thân biết, mà phụ thân còn nói sẽ không nói cho người khác. Nàng cũng không ngẫm lại, loại chuyện này phụ thân như thế nào sẽ gạt ta và mẫu thân chứ. Liền ngay cả đại ca cùng đại tẩu cũng biết đến.”

” Nhưng cũng có thể sẽ chột dạ chứ”, ta tự hỏi nói. Trừ phi mọi người biết chuyện này chết sạch, nếu không tựa như có bả đao treo ở trên đầu, sao có thể không chột dạ.

” Khi đó ta không nói cho người, chính là không nghĩ lấy loại bản sự này ghê tởm người.”

” Người thực hiểu biết ta, chuyện này thật sự ghê tởm đến ta”, ta bĩu môi.

Phạm Tăng nở nụ cười, lại hôn ta một chút, hân hân nay hôn đến nghiêng. Bất quá ta mệt chết đi, lười cùng hân so đo. ” Hiện giờ trở về phủ, nàng còn không biết liêm sỉ xuất hiện trước mặt chúng ta, ta mới đem chuyện này nói cho người, cho người cùng các con phòng bị nàng một chút.”

” Hiểu rồi”, ta gật đầu, lại có chút nghi hoặc,” Nàng..... Trước kia không phải là người như thế, tốt xấu cũng từng đọc quá thư, sao lại trở nên như vậy.....”

” Kỳ thật nàng từ lúc đứa nhỏ bị mất liền thay đổi. Đoạn thời gian dưỡng bệnh kia, lúc bắt đầu thì còn bình thường, chỉ oán giận ta thay đổi tâm ; sau lại còn nói người câu dẫn ta. Càng nói càng không giống nói, ta liền sai người của nàng nhìn nàng, không cho nàng gặp người. Tái sau lại nàng còn nói người hại nàng, nói người chính là vì muốn hại đứa nhỏ của nàng, mới để nàng xuất môn theo ta. Nàng còn thề son sắt nói với ta thật sự có chuyện như vậy, căn bản đã quên mất chính cô ta cầu mong đi.”

Chúng hoang tưởng bị hại?

Kỳ thật ta không hiểu rõ nữ nhi, tựa như trước đây ta không hiểu tâm sự của thất tỉ.

Những tưởng nàng là một nữ tử thật tình theo đuổi chân ái, nhưng kỳ thật nàng lại lòng dạ hẹp, dùng ảo tưởng trốn tránh cảm giác có tội và hối hận? Hay là người bệnh bị chứng ‘hoang tưởng bị hại’, đem ảo tưởng trở thành sự thật?

Ghen tị quả nhiên là đất lành nảy sinh tội ác.

Ta khi đó còn nói Phạm Tăng xem lầm Lan Đình, trông mặt mà bắt hình dong, nguyên lai bản thân ta cũng trông nhầm người. Nam nhi đánh giá nữ nhi luôn dễ dàng phạm loại sai lầm này. Bất quá người như Tôn di nương, hẳn là loại chịu kích thích mà đột biến đi. Một muốn chết a, ta dần dần không mở mắt nổi.

” Nam nhi a..... Ta chỉ biết việc này bản không được lòng người”, Phạm Tăng sủng nịch nói.

Ai nói, ngày mai ta mới thu thập nàng. Con ta chính là nghịch lân của ta. Ai dám bính chết liền. Đây là ý niệm cuối cùng trong đầu trước khi ta ngủ mất.

Ngày hôm sau ta gọi đến thầy thuốc hay xem bệnh cho Tôn di nương, trực tiếp hỏi một vấn đề,” Bệnh của Tôn di nương rốt cuộc có thể truyền cho người khác không?”

Thầy thuốc do dự nửa ngày, đánh giá thiệt hại, sau đó ta lấy tới rồi đáp án mong muốn,” Có thể lây bệnh”. Tuy rằng khả năng lây bệnh cực kỳ nhỏ bé, nhưng thầy thuốc không dám nói ‘sẽ không’ a. Vạn nhất có quý nhân bị lây bệnh, hẳn có thể phụ trách sao?

” Tiểu hài tử thân thể yếu ớt có phải hay không càng dễ dàng bị lây bệnh ?”

Cùng so sánh với người lớn khỏe mạnh, thầy thuốc đương nhiên nói:”Vâng”

Điều này tốt lắm. Trong cả nhà, tiểu hài tử yếu nhược nhất chính là Phạm Trác đang được nuôi dưỡng ở chỗ thái thái.

Ta mang theo thầy thuốc đi bẩm báo thái thái, hơn nữa có Nghiêm thị trợ giúp, trong cùng ngày Tôn di nương đã bị đưa đến thôn trang tĩnh dưỡng.

Nàng dừng nghĩ trở về nữa.

Bởi vì Nghiêm thị có con trai, cùng ta căn bản không có gì mâu thuẫn. Cũng bởi vì cùng là thụ hại giả trong chuyện đó, hơn nữa Nghiêm thị càng quan tâm sức khỏe của Phạm Trác, chúng ta tạm thời thành đồng minh. Thật cải thiện được quan hệ. Ta vốn luôn luôn hào phóng, không phải do vấn đề giới tính, tỷ như con cái, ta sẽ không cùng nữ nhân so đo. Cho nên ta nguyên bản sẽ không có địch ý với nàng. Hiện tại liền càng vui cùng nàng giao hảo. Nàng là chủ quản tương lai của Phạm gia, giao hảo với nàng chỉ có ưu đãi.

Ta nghĩ đến Phạm Tăng có lẽ đã bị kinh hách, có thể sẽ xa cách ta một ít, bởi vì lần đầu tiên ta biểu hiện ra công kích.

Nhưng hần chỉ sủng nịch nhìn ta,” Nguyên lai Nam nhi cũng có thời điểm lợi hại như vậy?”

Ta hướng hần nhẹ nhàng,” Vì bảo hộ đứa nhỏ, mẫu thân tái ôn nhu mấy cũng có thể biến thành lão hổ. Người muốn thử không?”

Hần ôm ta, vươn cánh tay rảnh còn lại đưa tới bên miệng ta,” Đến thử xem?”

Ta biết nghe lời, cắn một ngụm.

” A di đà Phật, sư phụ nói quả nhiên không sai. Dưới chân núi nữ nhân là lão hổ”, hần chấp hai tay nhìn trời u buồn, sau đó ôm ta cười ha ha, ta cũng bật cười.

” Không cần sợ chuyện đó nữa, ta sẽ bảo hộ ngươi và các con”, hần dùng cái trán để lên trán ta, giống như làm thế có thể đem niềm tin truyền cho ta.

Ta thật sự nghĩ về chuyện đó mà lo sợ. Một kẻ điên ở bên cạnh con ta sống lâu như vậy, ta cứ nhiên không hề phát hiện. Nếu nàng không phải dùng cái gì vu cổ thuật ngu xuẩn như thế, mà là trực tiếp lấy dao đâm người thì sao?

Ta im lặng xuống, ngẩng đầu nhìn Phạm Tăng. Tiểu tử này chẳng lẽ thật sự càng ngày càng hiểu biết ta?

Hần nhẹ nhàng vỗ về lưng của ta, ta cũng thuận thế ôm thắt lưng hần như ý lại.

Bất quá, tin hần có thể bảo hộ chúng ta còn không bằng tin bản thân ta có thể bảo hộ hần và các con. Biết chuyện này lâu như vậy, Tôn di nương còn có thể vui vẻ tự do tự tại xuất hiện ở trước mặt chúng ta. Tiểu tử vô dụng!

Ta đem chuyện này từ đầu chí cuối nói cho Phạm Lịch và Phạm Dược. Trên đời này hắc ám không phải không nghe không thấy sẽ không tồn tại. Nguyên nhân gây ra, về đến nhà là như thế nào tra được, xử lý như thế nào, buông tha Tôn di nương lại là bởi vì sao, ta là dùng lý do gì đem nàng đuổi tới thôn trang, thái thái cùng Nghiêm thị vì sao duy trì ta, thái độ của Phạm Tăng đối với việc này ..v.v. Toàn bộ một chút không bỏ qua, nói cho bọn họ.

” Trên đời này, có người tốt, cũng có người xấu. Có chút người không phải ta đối đãi nàng tốt, nàng sẽ không hại ta. Ở trước khi các con trưởng thành, cha và nương sẽ bảo hộ các con. Chờ các con trưởng thành, tới rồi thế giới bên ngoài, sẽ nhận thức càng nhiều người, đến lúc đó căn bản thân các con biết nhận tốt xấu, biết bảo hộ bản thân. Nương phải các con nhớ kỹ một câu “hại nhân chi tâm không thể có, nhưng phòng nhân chi tâm không thể không”. Ta vuốt đầu bọn họ, cuối cùng tổng kết nói.

Hai người con trai đều thật sự gật đầu, làm cho ta nghĩ tới lúc trước ba ba cũng nói cho ta biết những lời này.

Ta cho bọn họ đi luyện kỹ mã bắn tên, ta ôm Phạm Hề đứng nhìn. Tâm tư vẫn trầm trọng xoay quanh chuyện tình cũng không phải là điều tốt, mà vận động là cách tốt nhất phát tiết cảm xúc, cũng là phương pháp nhanh vui vẻ lên.

18. Chương 18

Vinh Hoa Phú Quý

Tác Giả: A Đậu

Chương 18

Edit: lovely

Nguồn: tulien./

Thất niên chi dương : Ở đây muốn nói rằng bất kể việc gì khi thời gian đã tới ngưỡng 7 năm đều làm con người nhụt chí. Hôn nhân cũng vậy.

Chúng ta không bao lâu lại rời kinh thành, thay đổi địa phương khác, vẫn là Huyện lệnh. Lại là ba năm. Địa phương nhưng thật ra càng đổi càng tốt hơn, có điều chức vị Huyện lệnh như cũ. Luôn luôn tại vị trí thấp nhưng Phạm Tăng không để ý, tính tình hắn vẫn có loại không màng danh lợi gì đó. Hắn muốn thật sự làm việc chứ không phải muốn làm quan, cho nên căn bản sẽ không so đo tốc độ lên chức.

Sau làm Huyện lệnh chín năm, hắn được thăng thành tri phủ. Phạm Lịch cũng đã làm quan lễ, xem như người trưởng thành rồi.

Kỳ thật lấy gia thế Phạm gia, Phạm Tăng lên chức phải thực dễ dàng. Nhất phẩm quan to không dám nói, nhưng quan tam tứ phẩm thì không khó. Huống chi Phạm Tăng danh tiếng quan thanh liêm vô cùng tốt, chiến tích cũng thượng đẳng.

Nguyên nhân là do liên lụy đến đấu tranh chính trị trong triều đình. Lúc trước Lâm gia thông gia với Phạm gia, nguyên nhân căn bản chính là thái độ của tân hoàng đế đối với thế gia. Là cạnh tranh giữa người mới ” bổ nhiệm từ thừa kế” hay là từ ”Khoa cử”.

Thế gia thực lực khổng lồ, không cam lòng rời khỏi sân khấu lịch sử. Tân hoàng không muốn bị thế gia quản chế, nghĩ muốn thu nạp, hấp thu nhân tài khắp cả nước. Chỉ đơn giản như vậy. Sau lại đạt thành kết quả là cùng sử dụng hai chế độ, nhưng trên thực tế hai phái quan viên vẫn tranh đấu rất lợi hại.

Bởi vậy con đường làm quan của Phạm Tăng mới bị ảnh hưởng. Bất quá ta cảm thấy được làm ở cơ sở lâu một chút cũng không sao, chín năm liền thăng lên tri phủ, xem như rất nhanh rồi.

Hơn nữa thế chế khoa cử hiện tại rất tốt. Nếu không, chờ đến khi Phạm gia thay đổi đương gia, tương lai ba đứa con cùng tương lai tiền đồ của cháu chắt đều phải dựa vào đại ca Phạm Tăng. Đem tiền đồ đặt ở trên người khác, không bằng dựa vào thực lực chính mình đi tranh. Huống chi đây là hoàng đế mong muốn và cổ vũ, cũng là chiều hướng phát triển hiện thời.

Hiện tại rất nhiều con cháu thế gia tham gia khoa cử để tiếp tục bảo trì lực ảnh hưởng của gia tộc tại triều đình. Bởi vậy đối với quyết định của ta và Phạm Tăng muốn cho Phạm Lịch tham gia khoa thi, lão gia rất đồng ý. Cùng với chờ bị bổ nhiệm theo gia tộc, rồi bị hoàng đế áp chế, sau đó đạt đến một hư chức vô giá trị, không bằng đi tham gia khoa cử.

Phạm Dược thích đọc sách, nhưng hắn không thích chức vị. Lý tưởng của hắn là ở thư đạo, sau đó mở một học viện giáo dục đệ tử.

Phạm Hề tư chất đọc sách thường thường, hắn chỉ thích thư pháp và hội họa.

Vô luận là Phạm Lịch nghĩ muốn cầm chức quyền, hay là Phạm Dược và Phạm Hề có lý tưởng khác, ta đều duy trì bọn họ. Không có gì quan trọng hơn so với bản thân mình và tự mình thực hiện. Ta sẽ không bởi vì gia tộc mà bắt buộc bọn chúng đi theo. Ta hy vọng bọn chúng được sống cuộc sống mình thích.

Đối với Tư Du cùng Tư Cẩn, Lan Chi và Phong Lan có thể giáo dục các nàng học quản lý gia đình và nữ hồng trù nghệ ,về phần cầm kỳ thư họa sẽ do ta tự mình dạy. Khi cùng các nữ quyền nhà khác tới lui, ta đều mang các nàng theo, để cho các nàng học được cách giao tiếp và ở chung với người khác. Cũng vì để cho người khác biết các nàng tồn tại, biết dung mạo phẩm hạnh của các nàng, dễ dàng cho tương lai giúp các nàng đính việc hôn sự.

Các nàng ở Phạm phủ hưởng quá cuộc sống cao nhất của thế gia, ở hậu viện quan huyện sống quá cuộc sống bình thường của gia quyến quan viên. Ta nghĩ vô luận tương lai gả cho người nào hẳn đều có thể thích ứng tốt, không đến mức bởi vì hoàn cảnh cuộc sống thay đổi mà sinh ra tâm lý chênh lệch.

Đây là vấn đề mà các thứ nữ thế gia dễ dàng gặp phải. Mặc dù không được sung ái nhưng từ nhỏ ăn, mặc, ở, đi lại cũng sẽ không kém, dù sao cũng là chủ tử trong phủ. Các nàng được giáo dục tốt, đây là truyền thống thế gia. Nhưng khi các nàng xuất giá, giá đến gia đình thấp hơn, khó tránh khỏi cảm thấy bản thân bất hạnh. Tư Du cùng Tư Cẩn hẳn sẽ không tồn tại vấn đề này.

” Nương, con đàn đúng không?”, Tư Du hỏi ta.

” Nơi này khắt nhẹ một chút, nhẹ nhàng vừa chuyển, không cần dùng sức như vậy “, ta làm mẫu cho nàng.

Tư Du cùng Tư Cẩn ngồi ở bên cạnh ta. Các nàng kể thừa tướng mạo xinh đẹp của mẹ ruột mình, hai người đều là mỹ nhân bại hoại. Lúc trước khi mẫu thân các nàng đến hầu ta, so với các nàng bây giờ còn nhỏ tuổi hơn một chút. Hiện tại con gái đều đã lớn như vậy, thực làm cho người ta cảm thán.

Luyện tập xong, ta đứng dậy mang theo các nàng cùng một chuỗi mỹ nhân của ta, mang theo chú chim bói cá già của ta, mang theo cần câu đi tản bộ. Hậu viện Tri phủ so với hậu viện tri huyện tốt hơn rất nhiều, ta lại có thể câu cá.

” Nương, con vẽ cho người một bức họa, nương xem xem?”, Phạm Hề hấp tấp chạy lại đây. Hắn mười tuổi, vẫn là bộ dáng tròn trịa, thịt thịt mềm mềm đáng yêu, tính cách vẫn như xưa.

Phạm Được trầm ổn đi theo phía sau hắn, khoe môi nhếch lên ý cười ôn hòa, nhìn Phạm Hề hướng ta hiến vật quý.

Ta bắt tay giao cần câu cho Tư Du bên cạnh, mở ra bức họa. Một bức mỹ nhân đồ thật đẹp. Hắn tài năng ở hội họa được trời cho so với ta mạnh hơn nhiều. Ta nghiêng đầu sai người đi vào trong phòng mang bức họa ta mới vẽ hôm nay.” Vừa vặn nương hôm nay cũng vẽ cho con một bức họa, con bình phẩm xem.”

Tranh lấy đến, Phạm Hề liền khấn cấp mở ra. Đó là hôm nay ta nhất thời hứng khởi vẽ tranh hí họa Phạm Hề. Đầu to thân mình nhỏ, mặt thịt thịt, tuy rằng khoa trương, nhưng vừa nhìn biết ngay là hắn.

Phạm Được bọn họ cười ha ha, Phạm Hề đầu tiên là mở lớn miệng, sau đó quệt cái miệng bỏ nhào vào lòng ta, ôm thắt lưng ta lắc lư,” Nương~~~, nương lại khi dễ con.”

Tư Cẩn hướng hắn nhăn mặt, “Tam ca rất nhõng nhẽo, lớn như vậy còn tại trong lòng nương làm nũng.”

Phạm Hề từ trong lòng ló ra, hướng nàng le lưỡi, bất quá cuối cùng hắn vẫn là vui sướng hài lòng thu hồi đến, muốn bỏ vào hòm trân bảo. Hiện giờ chiếc hòm trân bảo càng lúc càng lớn, đã muốn biến thành thùng to.

Phạm Được lẳng lặng tựa vào bên người ta. Hắn vẫn là đứa ít nói nhất, nhưng hắn lại là đứa không muốn rời xa ta nhất. Đứa nhỏ này, so với ai khác đều thông minh hơn, cũng so với ai khác đều thấy rõ hơn, về sau chỉ sợ sẽ so với ai khác đều vất vả hơn. Cũng may hắn tâm chí mỏng, một lòng dốc đầu vào việc học, đã tìm được rồi nhân sinh của mình. Việc này so với mọi chuyện khác đều quan trọng hơn.

Buổi chiều, Phạm Tăng xong công vụ, từ thư phòng trở về. Ta đang vẽ tranh hí họa của Phạm Lịch và Phạm Được. Ta đang hưng trí, liền vẽ cho bọn hắn mỗi người một bức. Cũng rất có ý tứ.

” Đây là Lịch nhi và Được nhi ? Người sao lần nào cũng đều bỏ sót ta?”, Phạm Tăng từ sau lưng ôm ta, có chút bất mãn nói.

” Ta làm sao dám tùy ý tổn hại hình tượng quan viên triều đình?”, ta cười tủm tỉm trả lời.

Trên thực tế, hắn rất “chuyên nhất” với ta, làm cho ta thực buồn bực. Hắn không có thêm nữa thiếp thất không nói, ngay cả nha đầu mỹ mạo bên cạnh ta cũng không có chạm qua. ‘Thất niên chi dương’ hay những chuyện tình linh tinh, cũng không có phát sinh ở trên người hắn.

Nói thật, nhiều năm như vậy vẫn nhìn khuôn mặt kia của hắn, ta đều có điểm ớn ớn.

Người này trong nhóm cổ nhân xem như là khác loại. Người ta đều là khi thời điểm còn trẻ thì ngây thơ, dễ dàng chuyên tình với một nữ nhân ôn nhu. Đợi cho mỹ nhân tuổi xế chiều, hoặc là lúc sau bản thân đã kiến thức rộng rãi, lại nạp thêm mỹ nhân. Hẳn như thế nào lại đảo lại?

” Người ghét bỏ ta”, hắn lên án nói.

” A, bị người phát hiện ?”, ta cười đáp, đã thói quen cùng hắn đùa nửa thật nửa giả, hắn cũng không thật sự để ý.

” Nương tử~~”, hắn bắt chước ngữ khí như Phạm Hề.

Ta run lên, sờ sờ nổi da gà, vài nét bút họa ra một Phạm Tăng. Vì thế, hắn mới vừa lòng, không cố ý ghê tởm ta nữa.

Không có mối tình thâm thiết gì, bất quá là đi chung cuộc sống, cùng nhau kinh doanh gia đình này thôi. Chuyện ta chưa kịp cùng vợ làm xong, nhưng thật ra có thể ở thế giới này với Phạm Tăng cùng nhau hoàn thành.

Đợi cho tương lai ta thành lão thái thái cao cao tại thượng trong gia tộc, vẫn có thể đi đến đâu cũng đều mang theo một chuỗi mỹ nhân dạo bước.

The End

19. Chương 1: Thái Thái

Vinh Hoa Phú Quý

Tác Giả: A Đậu

Ngoại chương 1: Thái Thái

Edit: lovely

Nguồn: tulien./

Làm nữ nhân không dễ, làm chủ mẫu chân chính của một thế gia lại càng không dễ. Nam nhân ba vợ bốn nàng hầu là bình thường. Ta tuy rằng cùng trượng phu tương kính như tân nhưng lại không được sủng ái.

Ta luôn cố gắng tranh đấu, cam đoan hai con trai ta sinh ra, bình an lớn lên. Hơn nữa cam đoan trong các đứa con của lão gia cũng chỉ có hai anh em bọn họ bình an trưởng thành. Ta dùng hết toàn lực ở bảo hộ con ta.

Đến thời điểm tìm hôn sự cho đứa con cả, ta xem trúng nha đầu nhà Lâm gia. Tuy rằng nàng chỉ mới có mười ba tuổi, nhưng ta sẽ không nhìn lầm người. Trong mắt nàng thần thái sáng láng, khuôn mặt sung sướng không màng danh lợi, là loại người sẽ sống sót tốt.

Nàng hiểu được quản lý cuộc sống, hiểu được cách hưởng thụ bản thân, thích hợp làm chủ mẫu trong gia đình như của chúng ta. Dù sau này không được trượng phu sủng ái, nàng cũng sẽ không hối hận, cũng có thể lo liệu tốt gia vụ, giáo dục tốt đứa con, vì trượng phu quán xuyến tốt hậu viện, làm cho hắn ở nhà không hề buồn phiền.

Chỉ thấy mặt một lần, ta liền chấm ngay nàng. Trở lại trong phủ, ta nói với lão gia. Lão gia lại bảo cô nương kia tuổi còn quá nhỏ, hơn nữa xem ra Lâm gia là muốn đưa nàng tiến cung.

Ta chỉ đành phải từ bỏ, đi tìm kiếm mục tiêu khác, tuyển Nghiêm thị đang thanh danh vang dội.

Tới rồi khi làm mai cho Tăng nhi, Lâm gia cùng Phạm gia ta bởi vì nguyên nhân triều đình mà phải liên hợp với nhau. Ta thừa cơ lại nhắc tới hôn sự, lần này Lâm gia đáp ứng. Tăng nhi của ta so với ca ca hắn có phúc khí hơn.

Sau này sự thật chứng minh ta quả nhiên không có nhìn lầm người. Đứa con dâu thứ hai này, mặc kệ đi tới nơi nào, đều làm cho người bên cạnh tâm tình khoái trá, đối đãi ta cũng thật sự hiếu thuận. Nhìn nàng có cuộc sống tinh thần như vậy, bản thân ta cũng cảm thấy trẻ ra vài tuổi.

Nàng mang thai, liền cho thị nữ mỹ mạo bên người đi hầu hạ Tăng nhi, một chút cũng không hề miễn cưỡng.

Nàng mới sinh đứa nhỏ, Tăng nhi đã nghĩ nạp Tuyết Nhu, nàng cũng một ngụm đáp ứng ngay. Về mặt đều sung sướng như đứa con ta, mà không phải vội vàng tranh giành tình nhân hoặc là đầy bụng ủy khuất.

Tăng nhi phạm vào hồ đồ, nàng cũng không tranh chấp cãi vã âm ỉ, ngược lại tinh tế dẫn đường hẩn, khuyên giải an ủi hẩn, làm cho con ta không bởi vì một pháo hoa nữ tử mà đại tể ngã.

Tuyết Nhu làm ra bản sự như vậy, ắt theo ý tứ của ta nên đánh chết cho xong việc, nhưng lão gia lại để lại mệnh của nàng. Nàng ấy vừa biết chuyện, lập tức tìm được lý do đuổi Tuyết Nhu đi, còn làm cho người ta tìm không ra sai sót.

Con ta ở bên cạnh nàng chậm rãi trưởng thành, biết gánh vác trách nhiệm, thực làm cho ta vui mừng. Nếu như Nghiêm thị có một nửa của nàng thì tốt biết mấy.....

Nghiêm thị cảm thấy ta bất công, kỳ thật ta thật sự bất công. Thật không phải bởi vì ta cưng ấu tử, mà là ta thực thích con dâu này, xem nàng như con gái ta.

Bởi vì nàng thông minh, hiểu biết rộng, cũng không hề biết giả bộ. Nàng tại dạng cuộc sống gian nan phức tạp vẫn sống khoái trá như cũ, luôn tràn ngập sức sống. Nàng khiến cho con ta cùng cháu ta đi theo nàng cùng nhau cảm thấy khoái trá, làm cho gia đình càng giống một gia đình. Làm mẹ luôn hy vọng đứa con mình sống hạnh phúc, ta sao có thể không thích nàng chứ.

20. Chương 2: Lan Chỉ

Vinh Hoa Phú Quý

Tác Giả: A Đậu

Ngoại chương 2: Lan Chỉ

Edit: lovely

Nguồn: tulien./

Ngày x tháng x năm x

Hai thị nữ hầu hạ bên cạnh tiểu thư đi lấy chồng, ta và Phương nhi được đề bạt đến hầu tiểu thư, đổi tên thành Lan Phương và Lan Chỉ, thành nhất đẳng đại thị nữ. Ta thật cao hứng. Tiểu thư tốt lắm, đối đãi hạ nhân khoan dung, ngày lễ ngày tết ban thưởng rất hào phóng, trọng yếu hơn là ở bên tiểu thư có thể học được bổn sự, về sau tiền đồ tốt hơn.

Ngày x tháng x năm x

Tiểu thư được định rồi việc hôn nhân. Nàng hỏi nhóm ta là nguyện ý gã chồng hay nguyện ý đi theo nàng. Chúng ta nhìn nhau sau đó đều nói nguyện ý đi theo tiểu thư. Tiểu thư là chủ tử không thể tốt hơn, đi theo nàng sẽ không ăn mệt.

Ngày x tháng x năm x

Tiểu thư và cô gia vợ chồng ân ái, chúng ta cũng thật cao hứng. Bất quá hôm nay ở hoa viên gặp gỡ biểu tiểu thư Phạm gia, nàng lạnh nghiêm mặt làm như không thấy tiểu thư rồi từ bên cạnh lướt qua đi mất. Thật sự là vô lễ. Tuy nhiên tiểu thư không thềm để ý, nàng cảm quyền sách nhìn xem mê mẩn, ta thỉnh thoảng lại đem điểm tâm đút đến bên miệng nàng, nàng mới nhớ tới ăn một ngụm. Tiểu thư tuy rằng lập gia đình, nhưng đôi khi vẫn như tiểu hài tử.

Ngày x tháng x năm x

Theo tiểu thư từ trong phòng thái thái thỉnh an đi ra, Đại nãi nãi nhìn chúng ta, không có hảo ý khuyên bảo tiểu thư cái gì là “Phải cẩn thận hồ ly tinh”, cái gì “Nam nhi khó tránh khỏi ăn trong bát, nhìn trong nồi”, cái gì “Mỹ nhân hầu bên cạnh đệ muội đã trội hơn chúng ta, ngày sau càng xinh đẹp khó thoát khỏi người để ý”. Lòng ta không khỏi có chút không yên, nếu tiểu thư bị Đại nãi nãi châm ngòi đuổi chúng ta đi thì làm sao bây giờ?

Tiểu thư giống như không có nghe đến. Tối rồi chỗ rẽ nàng mỉm cười hướng Đại nãi nãi cáo lui, mang theo chúng ta đi. Trở lại trong viện, giống như chuyện gì cũng chưa phát sinh, nàng căn bản không đề cập đến chuyện này, nên làm gì thì làm gì. Nhìn tiểu thư vẫn như cũ ăn uống thoải mái, ta yên tâm, hẳn là không có gì.

Ngày x tháng x năm x

Tiểu thư mang thai, đây là thiên đại việc vui. Hy vọng sẽ sinh ra con trai, như thế về sau ở trong phủ địa vị của tiểu thư sẽ được củng cố chắc.

Tiểu thư làm cho Lan Chi và Phong Lan đi hầu hạ cô gia. Hai người các nàng xem ra cũng là nguyên ý. May mà tuổi của ta chưa tính trưởng thành, nếu tiểu thư làm cho ta đi, ta có nguyên ý hay không đây? Ta bản thân cũng không biết.

Ngày x tháng x năm x

Bụng tiểu thư đã rất lớn, nhưng tiểu thư vẫn rất có tinh thần. Mỗi ngày đều ra ngoài đem chim đi tản bộ, lượng cơm ăn càng nhiều, càng làm cho gương mặt toả sáng hơn. Không giống như những phụ nữ có thai khác luôn có bệnh trạng và phù thũng. Thật sự là kỳ quái.

Bất quá cô gia thực làm cho ta tức giận. Hẳn hoàn toàn đã quên tiểu thư, mỗi ngày đi bồi cái cô biểu tiểu thư luôn luôn sinh bệnh kia. Sinh bệnh gì chứ, ta xem là trạng bệnh thì có. Ngay cả thầy thuốc cũng nói không ra căn bệnh, chỉ khai chút thuốc bổ. Ho khan một hai tiếng rất giỏi sao?

Bất quá tiểu thư không thêm để ý, buổi tối ngủ rất ngon, ban ngày ăn rất ngon, trừ bỏ viết tranh vẽ chữ, có đôi khi còn đến bồi thái thái chơi bài, cố ý thua mấy điều tiền. Mỗi ngày sống rất tiêu sái, chúng ta cũng liền làm theo, không đề cập tới chuyện của cô gia.

Ngày x tháng x năm x

Tiểu thư mới sinh con chưa được một tháng, cô gia liền nạp biểu tiểu thư làm thiếp. Cái gì là thiên kim tiểu thư chứ, thực khó xác định à, không để ý thể diện mà nguyên ý đi làm thiếp người. Trong phủ đều truyền bá rằng lão gia nguyên bản không đồng ý, ngài muốn cấp cho nàng một hôn sự đứng đắn ở bên ngoài. Nhưng nàng đã đi quỳ cầu xin, nói cái gì là chỉ cần có thể gả cho biểu ca, sẽ tình nguyện làm thiếp linh tinh. Thực chưa bao giờ thấy qua loại nữ tử tự cam chịu làm thiếp thế này. Nói thật, nếu như là ta, thấy cô gia bạc tình với tiểu thư, còn lãnh đạm với Phong Lan Lan Chi, ta tuyệt đối không nguyên ý làm thiếp cho hắn. Hảo hảo gả cho người khác đứng đắn hơn, bản thân sống tốt hơn so với làm thiếp nhiều.

Ngày x tháng x năm x

Ta nguyên tưởng rằng cô gia là đối với Tôn di nương tình cảm thâm thiết mới vắng vẻ tiểu thư. Nhưng ở thời điểm tiểu thư mang thai lần hai, hẳn lại mê luyện một kỹ nữ bên ngoài. Lúc nghe lời đồn đãi ấy, ta cũng không dám tin tưởng. Cùng bọn Phong Lan thương lượng qua, chúng ta mới nói cho tiểu thư hay. Tiểu thư dù sao cũng phải có chủ ý.

Tiểu thư biết tin, chỉ nhướn mày nở nụ cười, tựa hồ cảm thấy rất có ý tứ. Nàng lập tức phân phó chúng ta xem như không biết chuyện này, xem như không có nói cho nàng chuyện này, bảo chúng ta không cần phải xen vào, trực tiếp giả bộ hồ đồ.

Ta tuy rằng tỉnh tỉnh mê mê, không hiểu rõ được, nhưng xem tiểu thư chắc chắn như thế, cũng an tâm, chỉ cần nghe nàng là được.

Ngày x tháng x năm x

Hôm nay Đại nãi nãi lại đến trong viện nói chút lời kỳ dị. Bề ngoài thì bảo tiểu thư “Hiền lành”, “Rộng lượng”, ngấm ngấm lại đang mắng tiểu thư bất quá là ở trước mặt cha mẹ chồng và trượng phu giả vờ giả vẹt. Nàng còn nói tiểu thư sinh con trai thì sao, giúp trượng phu nạp thiếp thì sao, cuối cùng vẫn không giữ được tâm của chồng. Ta nghe đến tức giận phát run.

Nhưng tiểu thư tính tình nuôi dưỡng rất tốt, làm như không có nghe đến, hoàn toàn không tiếp thu đại nãi nói. Nàng chỉ trò chuyện về chút điểm tâm, nữ hồng linh tinh gì đó. Xem các nàng hai người nói hai chuyện khác nhau, hoàn toàn là gà nói vịt nghe, ta cảm thấy khá buồn cười.

Cuối cùng Đại nãi nãi tức giận rời đi, tiểu thư bên môi lộ ra một chút tươi cười, như là cảm thấy rất có ý tứ. Ta thấy Đại nãi nãi hoàn toàn đầu không lại tiểu thư.

Ngày x tháng x năm x

Cô gia từ ngày đó trở đi không hề sáng sớm sẽ xuất môn tìm kỹ nữ kia. Cái này gọi là “Con hư biết nghĩ lại quý hơn vàng” sao ? Ta khinh. Nếu muốn ta nói, hẳn thực không xứng với tiểu thư. Ghét nhất bị loại cậu ấm vừa gặp một lần liền trêu chọc một cái như hấn, cảm giác mới mẻ vừa qua liền lại quên hết. Tam ca của Tiểu thư cũng như vậy, khi đó hấn còn dám đánh chủ ý tới Phong Lan, lúc đó đã bị tiểu thư thu thập một chút.

Bất quá thái độ tiểu thư đối với cô gia vẫn như xưa, giống như từ khi thành thân đến giờ vốn không hề thay đổi quá. Cho nên ta cũng không thể bắt kính với hấn. Ít nhất ở mặt ngoài là như thế. Tiểu thư đem tình lực đều đặt trên người hai tiểu thiếu gia, đại khái là không có tâm tư đi thu thập cô gia.

Ngày x tháng x năm x

Cô gia phải xuất môn làm việc. Tôn di nương nhất quyết đi theo. Nàng lúc này sao không khóc khóc kể kể nói thân thể không thoải mái đi ? Mỗi ngày ăn cái này, bổ cái kia, tổng số tiền nàng dùng có thể tạo ra nàng lần nữa. Nghe nói nhà nàng lúc trước suy tàn, tất cả đồ vật phòng ở đều bị tộc nhân Tôn thị chiếm hết, cái gì cũng không lưu cho nàng. Phạm gia đối đãi nàng thật ra rất nhân nghĩa. Buồn cười nàng lúc trước còn chất vấn tiểu thư, rằng tiền tiêu vật hàng tháng của nàng như thế nào ít đi, nói tiểu thư khất khe, hẹp hòi với nàng. Không phải nói lời vô nghĩa sao? Trước kia nàng làm tiểu thư, đó là chủ tử, hiện tại là làm thiếp, đó là hạ nhân, tiền tiêu vật hàng tháng có thể giống nhau sao? Thực không hiểu quy củ.

Ngày x tháng x năm x

Tôn di nương sẩy thai, còn làm hại cô gia hỏng rồi hảo sự, trở về liền thất sủng. Mỗi ngày nàng khóc khóc khóc, ở trước cửa thư phòng Nhị gia khóc, ở trong vườn chỗ mỗi người đều có thể thấy khóc, sau lại tìm tiểu thư khóc, một câu cũng không nói, chỉ có khóc.

Ta thực bội phục tiểu thư, nàng có thể mặt không biến sắc đọc sách, viết tự, đánh đàn, vẽ tranh, ăn uống, xem tiếng khóc của Tôn di nương như không tồn tại. Cái gì cũng không hỏi, cái gì cũng không khuyên. Nhưng thật ra cô gia đến đây, thấy thế lấp bắp kinh hãi. Chẳng lẽ là Tôn di nương muốn hãm hại tiểu thư? Ta khẩn trương lên. Tiểu thư chỉ mỉm cười, cái gì cũng không có giải thích, cô gia liền đem Tôn di nương mắng trở về phòng. Khóc một lần như vậy, Tôn di nương về sau thành thật trốn tránh tiểu thư. Thật thật buồn cười.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/vinh-hoa-phu-quy>